

Biblioteka

ANTOLOGIJA

ZBORNİK ČUVARA TRADICIJE

Grupa autora

Izdavač:

Kreativna radionica Balkan

Za izdavača:

Stevan Krstec

Redakcijski kolegijum:

Marina Đenadić, Dragana Popović, Tijana Krstec, Snežana Samčević Cvetkoski, mr Milenko Mihajlović, Stevan Krstec

Lektor:

Dr Stevan Jakšić

Dizajn korice:

Zvonimir Stanković

Dizajn teksta:

Vesna Petrinović

Marketing:

www.krbalkan.rs

Štampa:

SZGR Jovan

Tiraž:

300

ISBN 978-86-6403-101-1

*Zbornik
čuvara tradicije*

Beograd
2019.

Ljornik
čuvara tradicije

МИРИШЕ ДЕЛА ТВОЈИХ ТРУД, БЛИСТАЈУ УЧЕЊА ТВОГА РЕЧИ

Мирише дела твојих труд, блистају учења твога речи,
звезде водиље су нам биле кроз векове, то ниједан непријатељ
није успео да спречи.

Градио си школе и манастире,
утицао на то да се култура и вера међу обичним народом шире.
Ти си био скромни Божији слуга,
учио нас да сваком грешнику припада шанса друга.

Много порука си нам у аманет оставио
и тиме путоказ за спасење душа поставио.

Родитељима си заповедио да децу подижу у поштене људе,
да славе Господа, делима својим, често да се труде.

Другим људима своју доброту да нуде.

Цело српство се пред иконом твојом клања
и утицај греха на душе наше је све мања.

Турци ти кости спалили,
али Срби ипак и данас славу ти славили.

ШКОЛСКА БИБЛИОТЕКА

На првом спрату у нашој школи
Је просторија која се посебно воли
Кроз њу тече раздрагане деце река
Најдивнији простор у школи је
школска библиотека.

У њој живе дела: романи, песме и приче,
Испуњена књигама је цела
И све заједно на велику породицу личе
Са књигом ћеш кренути у далеки свет
И док са њом летиш на крилима маште
Временом ћеш постићи све дужи лет
Свако дете, па и ти, играчку брзо прерасте
А књига прати твој раст и са тобом расте
И, не би књиге биле тако fine
Да о њима свакодневно неко не брине
Њихов командант је жена fina и драга
Свима добро позната – библиотекарка Гага.
Све књиге построји на полице fine
И о свакој посебно води рачуна и брине
Књигу ће ти радо на читање дати,
А ти добро пази, па је очувану врати.
И упамти добро док бираш књигу по својој вољи
Да, од кад је света и века, књига је друг најбољи!

ПОГЛЕД

Сети се! Сети се тог погледа који је растварао и најтврђе делове твојих брана! Сети се како је покретао ватре у свакој ћелији, подизао изнад земље, давао ти крила, свемоћ, лепоту, радост.

Све је играло, читав свет је ритмично плесао док су се смењивале и мешале боје спектра. Призови поново тај поглед! Нека се све у теби поново покрене оном истом радошћу и лепотом, бескрајном љубављу која плави твоје биће и прелива се и изван њега. Далеко, далеко у недоглед.

Све је већ ту у нама, само мало пажње, тренутак који враћа ону полетност, бестелесну лепршавост, свемоћ. Чуда су ту у нама, пред нама, око нас. Чуда се срцу откривају у тренутку наше моћне љубави.

Радуј се! Љубав је свемоћ!

КОВАЧИ НОЋИ

Кад ковачи ноћи, прикују ми очи
и свет кад стварни нестане у магли,
искре док се пале тамо где их није,
слети ми на стазе да ти лице мијем.

Пусти очи твоје у сну да ме прате,
пространства су силна, ограда ту нема.

Слобода је права само док се сања,
снима док нам блажи, боли постојања.

Пусти нек' нас има, онда када нисмо,
вечно траје само оно што је вредно.

Пусти нек' нас носе анђеоска крила,
светлима што доступна су, тек понекима.

Кад ковачи ноћи, прикују ми очи
и свет кад стварни нестане у магли,
врата ми отвори, врата твојих снова,
да у њима будем вечна снага твоја!

ЧЕЖЊА

У свитања се преливају ноћи усамљене,
кап по кап

и ближи се дан кад теби ћу поћ'.

На руменим бедрима зоре, у измаглици плавој,
кроз простор и време, што бескрају припадају
и ближе ме теби.

Јер чежња ме твоја зове а чежња ме моја носи
и бол самоће гаси мисао, да само делић смо.

Да припадамо једно другом, припадамо вечности,
што дише са нама и сваком капи нас топи
и упија у себе.

И све смо више њени а све мање своји.

И све смо ближи, ти мени а ја теби.

ИЗБОР

Хоћеш ли седети у мраку, неудобно, мучно или ћеш изаћи на кишу, хладноћу, посматрати сутон, пролазнике? Бити и сам пролазник. Посматрати, осматрати, послушквати околицу, себе, можда открити Божију присутност у свему. Осетити свепрожимајуће искуство Творца. Кишне капи клизе низ прозорска окна, чујеш тутњање олука, добовање у Божијем ритму.

Ако желиш најлепшу слику, промени угао из ког посматраш и радуј се, јер све зависи само од тог угла.

Пробај, изабери!

UPOTREBA REČI

Koliko je potrebno da naučiš da pričaš,
izneseš stav,
ustpostaviš komunikaciju
sa onima koji nisu ti progovoriš istim jezikom...
A ćutanjem se kaže više.

Koliko je potrebno reči, retorskih pitanja
bez oponiranja
da naučiš ono što znaš,
znao si rođenjem, pa zaboravio
i poslušnošću promenio stavove...

Koliko je potrebno mudrosti da ogluviš,
utišaš tonove,
čuješ samo bilo negde unutar
što odzvanja, ne tupo, samoubilački resko,
već tvojom spoznajom...

Kako reči ukrotiti da ti budu vodiči,
ne barijera,
kroz tunele nesporazuma
sa onima koji tvoj jezik ne razumeju,
ili ga ne čuju?

SLIKE MOGA ZAVIČAJA

Tamo se čuje prvenstveno
dečija graja, a onda zvuk traktora
i kombajna.

Putevi su pola kameni,
pola asfaltni, ali zato niko ne mari,
svako žuri da uradi posede i obezbedi
dobru zimu za carstvo svoje, jer njihovo
bogatstvo su zdrava i sita deca, sloga u kući,
ambari puni kao i štale da svi zadovoljni budu
sa onim što su svojim trudom postigli.
Porodice srećne, iako i leti i zimi svoje
posede obrađuju, žuljevite ruke ali srce
puno kad se pogleda u zlatna pšenična polja.
A ima se gde i pobeći od gužve i rada da se
opuste misli i nahrani duša, netaknuta priroda
valovima je hrani energijom dobrom i od sveg
lošeg brani!

TIHI LJUDI

Ima tih nekih, tihih ljudi, koji se ne vide, a uvek su tu za tebe. Duša im je velika kao planinski vrhovi Urala, zagrljaj nežan kao pahulja, glas tih kao poj kolibrija. Ima tih nekih, tihih ljudi koji su sa nama i kada se često ne vidimo, koji su tu kada smo tužni i nesrećni i koji se povuku kada nam životni krug donese sreću, a oni je uvećaju iako nisu pored nas. Ima tih nekih, tihih ljudi koji žive sa nama u ulazu, koji nam pozvone kada nam je rođendan, donesu pleh baklava i kažu: „Srećno, žurim, uživaj”. Ima tih nekih, tihih ljudi koji nas saslušaju kada nam je teško i za nepravdu koju su nam naneli kažu: „To može samo čovek”! Ima tih nekih, tihih ljudi kojima su se pleća povila od bremena koje im je život doneo i nikada se ne žale. Jednom mi je jedan tihi čovek rekao: „Nekada sam i ja pevao i igrao i imao dosta prijatelja”. Ima tih nekih, tihih ljudi koji imaju suzu u oku koja se zakotrlja kada nas vide, jer osete našu bol. Malo ih je.

NESTAŠLUK II

Pripreme za Svetog Nikolu u protinnoj kući počinjale su nekoliko meseci pre slave. Džak novog roda oraha slala je strina Bosiljka iz Velikog Središta, paprika i beli luk donošeni su iz Uljme, brašno za slavski kolač iz Banatskog Karlovca. Najveća briga svake godine bila su sveža jaja za pripremu torte, a prodavci kô prodavci, često prodaju „rog za sveću”. Nije to bila obična poslastica, bio je to omiljeni Vladikin slatkiš koji je mogao da pojede na trpezi popadije Zagorke, njen tajni adut u takmičenju sa drugim popadijama kod kojih je vladika dolazio na Svetog Nikolu. Te godine baba je imala sreće. Jaja, stara jedan dan, doprinela su da se priprema torte okonča uspešno. Vladika je stigao na vreme. Preskakao je ponuđenu hranu u iščekivanju poslastice. Uzbuđenje u kući je bilo veliko, da su žene koje su posluživale prvo iznele pečenog šarana, a potom čorbu. Popadija nije brinula, računala je na svoj kulinarski adut kome Vladika nikada nije mogao da odoli. Torta je izneta kao najveće blago. „Evo Vladičanske torte,” ushićeno je najavila popadija. „Nije to Vladičanska torta,” proderao se Saša kome su naredili da ne govori, jer je bio u stanju da posvađa dva prazna šifonjera. „Tako je nazvana zbog njega”, i pokaže prstom na Vladiku, „to je Puslica torta”. Odjednom tajac. Stari popa otvara usta i nešto govori, ali reči ne izlaze kao ribi na suvom. Popadija gleda u cipele i razmišlja o kraju života. Tišinu je prekinuo Vladika koji je shvatio poziciju dečaka koga su roditelji trčeći za karijerom ostavili kod babe i dede i koji je pozvao dete u krilo i pomazio ga. Okrenuo se ka proti i rekao: „Imate divnog unuka”. Naredne godine na slavi kada su na red došli slavski kolači Vladika je rekao da se uželeo Puslica torte i značajno je pogledao u Sašu.

Tradicija pravljenja ove torte i dalje je održana u familiji, ali više se ne zove Vladičanska ili Puslica, već baba Zagina torta.

DEVOJČICA I GUŠTER

Nije se igrala sa Barbikama i Bracikama. Volela je guštere. Najverovatnije i oni su nju voleli, jer zašto su baš njoj dozvoljavali da ih uhvati. Kada bi ih ugledala na steni, skočila bi kao kozica, vrebala bi ih i hop, bili bi u njenim rukama. Ponekoga bi pustila, a ponekog bi ponela kući. I dok su ostale devojčice imale maltezere, pudlice ili mačku za kućnog ljubimca, ona je imala guštera, uvek samo jednu noć. Čuvala ga je u tegli, hranila paradajzom, a ujutru, kada bi pošla na plažu, pustila bi ga. Druga deca su se gurkala kada bi je sreli. Govorili su: „Ej, to je ona što lovi guštere”. Pokušavali su i oni da ulove ovu zelenu neman, ali nikada im nije pošlo za rukom da to i realizuju. I što su imali više neuspelih pokušaja njihov bes prema devojčici plavih očiju i nordijski, plave kovrdžave kose, bio je veći. Jednom sam je pitala zašto ih toliko voli. „Zato što su dobri, ali niko to ne vidi. Zar ne shvataš, nikada mene niti ikoga drugog nisu povredili, a ljudi ih se ipak, plaše”, odgovorila je.

Ona ih i dalje voli. U pitanju je ljubav na prvi pogled. Takve ljubavi su najjače. Ljudi su je povređivali, gušteri nikada.

ZAVIČAJ U MISLIMA

Putujući Svetom s pogledom u mislima
stvaraju mi se slike prelepog zavičaja,
krivudave rečice pune svetlucavih kamena,
račića i raznih crvića.

Iznad useka rečice ponosno se uzdiže
vertikalna vidikova linija čineći spoj
Suve i Stare planine koje gizdavošću
prkose vrletima i goletima,
štiteći razbacana sela
sa torovima životinja.
Vredne ruke gorštaka
ulažu zadnje napore u kroćenju
planinske surovosti,
otimajući useke za plodne njivice,
vinograde, voćnjake i povrtnjake.

Trudim se da otrgnem misli
od sećanja na zavičaj,
gde ptice govore i magarci riču,
trčanja po prašnjavim puteljcima,
dućana sa slatkim karamelama,
orača sa drvenim plugovima,
čuvajući tradiciju sela.

LOV NA ZJALE

- Pitam, šta radiš komšija?
- Vatam zjale! A ti?
- Ja mlatim praznu slamu!
- E, lep ti je posô! Dođi da radimo zajedno! Možemo i muve da lovimo! 'Nji bar ima.
- Komšija, pa ti se nekako ukiseli?- ustajalost se širila parajući letnje popodne.
- A ti, pa ko nisi? Daro, skuvaj kafu i daj po rakiju!
- 'Ajđ, rakija, al' kafa na ovu vrućinu? Kad nalovimo pun kavez, šta ćemo?
- Znaš šta? Ti imaš nešto jabuka, ja nešto šljiva... a ima i koja bela slatka... promucao je najtiše što je mogao.
- One na sokaku? Nije baš mlogo ostalo od noćni' hordi...
- Ćuti i slušaj: ovo gruzijsko grožđe ionako nije ni moje ni tvoje... da mi to lepo umuljamo, pa napravimo rakiju? A?
- Nije ti to loše.
- Šta se radi komšo? Jesil dobro na ovu vrućinu? Kako ti je Mara? Jel kuvala pekmeza?
- Ništa, evo 'vatam zjale s tvojim mužem! Mara otišla do matere, tamo će.
- Baš lepo! Pa, da l' i navataste?
- Navatasmô, a sad ćemo... zasela mu je reč od udarca po ledima.
- Sad ćemo preći na mlaćenje prazne slame...
- Možete kako 'ocete, evo rakija i kafa. Pa mlatite! Bože mili, svega u Tvojjoj bašći!
- Dobro da nisi rekô! Tela je da kuva pekmez od ti šljiva. Jel, imaš još ono bure?... - razvuče se osmeh.
- Onda radimo i delimo. Šećer ćemo na pola... dugačka će zima biti!
- Idemo! Slamu i zjale ostavi. I sutra je dan.

IMAŠ SVE KAD IMAŠ MENE

Imaš sve kad imaš mene.

- Jal, di si dosad? Očla do komšinice na kafu? Valda si vedru kafe popila? Kad je bilo podne? Šta si tamo tolko radila? A, šta te i pitam, nisi radila ništa, da si, bila bi tu. Nos bi držala u svoju kuću, a ne kod nje. Dobar je i taj njen što je drži. Moj komšija? Pa i on tako misli ko i ja! Možete se vas dve uvatiti zaruku pa napred! Di si bože da me vidiš?

Ne umeš ništa ni da kuvaš ni da pečeš, a ni onaj kumovski kolač da zamesiš! Šta, šta? Ja ga zimus srušio, pa bila palačinka? Kako te nije sram. Ja? Gundáš nešto sebi ubradu. Ni sama sebe ne razumeš, a ne da te ja razumem!

Kažeš odnela gibanicu? Kakvu gibanicu. Onu sa sirom? Bolje da si meni ostavila nisam ni pojo ništa, sve da udeliš za mamu i babu! Babu? Ko je vido da se otac zove baba? To ima samo kod vas, kod vaše fele! A deca kakva su ti! Bolje da si 'nji vaspitala bolje, da pokažu poštovaje prema starijima... da poljubi ruku kad dođu! Oni... skloni Bože od mene. Moja deca su drukča! Šta kažeš? Naša deca? Pa da naša. To su tvoja. Moja deca su fina na oca. Donesu mi šta treba. Znadu koje pivo najviše volim pa mi donesedu. A volim i kad se zapijemo zajedno... ih to ti je milina... samo retko, neće s babom. Tebi donesu? Donesu i dovedu unučad da i čuvaš. Pa čuvaj onda i mesi deci onaj keks na presu. Al pazi, nemoj da bude ko da si s nogama mesila, treba da budu masni od masti, ne od tvoji nogu. Jel razumeš? A ni to ne znaš!

Jel imal još one gibanice s makom? Daj mi s jedno dva prsta da se malo naranim... daj još s dva prsta, ne tvoja nego moja... uf tolko valja da ne valja! Ima da mi se trbu raspukne. To si namerno da me uvati gorušica. Oćeš da umrem rano, pa da budeš udovica, ko ona na televizoru što se smije od jutra pa do mrkle noći, a onda šta radi da ti ne kažem...

Kako ja to tebi? Kako? Ta lepo! Znam ja žene kake su, ni ti nisi ništa bolja! Šta tebi fali? Ne fali ti ništa. Imaš sve - kad imaš mene! Dođi da mi opereš noge, da prilegnem. Bole me stomak od maka, a i bio je malo nakiso. To si namerno...

Slika na svili: PESMA

USPOMENE IZ DETINJSTVA

Selo ravno svilo se oko Morave,
u dvorištu kuća trošna i stara,
crveni konci da uroke udave,
visok đeram u kraj bunara.

U rano jutro moga dede glas,
čas se moli Bogu, čas psuje do neba,
u ruci mu nesazrele pšenice klas,
brine hoće li biti dovoljno hleba.

Baba me budi sa čašom mleka,
pomuženog ručno u ranu zoru,
ruka joj na mom čelu nežna i meka,
a dlan izrađen liči na drveta koru.

U zimu kad se sokak zabeli od snega,
u slavskoj sobi kolač, žito i sveća,
deda u čelo stola mi oko njega,
slavi sveca, predaka se svojih seća.

Deda i baba su odavno na nebu,
naučeno od njih prenosim deci,
često kad osetim u duši potrebu,
odem i poklonim se velikoj reci.

ПИТОМА РАВНИЦА

Нама увек срећна лица,
поред нас питома равница.
Она вам је врло плодна,
ако радиш благородна!
У висине лети шева,
своју песму ведро пева.
По ливади, зец се игра,
вихор врти као чигра.
Ветар свира као лира,
фазан неко зрно бира.
Срндаћ срећно њивом шета,
у шумарку багрем цвета.
Ласта лети, цвркут, пој,
Рода живи живот свој.
куца крупно каже: „Ав”,
напољу је живот здрав!
Лаган живот овде прија,
то је наша Панонија.
Крава муче, овца мирно пасе,
то је питома равница, зна се!
Становништво, туђина пази,
Војводина се у Србији налази.
Лаган темпо, таква је средина,
то је наша Војводина.

ОСТАТАК ПАНОНСКОГ МОРА

Меленци насеље,
најлепше жеље,
вечност и весеље.
Крај насеља вода,
језеро Русанда је слано,
заувек слобода,
насељу верно одабрано.
Лековито блато,
Русанда га чува,
поред је бања Русанда, зато,
здравље се сачува!
Свежи ваздух, рујна зора,
Русанда, остатак Панонског мора.
Пуна је лековитог блата,
налази се у срцу Баната,
у средини Паноније,
у срцу земље Србије!

ЈАБУКА

Причало ми једно дрво, на коме је бели цвет,
да је било семе прво, пре но што је вид'ло свет.

Јабуку је Воја јео и семенке сачувао,
на клупу је тада сео и дубоко размишљао.

Желео је дрво своје, да разлиста док је млад,
да на грани птица поје, да ужива широк хлад.

Семенке је уз'о Воја, у двориште засадио,
гајио је стабла своја с воћкама се удружио.

Цветале су јабучице, квасила их чиста вода,
окитиле се гранчице руменого, сочног плода.

Озарила срећа Воју, дочекао и хлад свој,
имао је биљку коју посети и пчела рој.

Из семенке корен наста, па из земље стабло прво,
разлистано, расцветало, јабуково гордо дрво.

Богат дечак Воја поста, пријатељство доби вредно,
са јабуком вечно оста... Причало ми дрво једно.

CREPAJAČKE LJULJAŠKE

Crepajačkih ljuljaški je bilo polovinom prošlog veka, pričala mi moja majka koja je tada bila devojka. Žene i devojke su na drvenim obranicama nosile u vedrima vodu za piće sa bunara koji su bili po „ćoškovima” sokaka! Tu su se ljuljaške vezivale za debele grane dudova. Leti se nedeljom posle ručka tu okupljala deca od 13, 14. godina, momci i devojke koji su stasali za udaju i ženidbu! Dok bi momak ljuljao devojku vodili bi se stidljivi razgovori, razmenjivali značajni pogledi, pa bi se mnogo puta devojački obrazi zarumeneli od stida, dok bi ih momci ispod oka gledali vragolastim pogledima! Bilo je tu namigivanja, smeha i šale, a malo dalje od ljuljaške bile su ispred kuća drvene klupe na kojima su sedeli stariji i saborisali. Njima nije promicalo ko se u koga zagledao, ko se kome sviđa, čija devojka bi mogla za kojeg momka da bude dobra prilika, koje dete je na koga „povuklo” sve, na koga najviše liči! Nagađalo se i glasno razmišljalo, iako ih niko nije pitao za mišljenje. Kada bi se momak i devojka izmakli od ljuljaške i šetali okolo, ostali bi stajali razgovarajući po manjim grupicama, jer su se prethodno već sve devojke ljuljale. Onda bi dečak ljuljao devojčicu, često puta, svoju buduću izabranicu. Ostali bi čekali na red i igrali „Šapca lapca” ili neke druge igre! Pre zalaska sunca, krave bi se iz polja vratile u selo, a mladi bi se razilazili! Početkom jeseni ljuljaške bi sklanjali i čuvali do narednog proleća. Dotle bi se mnogo devojaka poudavalo!

Pojavom vodovoda, nestale su ljuljaške, dudovi i mnogi bunari! Ostale su obranice zaboravljene po tavanima, ili okačene kao suveniri da bude sećanja na prošlo vreme! Mladi sada drugačije i smelije iskazuju svoje simpatije i ljubavi!

JABUKE I TRADICIJA U CREPAJI!

Za jabuku kažu da je kraljica voća, eliksir zdravlja, rajsko voće, simbol iskušenja i voće znanja, koje nas prati od rođenja pa do smrti u svim značajnijim životnim zbivanjima, običajima i svetkovinama, a spominje se još iz vremena Adama i Eve!

Od jabuka se pravi sok, mese se kolači, koristi se za užinu i osveženje tokom cele godine. Njeno lekovitno i hranljivo svojstvo je svima poznato, a od njih se peče rakija – Jabukovača. Kada rođaci pođu da vide novorođenče, nose crvenu jabuku, da beba bude zdrava, rumena i napredna kao jabuka! Beba se za nekoliko meseci hrani pečenom jabukom. Uveče na Badnji dan deca korindaju, a pored oraha, dobijaju i jabuke. To veče se na stolu stavlja sito sa slamom, šljivama, smokvama, orasima u ljusci, bombonama i jabuka sa utisnutom metalnom parom kao simbol napretka! Domaćin spušta u bunar to veče crvenu jabuku, koja stoji do Srpske Nove godine, a onda se iseče na režnjeve, jedan se nameni za stoku, a ostali za svakog ukućana, za zdravlje! Kada je svekar pre odlazio da prosi devojku za sina, nosio je jabuku. Na dan svadbe jabuku bi pričvrstili visoko na đeram od bunara, ili kuću, a mladoženja bi morao da je pogodi iz puške, pre nego što vidi mladu! Kada mlada pođe kod mladoženje, baci jabuku preko glave, ostavljajući tako devojački život iza sebe! Ko uhvati jabuku, po tome bi se znalo kog pola će biti njihovo dete. Jabukom se zovu rođaci za slavu, svadbu, krštenje i kada se reže kolač za zdravlje u crkvi, ili na vodici! Nosi se kao ponuda bolesnicima za zdravlje, a pokojnicima na grobove! U Crepaji uspeva više vrsta jabuka, a običaj je da se za Petrovdan umese kolači od jabuka - Petrovača. Za Malu Gospojinu se održava Festival jabuka!

Jasmina Isajlov

- Многе лепотице су толико грешне, да им ја никад не бих опростио.
- Кад ми се не дигне то ми тешко пада.
- Странци су по нама направили видео игрицу „GAME OVER”.
- Обраћали смо им се више пута. Никад нису били доступни.
- Спасли су га вешања тако што су га стрељали.
- Да вас је у животу, као мене, воденица млела, не бисте се ви сад смејали к’о луди на брашно!
- Поразили су нас тако што су нас прогласили победницима.
- Веома смо комуникативни. Живимо у хипи-комуни.
- Нису ми ништа радили иза леђа, осим што су ми забили нож.
- Не видим даље од носа! Мораћу да променим диоптрију.
- Откако су ми запржили чорбу, храним се у народној кухињи.
- Кад смо умирали од смеха, видели смо да је враг однео шалу.
- Тираж моје нове књиге је просто плануо. Спалили су ми све примерке на ломачи.
- Никад не бих постао свестрани уметник да нисам по двојена личност.
- Згазио му је на сенку и више није видео светлост дана.
- Цртане филмове у 19:15 ч укинули су они који нам емитују бајке у 19:30 ч.
- Све мање бивам духовит, а све више смешан.
- Поклонили су ми половну зубну протезу. Поклону се у зубе не гледа.
- Испоставили су нам цех. Сад тражимо спонзоре.

ЗАГОНЕТКА

Мекоћом сав кад простре се
сутон благи,
немиром својим да такнем те
не бих мој драги.
Можда стазом немира
и не ходаш ти више...
И како дише срце моје те не дира
јер креће та мелодија недодира.

И без нас звезде ће
сву ноћ тумарати...
Старе сне наше изнова
дошаптавати.
Док ми у ћутању истрајаваћемо,
да л' само правићемо се
да ту нисмо...
Да фењере наде погасисмо.

Од истине дан занемети неће
док зора тек стидљиво заруменеће.
Знаћемо ми само да л' још нас спаја
од загрљаја нешто чвршће, веће...
Дамари што упамтише
часе среће, раја,
док стремило се пут бескраја.

ŽIVOT PROLAZI PORED NAS

Prolazim pored jedne kućice u kraju. Deko zaključava kapiju i odlazi sa nekom starom stolicom, a baka šeta dvorištem i kaže:

- Idem po Benija sigurno je u podrumu,

Deko ravodušno odgovara:

- Beni je mrtav...

Ona:

- A, možda je ipak u podrumu

Deko:

- Beni je mrtav, nema ga...

Baka lagano ulazi u kuću i tiho progovara:

- Pa dobro...

Beni je bio jedan stari čupavi beli psić...

НАРОД МОЈ

У љутом боју, зноју и крви -
народ мој је корачао први.
Од Косова, Цера, Кајмакчалана-
душмани су нападали са свих страна.
Намучена родна грудa моја,
где божури црвени цветају.
Пећ, Дечани, Призрен, цркве, манастири -
увек дивљим освајачима сметају.
Ми смо народ часног соја,
победници сваког љутог боја.
Будимо поносни, Србине мој-
на ову земљу и народ свој.

ЗАВЕТ РОДУ МОМ

Потамнело наше небо плаво,
напаћени народе мој.
Око тебе увек ратови-крв,
муке, сузе, чемер и зној.

Хоће ли нам боље бити
кад станемо под једну шљиву?
Хеј, народе српски мој -
око тебе су крв, сузе, чемер и зној!

Ја ћу и даље терати по свом,
да нам свима боље буде.
Уклети песници, браћо драга,
дао сам завет народу мом.

Песниче, сапатниче мој -
олује те ненадане туку.
Има ли кога да ти пружи руку?
Кунем се, браћо, крећем у љути бој!

Тераћу и даље по нахођењу свом.
Дао сам завет српском роду мом!

СВЕТОМ САВИ

Помолимо се браћо,нашем Светом Сави.
Учитељу великом и српској школској слави.
Нека га цело српство заједно прослави.

Принц Растко је презрео царске дворе,
куну и порфиру. Другим путем је кренуо,
тражећи светлост у Светом Манастиру.

Учио је неуке-описменио наш род.
Свети Саво-нека ти је широк Небески свод.
Уздигао си Цркву нашу,за своје српско стадо.
Пастиру наш,славићемо твоје име радо.

Нека вам је,децо,сретан и благословен
овај величанствени дан.
Живи и здрави били и
у миру прославили наш Савиндан.

* у другој строфи преузет стих из песме „Свети Сава” Војислава Илића.

ЗЕМЉА

Земља ова наша намучена,
крвљу и знојем натопљена.
Уморни су ратници који
тешке битке за њу водише.
Отаџбина треба у миру да дише.

Умро је сан о срећи, а кажу
да сањати треба. Нема
слободе, воде, мира, хлеба.
Играли су испод части душмани наши,
опет нас неко ратним играма плаши.

Роди се сине мој вољени.
Све дати за тебе није тешко мени.
Ово је страшна земља и време,
свака генерација носи претешко бреме.

Волим те, земљо моја -
мајко и светице. Несрећна лепотице!

JE LI KRIVA SABAH ZORA

Kad sve utihne i iz duše
zvuk melodije srca pjev
titra u ritmu muzike i kuca
takt po takt kô sat, čekajući
da sabah svane ne gubeći
svoj mir mjeren za njegov.

Gdje si? Što te nema?
U tom pjevu nemira mog,
u treptaju kad srce se budi
pa se pitam što te nema?
Ili, tuga se sprema.

Jer moja ljubav će pjesmu
da pokreće, i duše naše da
u mir se spuste, u dah života
mog, jer naš mir nisi ugasio,
oh kako mi je ovo srce jedno
jeli greška ljubav moja, kao
glas iz njedara što te zove.

Kako mi je srce bolno kao
da ga neko iglom bode
pa se mislim i pitam kud ode
ljubav moja, je li tako sve tužno
Ili je grešna ova sabah zora
ili nebeska sjajna zvijezda moja.

ČAROBNO DRVO

Bilo jednom jedno dvorište u kome je stajalo čudno, razgranato drvo. Pod drvetom, koje je davalo različite plodove, bezbrižno su rasla deca. Svako dete je moglo da bira da li će da pojede krušku, jabuku ili šljivu.

Lepo su se slagali i igrali, sve dok jedno dete nije reklo:

- Jedite samo kruške. One su najbolje!

Drugo dete reče:

- Ma, kakve kruške?! Jedite jabuke!

Treće je vikalo:

- Šljive... Šljive su najbolje!...

I tako su se deca podelila u tri tabora. Prvo su počele svađe, a zatim i tuče ispod drveta. Kruške, jabuke i šljive postale su kame-nice kojim su gađali jedni druge.

Drvo je polako počelo da se suši od tuge. Na kraju, više nije ličilo na sebe. Prvo je ostalo bez lišća, plodova, a onda i bez grana. Deca su se razbežala na stotinu strana. Svako dete je tražilo svoje čarobno drvo kruške, jabuke ili šljive, ne znajući da drvo može da bude čarobno samo ako daje različite plodove.

ДАР

Кажи ми, кажи, мама
шта за Осми март да ти купим.

Тако бих волео да те обрадујем
једним поклоном скупим.

Кажи ми желиш ли огрлицу,
наруквицу или једну ружу бар?

Ништа ми не купуј, сине
ти си ми највреднији дар.

Од када имам тебе,
живим свој најлепши сан.

Од тебе само тражим -
чувај се и буди насмејан.

Младомир Кнежевић

МОЈА КУЋА

Када цветају липе и багреми
и пролећна трава озелени,
призор диван, сеоска идила
село моје душа често снови.

Идем њему али сада све ређе
године су, мада осећаји теже,
да се нађем у месту рођења
у срцу ми стално жеља једна.

Што ме вуче милом завичају
ту да слушам цвркут птица-грају,
на огњишту да ватру потпалим
где некад су живели ми стари.

Срце хоће душа се весели
када год смо ми се и сусрели,
ја и стара од куће ми врата
откључавам а хладна ми квака.

А некада тако било није
јер знала је душу да угреје,
док живеше у тој кући стари моји
сад је празна ал усправно стоји.

ЛИПНИЦА

Липница је место моје неугажено,
детињство које сам ту оставио,
вечито је пламтелo и вечито тражено,
а живот ме светом сурово водио.

Ал сам увек сећао се свега
лепих шљива, кукурузног хлеба,
мајке што ме муком одгајила
и хлебом из наднице хранила.

Где год сам био, увек у себи носих
завичај из кога сам поникао,
још му се враћам ногу босих
са осећањем да је део мене тамо остао.

VOLIM DA ME NE VOLE

Bilo je to poprilično davno kada sam sa meni dragim prijateljem, u neobaveznoj komunikaciji o raznim temama, stigla u toj priči i do ljudi, odnosima među njima, sviđanju – nesviđanju, dobru i zlu, voljenju i nevoljenju kada me on iznenadi rekavši:

- Volim da me ne vole.

Ostadoh u čudu i tako zbunjena rekoh:

- E, vidiš, ja volim da me vole!

- Dobro... Neka ti bude! – bio je sav njegov komentar.

Danas mislim koliko je bio u pravu. Koliko je mudrosti u samo toj jednoj rečenici. Zašto to kažem? Mnogo sam razmišljala...U ovom vremenu i nije dobro da ti svi kažu kako te vole jer iza toga stoje mnoge obaveze. Mnogo odricanja od samog sebe, a nerijetko stigne se i do razočarenja. Čudni smo mi ljudi. Voljeti se ne mogu svi. Nisam ni ja svakom po volji...Nije ni meni svako. Bio si u pravu prijatelju jer jedino tako ostaješ svoj. Nema tu mjesta za filozofiranje, ni za duge rasprave.

Bio si u pravu. Složih se s tobom... Volim da me ne vole.

DUŠECI MAJKE MOJE

Sjećam se, dok smo još djeca bili,
Kad naša majka dušeke raskrili.
Jedan po jedan, s dolafa skida,
I razastre ih, od zida do zida.
Vedrinom i suncem natopljeni,
Vuneni dušeci njeni.

Nas, čeljadi, kuća puna,
A iz dušeka miriše vuna,
Travom, rosom, svježinom,
Poljskim cvijećem i djetelinom.
Vezeni jastuci, kao paperje,
A na pendžerima, draperije trepere.
Pa čuješ lišće i pticu svaku,
I ploviš, ploviš, kao na oblaku,
Na dušecima naše matere.

Kad naša majka dušeke širi,
Cijela kuća proljećem miri,
Proljećem davnim, djetinjstva moga.
Bilo pa prošlo, drugo je doba,
Odavno više nema toga.
Dušeci majke moje,
Samo u mome srcu postoje.

ГЛАС ПРОТИВ

Дижем глас против произвољних претпоставки
Против нетачности казивања
Против галопирајуће безвласти
Против анархије живота
Против обезвређивања човјека
Против свемоћи појединаца
Против провокације јачих
Против твдоглавости старијих
Против недоказаности младих
Против неситости лажних моралиста
Против ускраћивања сопственог избора
Против уклањања ознака дјетињства
Против заборављања првих љубави
Против сузбијане пожуде
Против изолације неистомишљеника
Против преваре лаковјерних
Против лоших навика
Против убица невиних жртава
Дижем глас у овом безумљу садашњности
А његов одјек ми се враћа као продуховљена
исповијест

STREPIM NEPOGODE

U noći bez zvezda,
u zori bez rose,
u danu bez Sunca,
u moru bez vode...
Šta da očekujem
osim ljudi bez glasa...

Strepim nepogode.

SAMOĆA

Jeste li ikada osjetili kako stravično odzvanja samoća? Poseban zvuk ima ujutro kad, inače, udvoje kahvu pijete i šuteći razgovarate. Razgovor vodite očima, pogledima i, možda, ponekim pokretom tijela. Napućenih usana koje će rastaviti tek vrela kahva, sa ili bez rahat lokuma... Bez i jedne izgovorene riječi.

Puna vam soba ljepote, mirisa i ljubavi do plafona. Kad je on preko puta tebe, sve govori. I komoda, i vaza sa stola govori... I ćilim, koji hoćete evo tri godine da promjenite, ima veseliju boju. Pa i ona sećija što si je nepromišljeno, i na brzinu, kupila koliko je udobnija kad u njoj sjedi On. Preko puta je tebe i šuteći razgovara. On, tvoja ljubav, tvoj saputnik...

Jutros je nakratko odsutan. Vratit će se, ako Bog da, do podne. Sad bih trebala promjeniti posteljinu i završiti peglanje. Ili ustati i napraviti njegovu omiljenu jabukovaču? Ali ništa od te priče. Sjedim, nisam popila kahvu i neću dok se ne pojavi na vratima. Borim se s' ovom samoćom što zvoni i ispunjava mi kuću nelagodnom i hladnoćom.

Ali samo do podne. Tad se, ako Bog da, vraća moj dragi djeđo.

NE PITAJ ME

Ne pitaj da li me boli
šta to u meni živi i batrga se
koliko mogu da trpim
ono što razjeda i zadnji atom mene.
Ne pitaj da li pati
ono što te je najviše voljelo
što bez tebe nije zamislilo
ni čas, ni tren
i koje nestaje uz bolne krike
prigušene bolom koji opija
i zadnji atom snage.
Ne pitaj za jačinu bola
koji je nemjerljiv.
Ne pitaj da li sam volio
gdje te tražio,
kako sanjao,
gdje čekao
jer je sve stisnuto u meni
i traje, traje, traje
i boli, boli, boli,
a još pomalo voli i boli, voli i boli
i traje dok boli.

KADA SE BUDEMO SRELI

Kada se budemo sreli
ne znam da li ćeš prepoznati
moj osmjeh
kako ću prepoznati
korak ti lagani.
Kako će izgledati tvoj osmjeh
kako će stajati na krajičku usana ti
koje su čarobno punačke
da li ćemo se prepoznati
po dodiru ruku
po bistrini oka
a najprije po drhtaju srca.
Kada se budemo sreli
kako ću čuti glas gugutke u lugu
kako prepoznati glasanje golubice?
Ako nam srca zadrhte
kako ih umiriti?
Da li dodirom
možda uzdahom
ili poljupcima
na drhtavim usnama
koje traže smiraj
na djelu tvog tijela
ili naslonjena tvoja glava
na mojim ustreptalim grudima.

Ana Žigić

Šokačka narodna
nošnja iz sela Sonta,
opština Apatin

SELO MOJE

Jutro
Sunce uprlo u pendžere
Rog svinjara
Sokakom se čuje
Bič puca
U zadnjem dvoru taksa
Larmu pravi
Tira marvu iz štala
Kroz široko otvoritu
Najeritu drvenu kapiju
Iz dvorova izlazu
Upregnuti konji jaki
Najedamput
Kolija koliko oš
Paorcke ispucane ruke
Kajase držu i fraklič rakije
Za razdrimat se nusput
Nasmijana lica
Prid njima još jedan
Vrili litnji dan
U tomu selu
Srce mi drimlje
Zauvik ću ostat tvoje dite
Selo moje najmilije

OGLAS

Oglašavam na prodaju prošli vakat
što izraste u vilajetu
zemlja natopljena krvlju.

Oglašavam na prodaju
one što iz mržnje pljuju majku
ruke njene kidaju
oštricama zablude.

Oglašavam da ta bića
puze natraške u jazbine

Strvine
na nakovnju oštre
bolesne umove.

Oglašavam na prodaju
poveze na očima
Ggdje tren budući
umire u njima.

Mr Јованка Божић

***

Голуб слеће на
бисту филозофа у
убском парку – снег.

...

Лопту из Врела -
до Лондона - виноу
Немања Матић.

...

Раша Плаовић
на убској позорници
светла не гаси.

...

Злати се знања
храм усред Ваљева – од
младости вечне.

OTETO

Ja privremeno odustajem od svoje domovine. Do viđenja, ostaj s Bogom.

Koliko sam se trudila da me prihvati, zavoli, razume, odlazila sam i vraćala se, sa nadom. Ali, ne.

Šutnula me je rodna gruda pravo u pleksus. Prevarili ste je zlikovci, krivotvorili, lagali ste, okrivili ste me...a ja, ja sam ćutala.

Zato ovaj put odlazim zauvek, ali stvarno zauvek, promeniću ime i prezime, promeniću svaku sličnost koja mi je još preostala sa njom nakićenu vama, čuvajući je pod noktima. Dok ne pootpadate kao lažno ordenje sa njenih revera.

Ali, svoju zemlju vam neću prodati, daću je drugoj nevoljenoj deci da skupljaju plodove.

Reke ću u ponornice pretvoriti, da ih ne prljate otrovima grehom zamazanih ruku.

Ostaviću svoje pse, blago svoje, da stražare u pećinama. Nećete se usuditi da korak napravite tako kukavni, plašljivi i slabi naspram vernosti i časti čuvara iz ljubavi.

Ni kuću vam neću prodati, daću je tvojim nevoljenim sinovima da na njenim temeljima podignu crkvu. I zvonik.

Zvoniće ta zvona duže od vašeg trenutka, zvoniće svaki dan, svaku noć da vas podsete da ste uzeli tuđe.

Noću će vas buditi dok vas ne izlude, dok ne odbacite Boga, demonske glave.

I nećete me prepoznati, u bezumlju svom, kada se, ipak, jednom vratim, kao ikona na zid zemlje svoje.

NEDELJNI RUČAK

Otvoriću kafanu koja će raditi samo nedeljom.

Samo za one koji nemaju gde u taj poseban dan.

Vratiću nedeljni ručak, svečan i sočan, u nedelju.

Biće mi gosti svi nevoljeni, sami, optuženi bez krivice, odbačeni, neuklopljeni, zaboravljeni, ,

I biću domaćica, jednom u nedelji. U nedelju.

Vratiću veru u nedeljni ručak. I molitvu pre jela. I poeziju posle jela, uz klavirsku pratnju.

I gledaću svoje umivene sapatnike u pocepanim odelima, u probušenim novim cipelama i čistom maramicom u reveru.

I gledaću moje sapatnice lutajućeg pogleda iz mačijih očiju ispod razmazane, jeftine šminke, uredno pokupljene kose ukrasnom šnalom sa biserima.

Blještavi stolnjak od najkvalitetnijeg damasta, izvezene salвете bez inicijala, beli porcelan, posrebrljeni escajg. I prozirna vaza od finog kristala sa poljskim cvećem, na sredini.

Kao suvenir, gosti će poneti dostojanstvo, upakovano u metalne, zlatne kutijice sa oslikanom keramikom na poklopcu.

Dovoljno za nedelju dana, do sledećeg ručka.

VREME KAO DA STOJI

Dok se ogledam o površinu reke
Svašta mi u glavu ulazi
More me čudne misli neke
A vreme kao da stoji, ne prolazi

Sedim zamišljen u svetu svom
Dok sunce lagano zalazi
Mislim na dane provedene s njom
A vreme kao da stoji, ne prolazi

Lelujaju travke vetrom nošene
O zašto mi ona ne dolazi
Osećam miris trave košene
A vreme kao da stoji, ne prolazi

Ne prolazi vreme, sve je stalo
Stale su misli i ona u njima
Samo ovo ludo srce kuca pomalo
Još uvek ljubavi u njemu ima

ZIMA

Zima steže dok sneg lagano pada
Svakakve misli uvlačim u sebe
Al' jedno ne smem da mislim sada
Ne smem nikako da mislim na tebe

Hodam zavejanim ulicama grada
Dok i srce prazno počinje da zebe
Znam da je bolno al' ne mogu sada
Ne mogu prestati da mislim na tebe

Nastavljam dalje a košava briše
Svaka je stopa obojena tobom
I svaki trag na tebe miriše
Kud god da krenem nosim te sa sobom

Prolazi još jedan zimski dan
Sneg i dalje neumorno veje
A meni ostaje samo san
Da tvoja ljubav sad me greje

Biserka pl. Vuković

Biserka Vukotić
LET DUŠE, akril,
lesonit, 34 x 35 cm

Biserka Vukotić
SLOBODNA
DUŠA, akril,
lesonit, 34 x 35 cm

MOLITVA ANĐELU

Sjela sam,
dlanove sam naslonila na koljena,
okrenula ih put neba.
Tražim svoj kontakt s Anđelom,
znam da me već čeka da dođem,
pogled uperim put plavog neba.

Treperava toplina svijeće se ljulja,
kao vjetar koji mi lagano mrsi kosu,
ili su to ruke anđela.
Molim se, molim ga za pomoć,
pomoć meni dragih, osoba,
kojima sam potrebna.

Ne za sebe, meni ne treba
odavno mi je svoju pomoć dao
Ja je slijedim učeći i vjerno.
Molim se za spas duša naših,
duša, dragih mi prijatelja,
da nađu svoj mir, u naručju tvom.

Dragi moj Anđele,
Pomozi nam!

DRAGI MOJI PRIJATELJI

Malo sam zrno, iz crvenog Maka usred polja, crvenim se i ponosno rastem, cvjetam. Obožavam što krasim polja, livade, puteljcima sam putokaz u pravcu kojim se krećeš, unosim radost oku što do srca stiže. Volim naše planine, ponosno podižem svoju crvenu glavicu uvis, promatram kroz lelujavu travu u našoj dragoj domovini, njezine uvale, otočiće, rijeke, jezera, planine, grebene, naše more i ravne ravnice lijepe naše.

Nema ništa ljepšeg od moga kraja, malog Međimurja, sa sjevera brežuljastog, sa juga ravnog žitnih i kukuruznih polja, dok god ti bistro oko stiže, vidiš nadaleko.

Gdje su Međimurci otvorenog srca, čiste duše, razdragani, vrijedni, sretni, krasi ih gostoljubivost, radišnost, iskrenost, uvijek su tu uz tebe. Vole svoje Međimurje, kao sami sebe.

Ovdje vam raste najveća ljubav prema bližnjem svom, od dragog nam Boga darovana, vođena, sjedinjuje nas u svojoj ljubavi prema svakom ljudskom rodu s puno ljubavi i pažnje, brige za svu ljepotu života. Ovdje vam raste dječja duša najčistija od svih, čuvan od nebeskih Anđela da raste i cvjeta u pravog ponosnog Međimurskog muža, djeda, oca svega lijepoga što nosi jedna duša u sebi.

Ljubav raste, velika, širimo je nepreglednim visinama, dostojni Stvoritelja našeg.

Ja sam dio te livade, posute rascvjetanim Makovima, što crvene se dok god ti pogled seže i ne možeš proći ne vidjeti nas, ne vidjeti mene. Bio bi zbilja puno siromašniji, ne spoznati tu ljubav što cvijeta, u crvenim nijansama koja ulazi u svako srce istim bojama obojano.

Mnogi putovi nas vode u raj ili pakao, ja sam izabrala „Raj“, tamo su Vam velika, vječna polja Makova.

ГЛАДНЕ ПТИЦЕ

Сенка сам која те прати
И за твоју љубав живи
Окрени се - обликуј ме
Утисни у мисли

Жудњом ме дотакни
Цвркут ноћни нек је води
Знаш, она песма птица
Гладних наших

Свиј ми руке око врата
Почни корацима танга
Усне ћу на уво да ти прислоним
Под капцима лед дахом отопим

У жеље ћу медено саће
Цело да ти излијем
Загрли ме тајном тишином
И ћути - само ћути

Предај срце игри
Па у корак валцера утони
И љуби ме, дуго, дуго...
И љубићу те, дуго, дуго...

ЧАРОЛИЈА

Обавићу те сунчаним влатима
И посути чаробним прахом
Узети за руку, наредити:
Пођи са мном!
Затвори очи, залутај
У лет, мој мирис, стегни ме
Снажно за прсте, и око струка
Док ритам ври крви невидљиви
Стопићемо снохватице наше
Слутим мисао: Врати ме!
Али немој, опусти се
Вратићеш се
Ако будеш желео
Слободан као лептир
Бодар и занесен звездама
Бистрим од сања остварених
Брусити осећањем желим тихо
Твоје хриди, и после чари
Слада месечевог вина
Тонућемо пјано
У плес капи истине
Жудне румене рукавце
Вајати ружу, неће увенути
Горећемо и у мирису трајати.

ЧУЛНИ ПИР

Украшћу крила соколици
Звезде ока пратити
И на груди ти
Слетети

Упићу и мудрост сове
Да мисли ти горке
И сањалице
Мирим

Посејаћу семе невена
Да замиришем ти
Сузни осмех
И руке

Пронаћи ћу тебе у теби
И нечујем мачјим
Миловати
Жеље

Додире нећеш осетити
Само перушке чар
И страствено
Срце

Волећеш вировити мој
Чежљиве душе пој
И чулни пир
Жене.

MOZAIK

Uhvatiš razumijući pogled
brižne starice šapćućih usana,
djeda što odmara oči na rijeci,
djevojčice što traži skrivene drugare,
dječaka koji šeta ivičnjakom keja
i spoznaš spajajuću nit stvorenja
i govor duša.
Bliskost trenutka nepoznatih
najjače odjekne u svemiru.

Ugledaš list što pupi i prvi zambak u bašči,
a sunčev snop kroz prozor razbukta proljeće
u tijelu jesenjeg bića,
podgrije nadu i snagu, i ljubav i povjerenje,
pozajmiš krila od ptica.

Ćuprija nad bistrom Raškom
mlaz česme pred džamijom,
miris tamjana u predsoblju crkve,
lučni prozor, i vrata sa starim natpisom,
ćilim s đulom i vrteškom pod stopalima zahvalnih
i svijeća u drhtavoj ruci ćerke za vječiti roditeljski mir,
najjasniji je spokojni vir
u vječno i nepoznato.

SKRIVALICE

Sakrijem se, ti me tražiš,
mene nema, gde sam?

Kada hoću, tad se javim
tad ti kažem: UJA!

Ti si besan, sve se ljutiš,
lud si kao struja!

Ja baš volim da se sladim,
jer se nadaš uzaludno.

Da ti malo dušu vadim,
dok tebi je sve baš čudno.

Nevaljala stvarno jesam,
ali to je samo igra,

što zbog toga biti besan,
kad je život čigra.

RAJSKA PTICA

Ja sam sanjalica,
živim u svome raj,
večna sam rajska ptica.
Ima mesta u mom kraju,
pridruži se...
Ja sam notorna
svemirska lutalica.
Sa mnom ćeš stići
do neslućenih visina
i velikih dubina...
Mogao bi i više postići,
neverovatne širine dostići...
A možda si samo neznalica,
i prolaziš pored mene,
kao pored svake druge žene.
Drugo ime mi je Nada.
Savršena harmonija u
mome kraju vlada.
Nije za svakoga.
Ne volim pustolove,
u kraju mom.
Univerzum je moj dom.

OSVETA

Kicoše, kicoše, kaži mi kakva je,
je si li ti imao neku drugu?

Je si li s njom zajedno pio tugu?
Je li je znala sreću da ti dâ?

Ili sam za tebe samo prava ja?

Sve i da jesam,
neka te, bolje idi...
... Probaj sa drugom,
pa kako ti se sviđi...

Ali pre nego što te sasvim puštim,
ja moram pritisak bola da ispuštim.

I šta ako srce tako reši,
sebe da štiti, tu neće da pogreši...

Izmešaću ti ja otrovne tvari,
takve koje ti duša ne može da svari.

Pa probaj ako možeš,
ti me zaboravi!

SVEĆA

Dogorela je naše ljubavi sveća,
ode zauvek ta varljiva sreća
i pustiću je nek' skroz izgori,
neka se u pepeo sve pretvori.

Neće meni niko patnju da stvara,
i da me u senku sebe same pretvara.
Zar treba srce uzalud da izgara
i nada se nekom ko ga uporno vara?

Od dobrog čoveka možeš dobiti ruku,
a od zloga jedino i samo muku.
Ti htede da se ja u krug vrtim,
zaslužio si kaznu goru od smrti.

I ako već moram da izgaram,
ja muku tad u lekciju pretvaram.
Izučeno ja jesam primenila
i staru muštru zauvek zamenila!

E baš ti na tome zaista hvala,
okanila sam te se za svagda, vala!

BUNAR

Mi bunar smo
kopali, kopali, kopali,
... Naišla je voda pitka.

Mi vode smo
pili, pili, pili,
... Pa smo bunar isušili!

Novo mesto nismo našli,
sa starog smo mi izašli.
Gde sad ima nove vode,
kud li sa staroga ode?

Nestalo nam zanata,
nestalo nam alata,
nestalo nam i zlata.
Osta blata, osta blata!

Nestala nam voda pitka,
sad se vodi kobna bitka.
Nema čiste vode više,
sve bogati pokupiše!

Sad je voda isto skupa.
Propadosmo mi svi SKUPA!

SVOJA

U meni sve šišti, vrišti i pišti,
osećanja se kuvaju u pretis loncu.

Sve ovo ja pišem brzo,
kao da mi život visi o koncu.

U meni se vije, uvija i zrije,
tako sa mnom davno bilo nije.

U meni se nešto okreće izgleda,
što je juče bilo, sad se pripoveda.

I dok vam zborim od mojega jada,
toliko mi bolje već od toga sada.

Dosta je bilo da drugi izokreću,
od sad sama ja stvaram svoju sreću.

Jeste se skuvalo i izokrenulo,
u meni se nešto sasvim promenilo.

Pred vama stojim sasvim drugačija,
svoja sam, svoja a ne tuđa, svačija!

PUN MJESEK

Pun mjesec
naslonio lice
na prozor,
i ljubav puna,
tajanstvena,
čarobni prizor.

U sobi ti i ja,
mjesecu ne smeta,
čežnjivo posmatra,
lijepo mu sa nama, uživa,
za njega nismo tajna,
sa njim smo godinama.

I on, kao i naša ljubav,
traje i vječno traje
i ljubavne čari ne odaje.

A vani lijepa i blaga noć,
mjesečina sve pozlatila
i mliječno, meko sve
prelila i obojila.
Sve se sliva u radost,
u slast i beskonačnost
i čeka novi dan
od naše ljubavi satkan.

ENO SUNCA

Eno sunca da mi kaže
da je s tobom bilo,
eno cvijeća što miriše,
jer te je ljubilo.

Sad odiše svaki kutak
na tvoju čistotu,
tvoju kosu, tijelo, grudi,
čulnost i ljepotu.

Pa mi duša puna sjaja,
sreće i svjetlosti,
i srce mi puno tebe,
ljubavi, radosti.

Ja ću, dušo, da te ljubim,
da te grlim, da te volim,
kada može sunce, cvijeće,
kako onda da odolim.

TVOJA NJEŽNOST

Tako si mi
nježna, lijepa,
kao da si nestvarna,
kao da si sva od svjetla.

Grlim te u mislima,
dirnula me nježnost meka,
jer ako te ja dodirnem
poteći će silna rijeka.

Silna rijeka naših žudnji,
osjećanja, strasti,
stvorice se vječne čežnje
što neće zarasti.

Jer ako te pomilujem
nestaćeš kao golubica
kad sa grane naglo prhne,
uzvije se do zvjezdica.

Pobjeći ćeš ti od grijeha,
nestaćeš mi iz stvarnosti,
a ja ću ti biti tužan
zbog ljubavi, zbog slabosti.

SJEĆANJE...

Rekla si mi,
kad smo se sreli
onoga dana,
da sam te nosio
u naručju, na rukama
po cvijeću i livadama,
davno, kad si bila mala.

A ja nisam znao to,
nestvarna, lijepa ženo,
nisam znao to,
da sam u tvome
sjećanju ostao.

Ni sada ne znam
da li me voliš ti,
da li te volim ja,
to sada ne mogu
iskazati riječima.

Ali znam, da mi tvoja
kosa crna, nemirna,
duši i srcu ne da mira,
da me tvoj pogled
zagonetni, uvijek prati,
da mi srce zadrhti
kada tvoje lijepo lice
i osmjeh slatki
u moje sjećanje svrati.

ХРАБАР ЛУКА, НЕМА МУКА

Кад је Луку заболело грло, мало, мало, па се пати,
седи кући лекић пије, ал' шта вреди, не помаже.
Одлучио Лука да се реши тих мука.

Није само једна мука, много брига има Лука!
Секира се и за другаре из вртића,
и шта ће рећи друштво старо, што га нема?!
Ко ће чету предводити и играчке причувати?
Одлучио Лука да се реши свих мука.

Храброшћу се опремио, спаковао своје ствари,
са братом се загрлио, сам доктора потражио.

Непознато све му беше, ал' бринуо није,
само глад му много тешко паде,
на маму се љутнуо што му ништа за јело не даде.
Појео би прво нешто слано, а онда и слатко.

Плаче, плаче, душа мила, тешке сузе лице красе,
мама трпи све ударце, а ко гладан не би заплакао?

Храбар Лука, сто му мука, без крајника оста,
ал' тих мука било му је доста!

Чим сладолед стиже и окрепи душу своју,
на љутњу и плач заборави, те се приви
на мамином крилу да преноћи у топлини,
а чим јутро сване својој кући он ће поћи!

Храбар Лука, решио се мука!

КЛИНЦИ И КЛИНЦЕЗЕ

Воле мене клинци, воле ме и клинцезе
тек онако, без икакве везе.

Не нудим им слатко, а у загрљај ми лете
и медним усташцима за образе се лепе.

Загледам се често, чиме их привлачим,
шта у мени виде? Не питам их ништа
да се не постиде.

И у огледалу се загледам да л' сам, можда,
маци ил' куци слична и зато њима битна,
ал' сличност не видим.

Па се онда питам: „Треба л' сем љубави,
неки разлог битан за сјај у очима
и онај посебан, увек хитан, дечји загрљај?”

А када се сретнемо, тек да знате,
на моје раме мазно се ослоне
са осмехом слатким и чврсто ме загрле
ручицама, својим, малим.

Разнеже се у мом загрљају,
срећом испуњена разнежим се и ја.

Воле мене клинци и клинцезе,
и ја њих, тек онако, без икакве везе.

Илинка Марковић

- А/ А срце велико, велико и дубоко као море, када у њему станује љубав!
- В/ Велики је лактарош туга.
- Д/ Девастирано је све што се препусти зубу времена.
- Ж/ Живот записује смисао, ако га смислено читамо и пишемо!
Живот увек крене са центра, а заврши на голу!
- И/ Имам један велики проблем. Волим људе!
И старост и младост, подједако, имају своје бреме. Једина је разлика што само старост разуме младост.
- К/ Код нас и аутобус надживи човека.
Коме поклонимо своје време, добио је све!
- М/ Ма колико нам се чинило да је бол увек јак, он ипак, никада није истог интензитета и притиска.
Мисли су тишина док не пређу у дело! Људи, тишина! Крадете ми мисли!
Молим државнике да, сагласно споразуму о сарадњи са иностранством, потпишу један уговор за прављење деце у Србији!
- Н/ На свакој раскрсници, на којој застанем, створи се гужва.
Ненадокадиве су пропуштене прилике у животу.
- О/ Од вас ћу се одморити, а од себе, никад!
Од вишка соли, глава боли!
Од кукавичука и страха нема већег плака (мрака).
- С/ Све је у зарезу. Оловка, млади калем, реч, реченица, живот...
Све што дан донесе, ноћ притрпи.
Све што у кућу унесемо, мора се и изнети. Пажљиво бирај!
Свет није створен због мене. Али, ја сам створена због њега!
Слава свима који су ми желели смрт!
Срећа је увек видљива! Несрећа је видљивија.
Стихови кључају као вареника на тихој ватри!
Страшно је свесном крај несвесног.
- Т/ Тешко је извући се када си уваљан у блато, али није немогуће.
Тешко паметном! Паметни у лудницу, луди на улицу.
- У/ Убија јача жеља од могућности!

MOJA MUZA

Ukrali ste moju muzu sa očima boje ćilibara, ruke joj krila leptira optočene zlatom i pustinjском prašinom, dodirom je volela grlila toplo, meko za ljubav samo molila.

Ukrali ste moju muzu uplašenu koracima divova, nestvarnim smehom gasili misli Bogom darovane, samo ona je znala da ih srcem prenese u dušu useli.

Ukrali ste moju muzu istinom kovanu, srcem je topila led, očima muziku pisala lepo sanjala, dok uplašena, skrila se u nedra voljena drhteći, kao list, nošen vetrom od nedraga.

Ukrali ste moju muzu rečima posivelim, ugušili srca darivanje, uspavali na duši tananoj, probudiće se snena jutra procvetalog, bez vas juče iza sebe zaboravljenim.

Margita Zmijanović

Anđeo pod bolom.
Crtež perom. Tuš. 60 x
40 cm

Bela sova. Batik na
svili. 130 x 75 cm

ČUDNA BILJKA

Čudna biljka raste u vrtu mom,
čudna biljka, bez korena,
od krvi i mesa.

Drugu vodu ne pije,
zalivaju je suze moje,
drugu hranu ne traži,
hrana joj je srce moje.

A isto nas sunce greje;
čudna neka biljka, u vrtu mom,
čudne li biljke, još čudnijeg vrta.

Nebo od nade, tle od ljubavi;
rovare misli noću, u vrtu mom,
mene i biljku moju
osvetljava mesec sanjanja.

I iskre se na horizontu, kroz modriilo svesti,
Neštvarno stvarne, zavodnički bajne,
čežnje ne prevaziđene.

KRAJ

Psujem sočno, na društvo crvotočno,
ne mogu više, brate, da živim od suve drenovine,
i bez ikakve imovine,
nemam ni alata
a pored mene tutnje kočije od zlata.

Čujem neku viku, o časti i poštenju,
o vaznesenju, o obavezi i dužnosti,
o građanskoj poslušnosti;
odlučite se momci kakav ular da stavite stoci,
imamo dilemu, u kom smo sistemu.

Stavili bi mi pregaču,
upregli me u tegljaču,
znamo da tu su neke šine
ne vide od prašine.

Ima i mnogo buke,
da ne mislimo na naše muke,
ma uzalud je, verujte,
dogorelo do nokata,
dođosmo pred vaša vrata.

NEOSTVARENE ŽELJE

Htela sam da poletim, u šume da sletim,
riba da budem, rekama tvojim da mrestim,
htela sam jarac da budem,
visoke gore da ti pohodim,
leptir da budem, livade tvoje da oplodim;
htela sam, htela,
u zlatna žita da zagazim,
oblake put neba u dlanovima da ti donosim,
i sve što sam htela, od drugih nisam smela.

Govorili su: nemoj;
govorili su: budi razumna, nema od toga ništa;
kad nisu gledali, žmurečki sam te grlila,
u sebi nosila, i ćutala, kao šljunak te kotrljala,
od čežnje svoje vunene čarape isplela,
tako opremljena u dalek svet odlutala;
kad dođe čas, pticom ću se pretvoriti,
k'o riba ću se međ' sve njih promigoljiti,
visoke gore trenom preskočiti,
od tvog zlatnog žita pogaču sačiniti,
stojeći u zelenoj travi, pod našim nebom,
tu pogaču ćemo, zajedno, u slavlju prelomiti.
Zemljo moja.

ЈЕДНОМ

Једном кад се попнем изнад себе
Где плаво и бело светлост сеју,
Једном кад лутање заборавим
А сузе потоцима да тећи смеју,

Да ли ће срце моје устрептати,
Да ли ће лице моје трзај скрити,
И очи упрте у тајну светлости
Да ли ће одвећ тужне бити?

Једном кад се попнем изнад себе,
У плаво кад зарони моја душа,
Једном кад се ослободим свега
Што ме овде тако силно куша,

Срце моје устрептати неће,
Ни лице неће за трзај знати,
Очи моје од катарзе беле
Сасвим мирно пред Судију ће стати.

Ничег тешког бити више неће
Уз скрушен поглед у дубину Тебе,
И друкчије све биће кад ми суде
Једном кад попнем се изнад себе.

ЈОШ ЈЕДАН ДАН

Из сасвим бледе паучине неба извирило је сунце, блиставо, обећавајуће. Пој птица миловао је нежне шкољке ушију и душа се расцветавала јутарњим мирисом.

Заиграло је срце од радости, раширило се да загрли лепоту која окружује Њу што век проведе тражећи Бајку.

Да, то је оно место где неспоразуми не постоје или се брзо одагнају, где се људи срцем препознају, а тек подозривост...она ту не постоји

пошто израња из мрака душе. У тој Бајци нема мрака. Незалатни дан се увек злати.

Људи су Љубав, деле благост и топлину погледа, нежност осмеха. Огледала нема, ни лажљивих екрана, искривљених потреба духа.

Само се мириси душа прожимају и чине атмосферу поверења и радости. Лепо би било срести Њега у тој Бајци, ако Он постоји.

Сигурна је Она да Он такав постоји негде, али није сигурна да ће је пут икад довести до њега, да ли ће га од дугог чекања и препознати. Многи су путеви, а један је прави. Неке сенке надвиле се и сметају.

У снатрењу, огласи се онај други, онај који не зна за Бајку и не верује у њу, није је ни тражио. Пут ју је баш на њега навео, да се учи трпљењу или стрпљењу, ваљда.

Рески одјек његовог гласа забодје се оштро у срце. Кратка бол и ништа. Научила је да се штити надом како ће срести Њега, вечно траженог.

Знала је да је то освануо још један дан који се није препознао по јутру.

МЕСЕЧЕВ СРП

Из невида изронио
По небу пловио
У морском огледалу
Почивао
Тихо је дошао
Док се светлом
Умивао
Светло сунцу узео
У блиставом сјају
Кипео тајнама
Као да тајни уопште
И има
Уронио опет у мрак
Сигуран да светло
Боли
Месечев Срп
Сече оно што га
Воли
И тако увек
У недоглед
Док не посече себе
Заувек

НЕ БУДИ

Ти, Месечево светло,
Узео си сјај Сунца
Из очију мојих.
Нека си.
Ионако би се угасило
Да те(бе) не би.
Не жури, стани,
Крхка,
У снагрењу,
Могу се прекинути,
Ипак, не буди
Разлог мог
Ђутања.

Zoran Stanojević

- I ja mogu svakome da pogledam u oči, ali me mrzi.
- Neki bi da mi zabrane autocenzuru, ali ja se ne dam.
- U robovlasničkom sistemu robovi su najbezbedniji, njima se ne mogu oduzeti nikakva prava.
- Ništa nas neće zaustaviti na našem putu za kojim tragamo!
- ENGLJSKI ZA ELITU: Kako se na engleskom piše „malo sutra“?
Prosto, napišeš veoma sitnim slovima „tomorrow“.
- Da nije medija, kako bismo saznali šta se nije dogodilo na taj način?
- Toliko smo otuđeni da o susedu saznamo da je tih i dobičina tek kad izvrši ubistvo.
- Bolje je imati sto evra nego bronhitis, ali ko danas sluša savete...
- Dobri stari Drugi; da njih nema, čovek ne bi imao koga da izbegava.
- Čemu ta priča o pritiscima kad moraju samo oni koji neće dobrovoljno?
- Mislimo pozitivno! Bela kuga smanjuje nepismenost, a i umrlih je sve manje.
- Mi smo samo jedno buduće arheološko nalazište.
- Srećan vo doživljava jaram kao ukras oko vrata.
- Čemu putovati? Treba samo da primetimo da smo i mi jedna daleka egzotična destinacija.
- Za sve su nam krivi Prokleta Jerina i ona komunjara Himler.
- Svako ko se razboli da plati kaznu zato što pogoršava stanje Zdravstva!
- Šta god da radimo mi smo tu ipak samo privremeno, a svet će opet biti šuma.
- Nikad od mene Mošti neće da ispadnu, ali mogu da postanem vreme u peščaniku.

EMPATIJA JE LAŽ

Ah, ti jadno dete, što plačeš na ulici,
Da li je tvoja bol otklonjiva,
Da li da siđem i probam da ti pomognem,
Iako, u stvari, znam da ne mogu

Jer, i ja sam isto prošao tim Mlečnim putevima,
I moje su suze gasile prašinu ovog jalovog grada
Možda baš u ovoj, ne znam,
Jer, tada sam bio slep

Sada, iako i ja osećam to sečivo pod tvojim grudima,
I tvoje krupne suze peku i moje oči,
Moje srce je zgužvani lampion,
Večera za crve drvojedce

Ostani na svojoj strani,
Zatvoriću prozor.

Mirjana Milenković

PEČURKA

Sišla sam među granje i kupine,
Da uberem pečurku

Pričali su mi stari,
Nemoj da pogrešiš,
Otrovna se proba samo jednom,
Jednom se umire

Njena boja sveže krvi me je upozoravala,
No, njen miris me je k sebi pozvao,
Dockan je, ali,
Jednom se i živi!

DOSADNA PESMA

Dobro jutro, reče sat.
Zar je ovo dan?
siv sumoran
sav umoran i dosadan.
Izeš dan!
Kakav ružan i rugoban
namršten i kišovit.
sa kafom je još gori.
Ona dođe da razbori
tek se onda rastužiš.
I potutuljiš.
Svega ima u toj zbrci
uglavnom se loše vrti.
To zbog dana nije čudo
Ali u glavi sve je crno.
Čekam neke bolje dane
čekam neke tople noći
kad zrikavci pesmu zriču
i vetrovi milom mire.
Onda mišo tera zloće
i ne da im da se stope
sa crnilom naše duše.
Nego leptir zatreperi
i vesele boje cvetne
donesu nam misli svetle.

PREPOZNAJ TRENUTAK RADOSTI

Dođu dani kad nešto čekate. Meni današnje čekanje liči na čekanje kiše. Na jedan dobar pljusak da okupa sunčane dane i ispucalu zemlju. Čekam da mi mirnoću koja me uspavljuje, probudi ozon poslije kiše. Da u mozgu prorade vijuge i neka mirisna formula otvori bar kod nekih usnulih godina.

Da probudi davne bezbrižne trenutke bosih tabana i isprljanih nogu od gicanja po barama, i mokru kosu zalepljenu na lice.

Iznenada zazvoni telefon. „Stižemo”, kaže moja ćerka. To znači stiže njena mala porodica sa glavnim likom, mojim unukom Vukašinom.

Nakon pola sata Vukašin utrčava u kuću, jer su vrata otvorena. „Bakooooo, kiša pada. Sav sam moker. Ajdemo u barice da se prskamo”.

Majka negoduje, ali ja sam večno dete u poznim godinama. Stižem, zlato bakino.

Kao dva drugara gacamo po vodi, dok topla letnja kiša kvasi našu odeću, kosu i lice. Radosna nasmejana lica mog unuka i mene. Moja ćerka stalno ponavlja „pa ti si mnogo luda baba”!

Vukašin se smeje od sreće, sav moker, i viče: „luda baba”.

Setim se mog usamljenog detinjstva. Još više me to pokrenu da iskoristim jasno trenutak čiste iskrene radosti i dam odušak detetu u sebi i da svom unuku pravim uspomene za neke zrele godine.

Nakon toga smo ušli u kuću, presvukli se i popili čaj. Sve nazdravljajući kiši koja nam je ulepšala dan.

Svaki prepoznati trenutak radosti je biser u nisci vremena. Prepoznaj ga, iskoristi i raduj se dete moje malo.

KONTRA

Gospodin Kontra je sve radio mimo drugog sveta.

Još kao beba puzao je unatraske. U školi su ga jedva odučili da ne piše zdesna u levo. Dok su drugi dečaci jurili za loptom, on se satirao da savlada sviranje na što većem broju instrumenata. Normalnoj deci bio je dovoljan jedan jezik za sporazumevanje, njemu ni pet nije pomagalo. Kad je stiglo vreme za devojke, čudak je trčao iz biblioteke u biblioteku.

Malo je reći da ga ljudi nisu razumeli. Uvek je bio predmet iščuđavanja, stvarnih i još češće izmišljenih priča, a neretko i podsmeha i najraznovrsnijih spletki. A kao da sam po sebi već nije bio dovoljno neobičan, još ga je i slučaj izabrao za svog miljenika. Dobar ili loš splet okolnosti, svejedno, ali kad god je trebalo da nekoga snađe što se ni u snu ne može očekivati, gospodin Kontra je bio glavni akter najsmelijih igrica slučaja.

On druge nije primećivao više nego što je to bilo neophodno. Ili se, možda, samo dobro pretvarao da ih ne zarezuje. Ženio se nije nikad, ni sa kim se nije družio i svako društvo veće od para smatrao je gužvom. Poslove je menjao kao čarape. I začudo, u svima se, bez obzira na povučenu i nesvakidašnju prirodu, odlično snalazio. Ali bi mu svaki, baš kada bi u njemu postigao savršenstvo, začas dosadio i odmah bi tražio nešto potpuno drukčije. Pa ipak, pošto mu nije trebalo mnogo, živeo je solidno i za njegove pojmove čak bolje od drugih.

Kako je otišao sa ovog običnog sveta? Pa naravno, sasvim po svom. Kada je mislio da je najsrećniji i da bi malo mogao da uživa u tome, odlučio je da ode. Rasprodao svu imovinu, novac razdelio beskućnicima, naručio da mu se napravi spomenik sa tačno određenim datumom smrti, unapred platio sahranu, kupio vrlo skromno novo odelo, večerao i krenuo da se nađe sa svojim celoživotnim zaštitnikom.

Priča se da su ga sutradan našli ispod starog kamenog mosta. Pala mu cigla na glavu. Otkud cigla gde je nikad nije bilo, niko nije umeo da kaže.

ČETVORE OČI

Oduvek je živeo sam. Hodao je gipko i meko. I merkao plen. Telo crne pume veralo se svakodnevno uz stoletno stablo ponad sela. Onda bi satima ležao, pripijen uz kakvu deblju položenu granu i pogledom risa prizivao devojku iz obližnjeg dvorišta. Jednom mu ne odole. I približi se drvetu dovoljno blizu da ga može čuti. Iz krošnje je preo glas uspavanog mačeta i mamio je gore, sebi. Žmirkale su na nju plavozelene nasmešene oči, zvale je smešeci se i preteći istovremeno, gutajući vreme i njene misli i lomeći je malo po malo. Kad lišće zašušta jače od njegovog glasa, devojka se prenu i pobeže. I više se ne približi drvetu.

On se još danima pentrao uz ono stablo. Znao je cele noći provesti priljubljen uz istu granu, a da se i ne pomeri. A onda ga iznenada nestade. Minu leto i devojka poče dolaziti pod stablo. Zurila je u već prilično ogolele grane, osluškujući padanje preostalog lišća. Pa jednog jutra ni nju ne nadoše u selu. Ni tada, niti ikada više.

Posle nekog vremena grane onog drveta postadoše meke i savitljive, a kada ponovo ozeleneše, lišće je šuštalalo čudno, kao da mrmlja ili prede. A noću, kažu, kad god je nebo vedro, sa najniže položene grane još uvek žmirkaju četiri, kao stopljena, plavozelena sićušna svetla.

CRNO ZNAMENJE

Celu si noć u strašnom košmaru
gledao plamteće buktinje,
zaustavljene nad mostovima,
u trenu koji večnost traje.

A ti si korakom hlebotvorca
pošao luci onostranoj,
da svoju snagu životu točiš,
dok avet luta u noći vaskršnjoj.

U snu si mogao da porekneš
nepovratnost ljudskog ludila,
što najbolesnijem svu moć daje
i na zločine: „Bravo!” urla.

Ali ti kapci nisu sakrili
budućeg doba crno znamenje:
slepi putevi nečije krvi
izriču osudu na večno bdenje.

Zorom ćeš dugom, ako ne mostom,
ipak do luke, preko neba,
s prkosom paora i pod miškom
kriškom meseca, mesto hleba.

SENKA

Niz njene prozore samo kiša lije,
tama joj zaklon, zastori ograda.
Purpurom samoće čistota se krije
od grešnih pogleda radoznalog stada.

Noću je kraljica usnulome gradu,
danju, progonjena senka straha puna.
Sa osmehom pušta da joj mir pokradu,
jezicima gnusnim ukaljana kruna.

Snagom sto života, zbijenih u jedan,
obuzdava zmije da u san ne kroči
podmukla varnica što iz legla bunca

da je prazan život u dobro zagledan.
Sve dok ne usahnu unutrašnje oči,
nebeski letači s onu stranu sunca.

MEĐAŠI

Malo kamenja na kratkoj stazi,
kao sasušene mrve vremena.

Ko ih u snove ne ume dozvati,
i nema puta.

Ko ih na javi ne prepozna,
uzalud sanja.

Da li ijedan sami postavismo,
ili je svako samo početni međaš
na nečijem tuđem drumu?

Gordana Radovanović

***

O Savindanu,
iz stene bije voda.
Iz grla lelek.

...

Vri raskoš doma.
Ispod lončića čaja,
pucketa vatra.

...

Zavist i podsmeš -
- mati i kći zajedno
pljuju na dobro.

...

Spomenik piscu.
Na klupi pod njim jauk,
palog u bezdan.

СУДБИНА

Понекад се ствари напросто десе.
Не тражиш ништа,
Не тражиш никог,
А судбина ти све донесе.

Помислиш баш ти је лепо сада
Зашто да ову срећу квараш,
А ипак се данима питаш само -
Да л' ти то треба,
Зашто то радиш.

И у тренуцима блаженства душе
Кад осећаш да сав трепериш
Дубоко негде питање чека -
Да л' можда грешиш.

А време иде,
Иде, не чека,
Полако стариш.
Пригрли зато ту дагу срећу.
Немој да квараш.

Goran Krapić

KASNOĆA DODIRNUTE UDIVLJENOSTI

kako iznenada kad osjetim ono što prije nisam
na istu melodiju kad prožme me cijelog
i kad ne vjerujem
čovjek da moguć je za tu nježnost
pa uvidim kasnoću dodirnite udivljenosti

premalo ću
prekratko
u čarobnome vrtu
dok je tjelesnosti mislim

koliko mi je puta prošlo kroz prste
i ne shvaćam što me promijenilo

jesam li ranije uhom krive kaćio stvari

poznajem samoga li svoga toga ti
i koliko će još me puta preokrenuti

MALO

malo je onih koji

i ne treba ih biti više

malo je i

zato ih cijenim
kad se izliju po cesti
u neplanirano vrijeme
propuštenih autobusa
ili u velikim prostorima
zakašnjelih početaka predstava

malo je
ali nadržate to malo
u trenutku
postane široko

kao

Goran Krapić

JEDNOM GRIJAT ĆEMO

Svojih jednom grijat ćemo...

Ne treba nama previše
kvadrata.

Internet
i nekoliko stranih programa.

Ma samo
bez straha da
zabijamo čavle.

Lejla Kerimović - Mir Božiji. Hristos Voskerse

SEHARA

Uzmi majko ruho ovo,
pa ga u seharu stavi,
sa čevretom izvezenim,
nek' u njoj ostari.

Otvori seharu nekad majko,
pa se obraduj svatima kojih nikad neće biti,
i uberi cvijeća
nek' mi svadbeno ruho okiti.

Nek' te bijela boja na me sjeti,
moradoh, majko, mlada umrijeti.

A sehara stara
tabut moj nek' bude,
usne tvoje, 'mjesto dragog,
nek' seharu ljube.

STARAČKI DOM

U dalekoj zemlji mali grad,
u predgrađu zgradica i smrad,
savršen za nervni slom
tamo leži taj starački dom.

Isfrustrirani radnici znojem okupani
i leševi živi, još ne ukopani,
ventilatori se okreću,
sobe zaudaraju na mokraću.

Ne služe ih ni vlastite noge,
u ormaru spremna su odijela,
tri put dnevno piju droge
da održe duše u propala tijela.

Ispred zgrade bdije zapušteni vrt
i figure zahrđale stoje,
tamo gospodari Smrt
noseći po troje.

Psuju nas i mlate,
vele: začepi tu gubicu,
vi primete plate,
operi mi guzicu.

Pokraj zgrade pusto polje
koje jutrom bije grom,
tamo niko nema volje,
tamo leži taj starački dom.

LAŽNI BOG

Mene zovu sa obližnje crkve zvona
i pjesme me mame neke zle sirene.

Jer vjerujem u svašta. A ona?

- Ona vjerovala je u mene!

Ja sam lažni bog od plastelina
i sedam sam zapovjedi dao,
niko ne sm'je piti vina
od kojeg sam posrt'o i pao.

Ja sam lažni bog od pjene
i sedam sam zapovjedi dao,
sve sam one suze njene
izazvao jer sam lagao i krao.

Zapovjedi imam sedam
a sve su mi iste,
želim da u tebe gledam
i ne želim kipove i biste.

Nemam mač od zlata
i prstenje iz raja,
jahao sam tuđeg ata
i ubio sopstvenoga zmaja.

Pa sad hodam kao svak'
i pjevušim pjesme lude,
bog sam lažni ali jak
i svega će biti ako mene bude

RIJEČ

Riječ je ka' 'no sablja kleta,
malo služi – više smeta.
Ona namah ti izleti
pa se vrati da se sveti.

Pametan je 'naj što šuti
kad što ne zna i ne sluti,
nikada u muku
ne vidjesmo bruku.

Njena rana duboka do kosti
a ožiljak njezin ni mater ne prosti,
al' je valjda i od boga dato
da je šutnja baš ka' suho zlato.

Pohvaliti zulum, teško li je zlo
ka' šejtanu pa'nuti na tlo,
ko je hrabar nek se bije
a nek šuti ko ne smije.

TEK PONEKAD

Tek ponekad odlutam u prošlost
koracima starim novo svjetlo dajem
Tek ponekad probudim tišine
i ne znam da li da se smijem ili da se kajem
Daleko od svijeta, u hodnicima tihim
jedno dijete spava
Ne zna da sam tu, smješka se u snu,
nešto lijepo sanja

Sanja li još nebo, daleko i plavo
i livade prošarane cvijećem
Žubori li potok u malenom selu
skriva li se jastreb među drvećem
Čuje li se jelen košutu kad zove
noćni lavež pasa ili vlada muk
Bude li te zorom grlice na grani
plaši li te noću mudre sove huk

Tek ponekad odlutam u prošlost,
pozovem djetinjstvo;
škripu starih vrata, pernat jastuk mek
Tek ponekad probudim tišine
tek ponekad... ponekad tek.

U KRILU BILOGORE

Odavno ne pamtim sve zime i ljeta
snjegove i kiše i sve što je bilo
ne dopuštam više da me stigne sjeta
otkad donio me život tu u tvoje krilo.

U krošnjama tvojim pronašla sam Sunce
livadama cvjetnim korak mi je lak
pokaži mi staze, ljepota vrhunce
oko mene ovij svoj zeleni frak.

Proljećem prodiši u novome ruhu
diskretno nanesi mirise bagrema
ljetni cvrkut ptica nek ti godi uhu
daj hlada seljaku kada sijeno sprema.

A jesen kad dođe slikara pozovi
nek' razlije boje, rapsodiju stvori
pahuljama zimskim nestašluk dozvoli
što haljinu ti bijelu finim tkanjem tvori.

U noćima dugim kao što je ova
zaklopi mi oči, da sanjam u miru
spokojno i tiho, da ne muči me mora
dok spavam u tvom, Bilogoro, krilu.

SUTRA JE PRAZNIK

Sutra je praznik, oca više nema,
ni sahat stari ne odbrojava sate,
a kandilo više u modi nije,
samo plamen svijeće u ćošku se vije.

Od čibuka i dima što se koluta,
ostala je samo uspomena
potomka što po svijetu luta
i toplo sjećanje na stara vremena.

U kutu gdje bješe sahat stari,
slika Mostara u mraku svjetluca,
niko od prijatelja radost da podari,
a praznik je, srce jače kuca.

ISTINITA PJESMA

Opet će Ibraginica izaći sa čvorugom na glavi
i reče kako se od ćošak udrila
i svi će znati odkud joj modrica,
samo Ibro neće.

I dođe vakat da Ibro na onaj svijet kreće.
Ona ga po čelu krpom vlaži
i nježno mu viče: - Neće, neće!
A on jedva, tiho odgovara:
- Hoće, hoće i trebò sam davno,
šta sam ti radio.

DA SI ODLAZIO

Ne bih se ljutila da si odlazio,
Ne, ne bih.
Najviše se voli kad se gubi.
Onda bih te mogla voljeti još više
pa neka, neka bi puklo srce
kô šipak u septembru kišnom.

Tek tada bi moja poezija bila puna sjaja
jer ona najviše blješti kad se gubi,
kad jedna strana nestaje,
kad se odlazi ili umire.
kad ostaje pola, nezaštićeno,
a nježno ko majkine smežurane ruke.

Kakve bih tada stihove pisala
i kako bi oni tekli,
žuborili
kô onda Radobolja u Janjinom Viru
kad na mliječnosti mjesečine
uzeh probu tvojih usana
i zanimemih.

РАСТАНАК

Даривао сам,
рукама просјака,
голим срцем
стрпљењу служио...

На тотему,
удоборезио прве кораке,
задње уздахе,
целат и жртва био...

Превејан водич,
узимао капи крви,
хранио звери
које сам потиснуо
у бескрај душе...

Растанак на клетви
устао против,
ништавна си била
варљива судбино...

Збогом, остај ми пуста...

УСПЛАХИРАНА ПОКВАРА

Залутало време,
на неслућено место
у подножју мисленог
подсмеха...

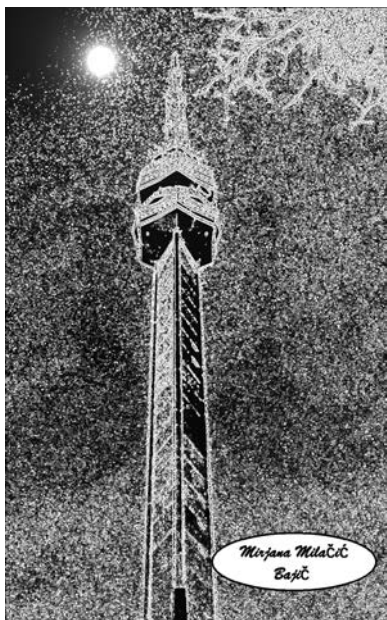
Испредене нити
по скривеној иронији,
кројиле напаметно
одело за душу...

Ветар покваре
усплахирио шаке свачије,
понете у трансу
шамарају већ цеђене
образе неистоветне...

Злурад смех
обузео умове раскалашне,
где укаљаше своје образе...

Mirjana Milačić Bajić

RECITE MI

Recite mi
da sam nepopravljivi optimista,
opsenar, sanjar,
brod bez krme što hteo bi da otplovi nekuda,
lađar bez vode, na pesku nasukan
zvezdonoša bez svog jata, proročica bez sudbine
Kažete da ljubav su to ubili,
bacili je posred puta da preko nje svi gaze
otrovani ohološću
dok je samo vetar, taj nemi svedok
zavijao svoj akordeon iznad raskršća i iznad krovova
Da li je to zamjaukala neka mačka
ili se far u oknima razbio
a ona je jednostavno ustala
kao zmija kada menja košuljicu,
za tren večnosti u lice svima pogledala,
izvila svoje telo urobora i beznano nekuda nestala
Recite mi da sam nepopravljivi optimista.
recite bilo šta, ili nemojte reći baš ništa
ali ja ću pozajmiti
onaj oveštali fenjer, od Diogena
i krenuti po marginama sveta
da tragam za njom

***

Prizori plavoga dana,
zastakljen mir sa šeretlukom u uglovima dečije nadošlim.
Na godine, u sitnini života, patina se slaže kao prašina
i sa krovova padaju gnezda.
Pločnici miluju donove, opori kao staro vino,
dok sećanja naviru.
Bosonogo podne primećuje da su i jutra bila bosonoga
a u izboju sunovrat traži neko novo vreme, da se ožili.
Bulevarski deran beži iz tamnica
što oporo vonjaju po ustajalosti,
suncem opijen,
prepunih džepova rascvatalosti.
O uši trešnje okaćio da ga po plećima dobuju,
koluta očima da dah svoj stigne.
Sećanja dodiruju izazov,
trenutci uzjahali prolaznoš pa sebe isčekuju,
u polusvešti, negde,
udar nadošlog talasa ehom jenjava.
Usnuo na ramenu titraj prozračnoš,
neizrečeno nedorečen,
mazio bi se sa svetlosnim svitcima
ali mu ne dadoše ONI
što ga ko zna gde, sigurno,
još uvek traže.

CRKVA SVETOG PETRA NA LJUTU

Kao mala pjesma između dva bora
Okamenjeni anđeo s ticama
Osviće
Ljeti u srebrnom drhtaju mora
Zvono s lampanela od Veriga
Do Oravca
Mirom se podnevnim doziva Crkva
od merla bijelog veza
vapore ispraća
živi sva buđenja
rječice Ljute i njenih izvora
S jeseni se osami
Iza zaključanih vrata
Miriše na ciklame što ispod
međe najavljuju krsno ime
kapetana
i tortu dobrojsku uz kršnjak
i šetembrin uz pižule rajskih
đardina

Милан С Косовић

Штајга - април 2013.

Трамвај 2 - Београд - 16.7.2013. - успавани путници

ГЛЕДАЊЕ У ШОЉУ

Имате право на три жеље
У талогу попијене кафе
Шта пише у звездама за данас
Или за наредних хиљаду година бескраја

Са ким имамо рачун узимања и давања
И даље може да обавља служење истини
Заштиту од тешке судбине
Кристали пулсирају својим једноставним ритмом

Помало ћутим своје туге
Као Јапан после сунца

Савршени ритам живота функционише
По принципу *perpetuum mobile*
У чијем окриљу живимо миленијумима

У један ковчег печатиран земљаним жигом
Шизофрено, погубљено друштво
На дну шоље у црном талогу

Обесвешћени по принципу теорије завере
Хоћемо ли се пробудити из хибернације
Одлучујемо ли да се фокусирамо на битисање
Или на питање чији смо сви ми...

Имате право на три жеље

СТИДНА ТРАВА

Љето је већ на измаку и жури своме крају
Повјетарац с грана тихо суве листове кида
Колорит растиња магнетним изгледом мами
Облаци увјежбавају кише како да падају.
Њишу се бијели цвјетови при самом ободу њива
Обрасла живица невјешто и чедно их крије
Колутићи су то китњастог цвијета траве стида
Очити докази да прича о њима заборављена није
Лијепа кажу и стидљива дјевојка једна из бајке
Што раном зором обнажена расплетене косе
Трчаше гором кријући тајне од своје мајке
Опијена љубавном чежњом зарони у свјежину росе
У часу ружном злосрећна вила просу своје чини
Дјевојку невину ухвати у своју клопку за стид
Желећи да је много ружнијом од себе учини
Зацрни њене образе пошто јој одузе разум и вид
Невино дјевојче када се у свијест поново врати
Остаде без жеље да њено лице угледа свијет
Образа тамних леже на мокру земљу и сконча
А на том тлу изникну бјеличasto-црни цвијет
Глобални олујни вјетар сад кућне кровове скида
Бијели цвјетови немају више стиднога круга
Можда то цивилизација ова трагове своје укида
Да би се као након потопа овдје настанила друга.

ЧАРИ ПЕТРОВДАНА

Да л' је ико од вас осјетио срећу
кад под пеком неба врео јул се хлади
а пожарне бриге вршидбе намећу
кроз село се с ватром разиграју млади.
Осушене лиле јошикова кора
сакривене чекају свој вечерњи наступ
увијек иста тема сваког разговора
притајена срећа узбуђења расту.
Вече сјајно ведро најаву празника
звјезде ниско кô на дохват руке
ритуал лилања, кроз сокаке вика
стићи свакој кући обићи шљивике.
Ноћ нам покушава да ублажи немир
неки лаган вјетрић умиљато пири
авлијом још само свици глуме свемир
и мирис тамјана кућама се шири.
Залуд склапам очи нема сна ни мира
као прлад шумска ил' остаци жара
неки сјај чаробни поче да ме дира
отисак твог стопала срце ми запара.
Немир ме обузе напусти ме спокој
вене кô корита испуни ми Дрина
ал' се зачу тихи мог анђела пој:
Видјећеш је сутра биће лиларина!

INAT

Po uzbrdici života,
penjem se vješto,
ponekad padnem,
pa opet krenem,
ne tražim pomoć
niti mi treba,
usput skupljam
suharke života,
vadim kamenje
iz močvare straha,
natovarena krećem dalje.
Ako do vrha stignem,
zapalit ću vatromet,
sazidati spomenik pobjedi,
sve u inat spotičućem malodušju.

NE BUDITE IH

Grlili su nježno
ljubili strasno
zaklinjali vječno
ostavili bolno.

Sve što prođe
neponovljivo osta
sve izgubljeno
nikad se ne pronađe.

Uramljeni spokojem
u miru počivaju dani
Ne budite ih!
Zaspalo im sunce na ramenu.

OTISCI

Ne živimo više naše godine,
ne brojimo iste minute,
dijeli nas daljina dodira,
praznina sve tiših šapata.

Na drugoj strani vremena,
u tišini samovanja,
s ove i one strane tuge,
Izgubismo se u čekanju.

Nasloni se katkad na moje danas,
uputi pogled ispod obrva,
zgrčene prste raspleti,
na obrazu otisak ostavi,
za svjetlost dana u trajanju.

SUTRA

Nekog mirnog jutra,
kad mjesec ode,
a sunce se ponovo rodi,
klonulu dušu više neće imati
tko da vodi.

U dodiru dana i noći,
u košmaru straha i želja,
zadrhtat će strune vremena,
zaplesati sjenke nestajanja.
Isušit će se kapljica rose na cvijetu,
zrno pijeska u pustinji svijeta
otpuhat će olujni vjetrovi.
Rijekom života otplovit će
zagrljeni,
trajanje i nestajanje,
rađanje i umiranje.

U IME RAZUMA

Razlijeva se ovozemaljsko vrijeme,
posrće neomeđeno trajanje,
strepnja osmijehe skriva,
nada se u hropcu zadaha guši.

zaboravismo vrijeme kad smo se rodili,
kad smo djecu u život gurnuli,
kad smo zadnji put prag rodnog doma prekoračili,
nekoj drhtavoj starosti utjehu pružili.

neke nove godine slavimo,
pobjede il' poraze, više ni važno nije,
matematiku na brojanju krvnih zrnaca vježbamo,
putničke vlakove pune odlazeće mladosti skrivamo.

ne ronite više duboko,
već ste do mulja došli,
ne slavite godine kremirane,
ne nudite sunce na rasprodajama
po gradskim trgovima.

Već je dovoljno hladno,
više ne pucketaju vatre,
u predgrađima srca kremenje se skrilo,
možda će jednom opet nekom zatrebati,
da iskru nade zapali.

MOLITVA BOGORODICI TROJERUČICI

Majko, presveta Trojeručice,
ruku blagoslovenih, milostivih...
Dar si sa neba narodu Svetog Save,
koji u patnji vekovima živi
jer se naseli „na sred puta” - silnima!

Jednom rukom sakupi nevolje naše,
nek postanu prah zemaljski...
Prigrli nas kao Bogomladenca
koji Svetu reč donese svima,
štiti nas od zla, ratova i zbegova.

Drugom rukom nam ljubav daruj,
da u slozi i poštovanju živimo,
podizemo decu svoju i učimo ih
da ljube bližnje svoje, pomažu se,
raduju i tuđem uspehu i sreći.

Trećom rukom, Blagosti Sveta,
duhovnost nam daruj
i svetlost spoznaje u srcu
prisustva Oplakanog i Vaskrslog,
što žrtvova se za nas,
jedinog Boga u Trojici:
- kao tri ruke Tvoje,
- kao Otac, Sin i Sveti duh,
Amin!

FRUŠKA GORA DO PONOVRNOG UJEDINJENJA I NAKON

Fruška gora, taj svetionik od manastirskih zvona,
Na koji je dolazila okolnog puka seljačka kolona,
Sa njega se srpskom seljaku tajno videla sloboda,
Odatle se slao poziv izbavljenja preko Savskog oboda.

Tu su svi srpski bili, i plemići, i crkvenjaci i seljaci,
Dolazili su i gledali kako pogled što dalje da se zabaci,
Da vide u daljini, tamo negde, kako se uzdiže Cer,
Jer tamo je bila obnovljena Srbija, koja se vratila.

I sad kad se odavno izgubio zvuk pastirskih zvona,
I treskanje kola koja vuku plug što udara o ista ona,
I sad kad prašnjave ulice zamenila je asfalta boja,
I kaldmru i makadam, i kuće bele hladnoća betona.

Ostala je ona najteža za pesmu i najsloženija stvar na svetu,
Ostala je ljubav, dražesna i nežna, puna nadanja i stvaranja,
Dok sreću u ispunjenju traži, ne u trenutku obistinjenom,
Nego u celom tom iščekivanju, trudu i planu obavljenom.

I sad i uvek Srem je tu, Srem je naš,
Njegova nijansa života oseti se baš,
Život je misleća bol, što žeđ za srećom mori!
Dok nada i ljubav teraju čoveka da se bori!

- U našoj zemlji i loše frekvencije imaju dobar prijem.
- Kada laž postane istina a istina laž u šta verovati?
- Postalo je neskromno biti skroman. Lažno skroman to je već bolje.
- Problemi su kao nezvani gosti. Ovi naši baš se zadržali.
- Današnje devojke ne liče ni na mamu ni na tatu. Liče jedna na drugu.
- Zanimljivo je koliko je postalo nezanimljivo gledati svoja posla.
- Naš grad je grad budućnosti. Samo nisu rekli za koga?
- Ko krade taj ima. I onaj što krade bogu dane ima. Samo nema onaj što radi. Pošteno!
- Bez svega se može samo se bez veze ne može.
- Radnici su zadovoljni koliko su nezadovoljni.
- Bolji život imamo samo u reprizama. Scenario za novi još nije napisan.
- Oni ne znaju koliko je nama malo, mi ne znamo koliko je njima dosta.
- Život na minimumu, rijaliti u izobilju!
- U laži su kratke noge porasleee!
- Dok imamo posla i igara hleb nam ne treba.
- Nekada su gazili čizmama danas gaze originalima.
- Nekada se ispiralo zlato. Danas se ispiraju mozgovi.
- Mi smo nebeski narod. Sela smo već preselili na nebo.
- Seoski turizam cveta a sela nam umiru!?
- Istina je na putu nikako da stigne.
- Ne mešam se ja u tuđi život. I moj život je zanimljiv. Drugima.
- Brzim prugama brže ćemo odlaziti u bolji život.
- Ne čini šminka čuda. Prazna kuća sa lepom fasadom je i dalje prazna.
- Moja glava je moj kompjuter. Ali bez miša!

LJUBAV

Volim te bezgranično.

Volim te nežno.

Volim te bez zagrljaja.

Volim te bez dodira.

Volim te po sećanju.

U mislima te grlim.

U mislima te ljubim.

U mislima ti šapućem.

U mislima ti se radujem.

U mislima ti se osmehujem.

U srcu plačem.

ZVAO SE ALEN

Imao je crnu kosu i crne oči, zamišljene.
Ništa slutilo nije.

Prednji zub mu je bio okrnjen, negde u igri se to zbililo.
Povreda mala.

Voleo je jednu devojkicu, čije ime na Đurđevdan podseća.
Nikada više proleća.

Rođen između dva sveta.
Sudbino kleta!

Imao je 22 godine.
I dogodio se rat!

Zvao se Alen.
Bio je moj brat.

PITANJA

Pitaš me,
Da li pišem?
Pokušavam.
O čemu razmišljam?
O slobodi misli.
Šta želim?
Širinu.
Čemu se radujem?
Trenutku.
Šta čuvam?
Dušu.
Krijem li nešto?
Tugu.
Gde?
Iza osmeha.

HIMNA VINU

Vino, čudesni napitak Bogova
Neko reče „flaširana poezija”
Pijemo kada se slavi i kada se žali
Kada se nešto događa, kada se ne događa ništa
Pijemo pa zapevamo tugu da zaboravimo
Da smo živi, zdravi i veseli još sto godina da živimo...

Neka si živ i zdrav domaćine
Neka rodi grožđe i pšenica
U kući muška i ženska dečica
Nazdravimo za rođenje, za krštenje
Za pričest, za slavu
Za domaćina i mušku glavu
Za kuću i imanje, da Bog da para
Za pokoj duši, za zdravlje
Za radost, za svadbu
Za tugu, za nadu
Pobratimu i starom svatu
Kumu i bratu
Prijatelju, jaranu
Nazdravimo
Čaše do dna ispraznimo

Ko to laže da vino opija
Ono kaže „ti idi ja ću da te stignem” i prestignem
da zajedno odspavamo i opet sutra životu nazdravimo...
Živeli!

Данијела Стојановић

Спомен парк
Бубањ

Учимо да читамо

НОСТАЛГИЈА

Хладна јануарска ноћ.
Много наде и очекивања.
Отварам непозната врата и
Застаје ми дах...

Девојко научи свог човека да те воли...
Као сан, хиљаду слика, носталгија...

Постаје топлија јануарска ноћ.
Надања су остварена.
Ритам ме све више опија.
Пиће ми не треба.

Девојко научи свог човека да те воли...
Као сан, хиљаду слика, носталгија...

Врела јануарска ноћ.
Плима сећања и ти и ја.
Сваки тон на свом месту.
А последњи ме убија.

КАД ОТАЦ ГУСЛА

Кад отац стари узме гусле у руке
и почне јуначке песме да пева,
гусле испуштају дубоке звуке,
а у очевом оку искра поноса сева.
Кад отац стари држи гудало у руци
и њиме милује танане струне,
зачују се промукли звуци,
док се речи епске песме круне.
Кад отац стари заносно гуди,
кроз тишину звуци снажно одјекују.
И кад је добро и кад је тешко,
очеве гусле далеко се чују.

А кад отац стари уз гусле запева,
тада оживе песме десетерачке
и са њима славни хероји,
из прошлости наше јуначке.
Одвајкада уз гусле отац сину збори,
како се отаџбина и брани и воли.
Гусле моје од јавора сува,
што вас отац стари као благо чува.
Допадосте у аманет са оца на сина,
ви сте наша светла традиција,
о, гусле моје, чуваћу вас и ја!

СТАРАЦ МЛАДОЖЕЊА

Keка је неожењен сељак нерадник, који је дубоко загазио у седму животну деценију. Многима је нејасно откуд му надимак којим се у шумадијском поднебљу из милоште дозива сестра.

Кућу чатмару у поткосмајском селу напушта ретко. Чини то само кад чује црквено звоно, без обзира на временске прилике. А звук му јасно говори да је неко преминуо, или да ће породица на гробљу, испод шумовитог брда, давати најмилијем помен.

По природи је тих и ненаметљив, људи га не избегавају, док жене зазиру од њега. Стрпљиво чучи иза старог споменика и чека да му се удели парче хлеба са месом и парче пите са ренданим јабукама. Дежмекаст, сиромашног вокабулара.

Припекло сунце, опака летња жега. Пуши му се цигарета испред необријаног мршаваог лица, догорева. Свештеник довршава опело, а он се као искрен верник прекрсти. Не скида карирану изгужвану кошуљу с дугим рукавима. Сукнене панталоне наследио је од стрица и везао их подебелим канапом. На ногама му цуруле, гумењаци.

- Женим се у недељу! Ишао сам са сестрићем да запросим младу. Хоће да пође за мене, лепа као богиња. Нема трактор ни дукате, има венчаницу. Ја ћу за свадбу да доведем Гецу хармоникаша и Мингу басаџију. Тад ћу да обучем вежену кошуљу и очев гуњ.

Иако се дотична удала у село под Опленцом пре више од пола века, сенилна старина је не заборавља и чврсто верује да ће му ускоро постати животна сапутница.

Svetlana Dimić Ćulum

Dobro jutro Vojvodino

Fruška Gora 3

Jama 3

Laku noć

Plavi Dunav

Proleće

Susek

Veče Vojvodina

TAS

Svako svoj tas nad glavom nosi,
može vreme da troši i sudbi prkosi.
Ništa večno nije na ovom svetu bilo,
sve što sakrio si u dušu ti se slilo.
Sat sudbe vreme polako otkucava,
slaže zrnca što vrata ta otključava.
Vrata što večnosti svetlost daje,
Saber i oduzmi, šta ti još ostaje.

LUTANJE

U ogledalu zorom ranom, neki lik se zrci...
Piljim u te oči srneće a srce besumučno kuca.
Pitam se, ko sam, čija li sam svo vreme,
Čije li sam to na sebe natovarila breme?
Kažu „lepa žena”, prokleta se smejem,
Lik ne poznam i samo želju svuda sejem.
Da saznam, ko je ta žena što iz ogledala pilji,
ne da duši mojoj prokletoj, da diše, da se smiri.
Čiji su putevi Gospodnji preda mnom prosuti,
Gde su da se sad snena ušuškam, ti neki skuti?
Ko li je ta lepa žena iz ogledala, što u mene zuri?
Govori da krenem, jer život ne čeka, da požurim...

MASKA

Ti nisi to što jesi, samo maska si,
U burleski mog života, savršen si.
No, život sad druge puteve donosi,
Strgoh ti masku jer ona mi mrak nosi.
Ne razumem da život mi laži nudi,
Ko je taj, ko se usuđuje da mi sudi?
Na put moj mi pogrešne ljude stavlja,
Tugujem, patim, a on... ne raspravlja.
Šta se to sa mnom rodilo u svitanje?
Maske skidam i osećam samo kajanje.
Zar zaista voleti me, tako je teret velik,
Gde se nalazi, u kom ogledalu je moj lik?

ŽENA

Žena...

Od svih odbačena i prevarena žena.

Žena...

Sa očima srne, zauvek ranjena.

Žena...

Što sećanja čuva k'o da su sena.

Žena...

Sve ona nudi, a opet je prezrena.

Žena...

Samo voleti zna i to bit je njena.

Žena...

Jutra ona donosi i sna medena.

Žena...

Čuvaj, da ostane tvoja i željena.

Žena...

Sne ti nudi, jer za tren ljubavi sve je mala cena,

ona je samo ljubavi željna...

Žena...

TOČAK VREMENA

Točak vremena se u beskonačnost samo vrti i vrti,
ničega se ne bojim, stradanja, ničega, čak ni te smrti.
Bojim se neznanja, neshvatanja, da trag ne ostavim,
da se ime moje ne pamti, da zalud dišem,
snove ne ostvarim.

Točak vremena se opet ludački kreće,
lutam, tražim put sreće.
Izmiče mi svaki tren, tamu mi on navlači,
ko da pogled mi mrači.
Ne... neću dopustiti da ukrade mi dugu,
odbacujem tugu.

Hrlim ka zori, ruke raširim, zoru zagrlim,
i zraku hrlim.

Zraku sunca, što jutarnju tera rosu,
uplete sne u moju kosu.

Natera mi osmeh u zenice srnećeg oka,
i duša mirna i duboka.

Točak vremena se neumitno vrti i vrti,
i ničega se, eto, baš ničega ne bojim,
čak ni smrti...

***

Sunčano jutro
žedno pokraj izvora
lišće žubori.

...

Paslo je stado
pa zaspalo u travi
umornih pčela

...

Dosadna kiša
na sivoj crkvi spira
visoke prozore

...

sakrio se šum
mora u nežnom srcu
ogromnog kita

SATIRIČNI REKLAMNI SLOGANI

JUTRO

evo stiže;

Edvarde. Griže.

BEŽEĆI

zmija,

načisto se izuvija.

MEDIJI

Komentar?

Jaka stvar.

LJUBAV

oboje

se boje.

BUBAMARA

krupne

tufne.

KONTROLA BESA

psihijatri

u vatri.

SMENA

A odgovornost?

Isključena.

ĆELAV(C)I

kose

ne podnose.

OPASNI PSI

Danima me kopka, steže i boli,
uznemirili se okolni, obični džulovi.

Uporno reže, kevcu i laju,
zemlju grizu, ne posustaju.

Ne napušta ih čudno, bolesno stanje;
Dal' što više laju sve više im se laje?

Smešni mešanci, kudrave psine,
bez porekla, roda i pasmine,

ispuštaju stvarno otrovne strele
i neartikulisane glasine.

Gde je prokleta, umiljata pesma,
finog, kulturnog, gospodskog pseta?

Šta im to smeta, šta im ne godi?
Ništa. Očigledno, psi laju po prirodi;

Dok mirno prolaze, ne zastaju karavani,
bolesni psi zavijaju onako, po naravi;

reže od dosade, zabave ili pakosti.
Psi laju a vetar nosi...

NEDOSTAJEŠ

Gde je ona
o kojoj zapravo maštam,
uporno mi nedostaje?
Voleo bih da znam, kud' je odlutala?
Ako se ponovo vrati i nastani,
ovde kraj mene
da zauvek oстане;
nek' sve što je bilo,
prekrije magla zaborava...

Jer, nedostaje mi ona,
kao premalo sna
u noćima na izdisaju...
Kada će stići, bliži li se dan?
Blistavi trenutak,
dugo očekivane sreće;
Ipak neće?
Sustiglo nas vreme,
mimoišle godine.

Pamtim još koliko
i živim, iako ne živim;
Između praznih reči,
preostala daljina guši.
Kroz prodornu prizmu tame,
zaiskri nemir u duši,
željnoj svetlosti;
navikloj da postojiš
još samo u jednoj pesmi...

У САМОЋИ

Самоћа опет куца ми на врата
вече је пусто, сећања се роје
Откуцава време казаљка сата
и ја јасно видим успомене своје...

Оживела соба, огњиште се пуши
крај мене иду тихо неке сене
Ваљда је то оно што ме стално гуши
ил' су се из пепела дигле успомене.

Мајка,отац стари и чељади доста
на асталу свећа, тањир, мало хлеба
Ватра пуцкета, собом смех се чује
покрива ми санак парче модра неба.

Све то јасно видим у делићу трена
Сад сам само сведок минулога доба
Све што некад беше сад су успомене
У самоћи дишемо само ја и соба.

КАКО СЕ ДАНАС ПИШЕ БИОГРАФИЈА ЗА ПОСАО

Потичем из старе дипломатске породице. Баба ми је била Францускиња, коју је деда као Солунац упознао у Француској, где се опорављао од рана задобијених на Солунском фронту.

По завршетку рата деда се вратио у земљу и почео да ради у дипломатској служби.

Отац ми је био професор у гимназији јер није могао да добије боље место пошто је водио порекло од бившег дипломате из старе Југославије.

Студирао сам на три факултета али ни један нисам могао да завршим јер сам прогањан од комунистичких власти као потомак предратне буржоазије.

Врло сам прагматичан и кооперативан, то ми је главна квалификација и разуме се члан сам ваше партије.

Молим вас да ме поставите у управни одбор неког јавног предузећа које је припало вама по коалиционом споразуму.

Очекујем благовремено обавештење како бих у случају негативног одговора прешао у другу партију.

ПОГЛАВИЦА ЦЕРИ

Данас је Милица била поглавица Церино(Цери). Обавестила је укућане да је у Америци, како је нико не би узнемиравао. Дуга коса јој је била пешкир, који је привезала ластисем. За њега је заденула пера која је пронашла у башти. Деда је рекао да су то пера фазана који се храни плодовима поврћа у бакиној башти.

Дуго је скакутала по дворишту, глумећи поглавицу. Досетила се шатора и ватре, брзо је прибавила чаршафе и шатор је био спреман. Ни ватра није проблем, осушене гранчице су убрзо букнуле и дим је био све већи.

Оно што је поглавицу тргла из дозивања кише и лупњаве о плехано буре, јер се тако дозива киша, био је зов деде који је дотрчао са њиве угледавши дим већи од куће. Сав преплашен деда, је увидео да је поглавица одговоран за ватру, објаснио је поглавици зашто је опасно да деца а поготово поглавице пале ватру сами и нарочито не поред куће.

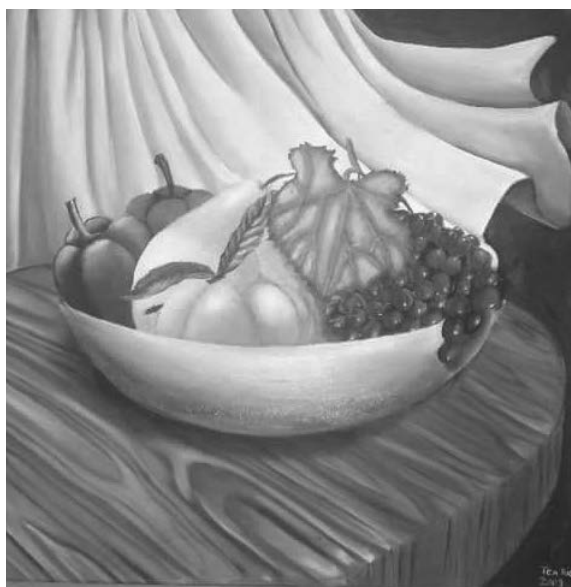
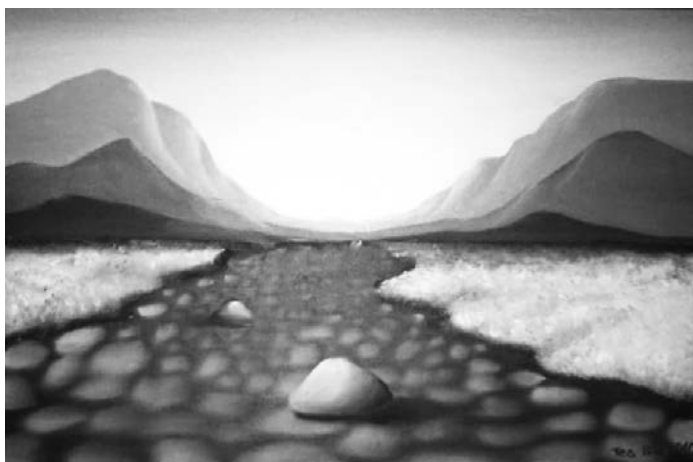
SVEDOCI JEDNOG VREMENA

Mogu da vidim vatru
u ognjištu stare kuće.
Iskrica koja skoči,
za tren bljesne
pa se ugasi.
Baka se lagano kreće,
pogaču mesi
i stavlja da se peče.
Deka na maloj stolici sedi,
brk mu igra dok u baku gleda.
Malo peva, malo drema,
mačka mazi i na vatru pazi...
Ta slika u meni živi,
a tako davno prošlo je sve
i ničeg više nema,
samo zidovi hladni,
nemi svedoci jednog vremena.

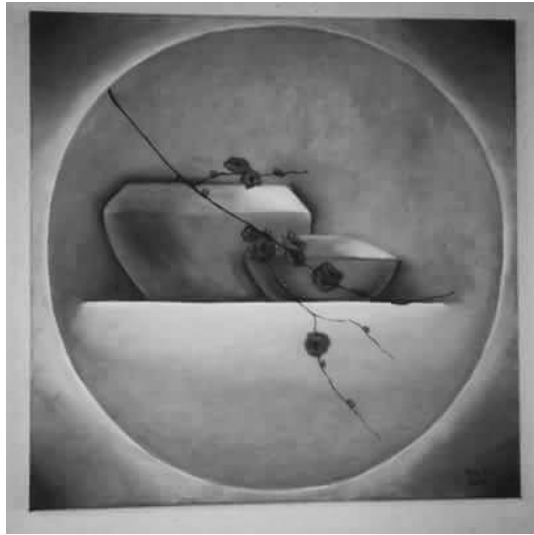

Теодора Теа Илић

Теодора Теа Илић

Теодора Теа Илић

Теодора Теа Илић

Теодора Теа Илић

ВЕРУЈЕМ

Умирем и падам, дижем се и рађам,
изнова ко феникс из сивог пепела,
ал' још увек људској доброты се надам
све док душа буде становник ми тела.

Верујем у стисак руке код поздрава,
неписано правило карактера људског,
у уздах и сузу, у бол и у врисак
кад уједе језик неког нама блиског.

Верујем у осмех, кад се очи смеју,
туп израз усана неверу ми ствара.
Без смисла би осто' човечанства грех,
да Божанства није с небеског олтара.

У љубав се уздам, у морал човека,
те без стрепње гледам на будућност сада.
Жеље своје нећу никад да обуздам,
да за нас смртнике још постоји нада...

Зато нећу престат добру да се надам,
све док душа буде становник ми тела
и да као феникс из сивог пепела
када мрем и падам изнова се рађам!

ВЕТРОПИР

Обуздај своје срце што туче,
и вајне жеље што вешто скриваш,
ти мене знаш тек кол'ко од јуче,
па узалудно о мени сниваш.

Нисам ја лик за твоју причу,
мени су ближе ноћне цајке,
онај сам за ким погрдно вичу
и коме ћерку не дају мајке.

Ветропир што се месецу диви
и вешто краде Богу дане,
чији је мото: - Данас се живи,
за сутра бригај тек када сване!

А ти си пелцер од доброг соја,
цура за понос у своме крају,
шта би ти рекла мајка твоја,
како благослов да ти дају?

Не умем такав никог да волим,
душа ће крај мене да ти зебе,
ја не бих да ти памет солим!
Не волим ја, цуро, ни самог себе!

ДАЉИНЕ

Пут под ноге бацио сам давно,
тражећ место под небеским сводом.
Своју срећу заложих неславно
у свој усуд што наследих родом.

Пространства ме мамила бескрајна,
равнодушност заведе ме њина,
па својатах освајања вајна
непрегледних оком тих даљина.

Ја не марим то што лутам стално
беспућима и сновима давним...
Мене место не држи одавно,
заробљеног сећањима тавним.

И не марим ни за каквог циља,
није срећа тамо на том крају,
већ на путу пуном изобиља...
- Док ка циљу људи корачају.

Све путеве спаја иста спрега,
где вилајет тамни све нас чека.
„Да ли ући, или – не, у њега?“
То питање следи нам за века!

Зато жудим све више док гледам
у свод плави звезде док се роје,
да се вољно, безусловно предам
треницима што ми пути кроје...

КАЈАЊЕ

Знам да су биле болне и мучне
многе ти дуге бесане ноћи,
поглед у прозор, мисли жучне,
чекајућ брижна – да ли ћу доћи.

Знала си рећи шта ми је чинити
када бих кренуо путем кривим,
својеглав, нисам се могао смирити
хтео сам по свом живот да живим.

Сви моји греси, та луда кадрост,
њима поклоних најлепше време,
олако схватих снагу и младост
упртих ђавољег живота бreme.

Сада ме боли све твоје бдење,
све твоје сузе, и сав мој грех,
и моја младост и њено врење,
душа што плаћа живота цех.

Опрости зато свом грешном сину
који те воли бескрајно мила,
уз све скандале, горку таштину,
ти си ми једини пријатељ била.

Топле ћу очи памтити твоје,
у њима топлину старице драга,
кад си нас скупљала под скуте своје
крај нашег старог кућнога прага.

ЈЕСЕН ЖИВОТА

Док дани крај мене пролазе кô сене,
не марим за јесен свог животног доба,
још потоци хтења теку ми кроз вене
док на зрелу дуњу мирише ми соба.

Класје мог живота још сазрело није,
из бусења врелог још таласа трава,
док јесен живота своју битку бије
у дубини душе нежан дечак спава.

Пробуди га често глас мисли у зору,
шаренило вена, траг бесаних ноћи,
заголица осмех кô кап кише гору
када га се такну несташлука моћи...

Затрепери вера, моћ дечијег' света
и маштом се вине до последњег даха,
под пазухом стиснем босонога лета
без иоле сумње, без имало страха.

Па се жеље сложе кô ђердани сјајни
- топлинама југа, несаница медних,
тад не прежем никад од исхода крајњи',
јер они су зрење свих мисли ми чедних...

МИРИС БАГРЕМА

Кога да љубим - кад на мирис косе
њен подсећа још багрема цвет,
а све теже болна сазнања подносе,
да без ње лагано руши ми се свет!

Кога да љубим - сад кад жеља гасне
за лепотом жене, помамнога тела,
сад кад све ме боли, а мисли нејасне...
Што погази завет ког' је сама хтела?

Кога да љубим - кад тугом одише
у часима овим све што влада мноме
и коме да пружим то чег нема више
у души - и срцу болом сломљеноме.

Кога да љубим - сад кад све се руши
и незнањем плови свака мисо' нова,
да ће благи спокој владат ми у души
кад процвета засад младих багремова.

ПОЕТА

Лако је мени, кад ја имам вас
за тренутке среће, за тренутке туге.
Пак кад куцне душе за исповест час,
ето мене к'вама, јер ја немам друге.

Имам вам шта рећи, чиме да вас купим,
сабрало се тога, има се шта чути...
И кад све те прње свог живота скупим,
душом ћу их вама пред ноге просути.

Расуће се речи ко ниске бисера
по плочнику душе, бистрога вам ума,
из грла поете што свој правац тера
широким пространством, који нема друма.

Клопараће речи ко стар точак криви.
Слушаћете помно, слушаат све што зборим...
Ја не желим нико тад' да ми се диви,
желим да сам с вама, с вама да сагорим

У пламену речи што од среће блиста
уз мој дубок наклон, док бих сузу крио.
- Без вас свака реч је бесмислица чиста!
- Па ни ја поета без вас не бих био!

СЕТНА ПЕСМА

Слушам како вешто на грани у лугу
мелодију кроји уметник свог гласа,
па ми на час сетну душу заталаса
осећањем благим и одагна тугу.

Да ли она чује, пој љубавног зова,
што нотама младој брезе лишће шара,
или јој је срце сред цветног бежара,
удомила песмом нека љубав нова?

Док благ поветарац пољем ноте слаже,
а дан с ногом лењо у тих смирај крочи,
мени на ум падну једне драге очи,
од којих никада не имадох драже!

Пожелех ко никад да и ја запевам,
од лепоте гласа, да сва звони гора,
чежња да је такне што из срца левам,
па да широм макне окна свог прозора.

И удахне љубав што душа изнедри,
искрену, ал' стидом дуго прикривану
у недрима мојим, од бола што вену,
док ноћ изнад луга почиње да ведри.

РАПСОДИЈА ДУШЕ

Нечујно и тихо крај мене си стала
лепа, какву само драги Бог те створи,
све ми узе тада, ал' све си и дала
души, што те сада тетоши и двори.

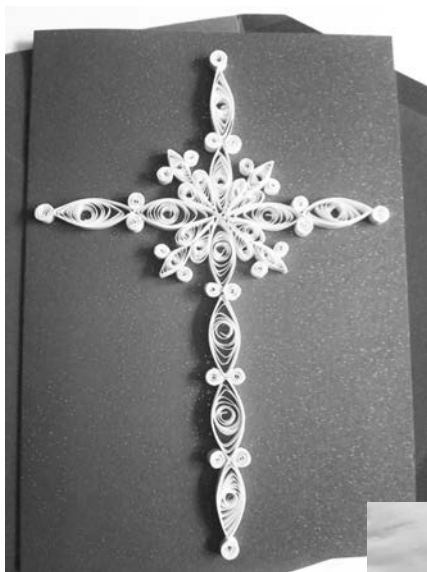
Слушајући како вешто речи кројиш
угледах лепоту бистрога ти ока,
као да секунде тим речима бројиш
кад ће планут' љубав, тајна и дубока.

У тренутку томе, кô да време стаде
и све осим тебе поста ми далеко.
Док стојиш крај мене свака сумња паде
да смо од тог трена једно другом неко....

Пожелех да никад не прође то вече
док близина твоја господари мноме,
сви сати да стану, време да не тече,
да вечно се дивим битисању твоме.

Па онда, нек буде то што мора бити,
искушења многа животу се нуде...
Дал' раја, ил' пакла врата отворити,
кад мрети се мора - нек то задње буде!

Katarina Savić

Dekupaž

Dekupaž

Dekupaž

Dekupaž

Katarina Savić

Dekupaž

Dekupaž

Dekupaž

Dekupaž

Zorica Mijatović

Dekupaž

Dekupaž

MOJOJ MAJCI

Iako sam majka,
još tražim te izborane ruke da me zagrlje,
te tužne oči da me pogledaju
i da osjetim toplinu njenog srca.

Iako sam majka,
još tražim te izborane ruke
ponekad da me pomaze po kosi
i po neku riječ samo da joj čujem.

Iako sam majka
još tražim samo ponekad da budem u njenom naručju,
da zaplačem kao dijete,
da joj kažem ne više sve svoje snove,
nego svu onu bol
što sam daleko od doma svog.

Iako sam majka
još tražim te izborane ruke
i toplinu njenog srca,
jer daleku su,
ne mogu ih dodirnuti
i svaki dan poželim da su sve bliže i bliže,
da su tu pored mene.

НА МОЈАТА МАЈКА

Иако сум мајка
се уште ги барам тие збрчкани раце да ме загрнат,
тие тажни очи да ме погледнат
и да ја почувствувам таа топлина на нејзиното срце.

И ако сум мајка
се уште ги барам тие збрчкани раце
по некогаш да ме погалат по косата
и по некој збор само да и слушнам.

И ако сум мајка
се уште барам само по некогаш да бидам
во нејзината преградка,
да заплачам како дете,
да и ги кажам не веќе сите свои соништа,
туку сета онаа болка
што сум далеку од домот свој.

И ако сум мајка
се уште ги барам збрчканите раце
и топлината на нејзиното срце,
бидејќи се далеку,
не можам да ги допрам
и секој ден посакувам да се, се поблиску и поблиску,
да се тука крај мене.

CRNA BAJKA

Rođenu djecu ne poznaju majke-
iz dječije duše vire sotone!
Postrojava ih aždaha iz bajke-
granaju se žrtvene kolone!

Aždahu prati krvava parada,
niz drum lete otkinute glave!
Ko joj otvori kapije grada,
da dženaze ulice poplave?!

Umjesto nevjesti da ljubi lice,
sin se „sladi” ludom travom,
pa tu igru, te „sitnice”,
mora da plati samo glavom!

Crna bajka već je kompletna-
aždaha nudi mezar i plač!
Pokriće nebo crna roletna,
ako Biberče ne potegne mač!

MAČKA I TAČKA

Dugo je Kemal jurio mačku,
zaboravio da stavi tačku.
U dar-maru, po ševaru,
Kemal pogodi pravo u baru.

Bačen u ambis slijepim krosom,
svede račune - radost mu kratka,
smrdljivu baru ore nosom
i guta blato kao patka.

A maca strahom dodaje gas,
tek na grani pronađe spas.
Čim u carstvo slobode kroči,
mudru pouku Kemal u sroči:

-Ubuduće, kad vidiš mačku,
i prije trke stavi tačku.
Nemoj s macom da praviš frku,
jer su mace doktori za trku!

PRAZNE RUKE

Omer neće da otvori oči -
spavajući i podne preskoči.
Zavjesama zarobio tamu
da mu podne ne vidi pidžamu.

Omer neće da posije žito -
samo glupi ljudi zemlju oru!
Dok „izmisli” i brašno i sito,
na licu će iskopati boru.

Omer neće da pročita knjige,
što da broji mravinjake slova.
Od gladi mu prokljale brige -
Omer sanja kolonu hljebova.

Omer mora da isprosi hljeba,
nikom kolač ne pada sa neba.
Zalud prosi, prazne su mu ruke
a lice mu farba plamen bruke!

SLOVA

Slova su cvjetovi koji ne venu,
čarobni znaci - pravi i krivi,
listajuć' vjekove, vrijeme smrvi stijenu,
ali govor vječno na papiru živi.

Između vjekova slova su spone,
prenose mudrost da ne potone.
Iz niza slova, iz duge kolone,
poruke davnih stoljeća zvone.

Duh posijan prije hiljadu ljeta,
slovima putuje papirnim drumom,
i sada klija, raste i cvjeta,
rame uz rame sa današnjim umom.

Slovima pradjed iz davnina zove,
potomcima svojim putokaze šalje,
kojom stazom da krenu dalje,
da im zvijezde na ruke doplove!

STRAH OD OGLEDALA

Bakterije pale vatru
po zubima - da ih satru!
Prorijede njihov stroj -
kapijama raste broj.

Kada zube ne operu -
djeca kaznu izaberu!
Zubari su na potezu -
kliještima zube beru,
krče teren za protezu!

Seka zube pogledala
pa je strah od ogledala!
Neće usta da otvori
niti hoće da govori.

„Kupila” zube kod babe,
rijetke kao tarabe!
Sad mora zube da krije -
ne smije da se nasmije!

Odlučila hrabra četka
po zubima da se šetka,
da pobije bakterije
sve redom bez izuzetka,
bez pucnjave i bez metka.
Sve dok ovaj rat potraje
kò biser nam zubi sjaje!

ZIMA

Snijeg se ruši sa nebeskog stuba,
pahulje pletu prostirku bijelu,
kružno ih mota vjetrova truba -
snježna čigra se vrti po selu.

Svuda bjelina k'o mliječno more,
zaspala rijeka pod presom leda.
Vjetrovi zimskom simfonijom zbore,
na kućni pritvor - osuđen je meda.

Kuće navukle bijele šešire,
plamenim očima u noć vire.
Sa streha vise ledenice,
kao džinovske trepavice.

Lija u špilji nema mira,
u stomaku joj orkestar svira,
ne uvažava snježnu buru -
pođe u noćnu avanturu.

Nose liju trbušna zvona,
na ekranu joj pileći batak,
klizi po snijegu noćna sotona -
do kokošara put joj kratak.

Noćna gošća prkosi mrazu,
isprobava hajdučke vrline,
da naslika crvenu stazu,
od kokošara do pećine.

SVADBA

Moj najlepší dan
u životu je kada sam rekla:
„Da!” na našem venčanju.
I dok smo kasnili na taj dan
trčali smo kroz pijacu a
žene su vikale, kroz smeh:
„Ide mlada, ide mlada!”
Drago mi je što nismo tada zakasnili
zbog gužve u saobraćaju
i to je najvažniji dan mog života
gde postali smo zvanično par supružnika
veoma mladi, odlučili smo se za nas.
Nismo znali koliko će dugo ljubav da traje
i nismo znali koliko ćemo ostati zajedno
i baš zbog toga ljubavi si mi davao svakog
dana i ja tebi kao da nam je poslednji.
Evo nas zajedno prošla je jedna dekada
i ne znamo ni danas koliko ćemo biti
mili moj zajedno sa kosama već sedim.

VISKI I SAV TAJ JAZZ

Kako starim, mešetarim
Rjeđe pišem, obrišem, urnišem, bučkurišem...
Mudro, očiju desetero...
Bagro, cenzuro, fakturo, dresuro...
Šta posta od šehera, selo bijesnih kerova
Kapija geta, na ramenu etiketa,
Za odstrel meta, opjevana kleveta
za kojeg entiteta... kmeta...
čovječe mi smo za ludnice opereta...
Nemam čemu, nemam kome... štetočine...
A trebala bih moja kasto, na rani krasto, umjesto
Što čekam da iskrvarim, isparim
I nazor dišem (od zagađenja),
izbjegnem prije neg život isišem...
Da molim, udijelim halal il lomim,
dižem bunu svemu tome
Zbog čeg u tridesetj otrnem često.
Besanico, vrtoglavico, žeravico, iznutrico...
Igrokaz, poraz, viski da budemo bliski...
ja i sav taj jazz... ni obraz ni putokaz...
Gotovo slovo filozofovo... na stolu olovo...
E ti bijedna kukavico!
Što si bolovo, bolovo! Pametovo...

KRUNA

Imuna na površnu mladost
I generalno mušku ljepotu,
Držala sam da je zrela starost
Suptilnija zabava u životu...
Studentska lukavost il mudrost...
Imućan, razveden prešao pedesetu.

Savršeno interesna igrica
Pustolovina i fer trgovina
Decenija i slobodna udovica,
Hablehovini lovina, meni imovina
Zaplet priče bez dvoumica
Dama bludnica i gospodin sirovina.

Bez bitke plan da osvojim rat
Prije neg za oprost ga ispovijedah
Nebo se silno spustilo na moj vrat
Iza leđa teško kao njegov dah...
Kralj kraljici napravi šah-mat
Sama se za glavu amputirah.

LJUBAVNICA

Svaki odgovor unaprijed znam,
Suvišno da šta pitam, da se ponadam...
Ja to ne želim, ne moram...
ne očekuj kartu za Pariz na stolu vašeg stana...
samo nenadan ugriz po butinama...i 3h izivljavanja
Dolaziš sretan a golemu tugu...
U ljubavi poletan miriš uz drugu,
A to sam ko biva ja, planiraš koliko godina?
Stani u red i sačekaj svoju smjenu

Javljam privatnom obezbjeđenju..
Sve su žene kurve po narodnom uvjerenju
A ja žena po rođenju, koje za novac nema...
Tu da bude od vjerne prevarena.

KO JE KO, KOJEKOKALO

Mi znamo ko ste vi, al vi ne znate ko ste
Odnosno znate vi svi, da vam precij oprostite,
A sve huškate na nas ko da ne znamo mi vas
Ovdje se zna ko je ko u oko...
Kojekokalo...

U svakom vaktu znamo ko ste bili
I u budućim vremenima ko ćete biti,
To sad što ste se vi nešto pritajili...
Istina o vama se ne može skriti.

Namjerno vi sada koji ne znate ko ste
Spočitavate da mi ne znamo ko smo,
Taktika kojom brale barataste
Još od kad vas abolirasm.

Ne možete vi biti ko i kako hoćete,
Kada mi o vama sve znamo
Sad da hoćete bit i kako nećete..
Mi nećemo bit što vi mislite da bijasm.
Jel' jasno?

KASNO, JASNO JE

Sad si došao kad sam kivna
Ujutro na sebe, od podneva na cijeli svijet,
Nudiš mi zrno ko da sam živina...
Ljubavi, jer tebi matori red je prvom mrijet...

Kad sam te trebala u prvom zanosu
Kud si bio u tri lijepe matere,
Milovanjem da išćeruješ inat mom ponosu
Kad i sebe rađe mrzim neg volim satrape.
On u meni udavio bi te.
Kasno, jasno... žalosno al tako je!

PERUNIKA

Poljem se širi miris perunike
Po njem trče Bošnjani najeli se bunike...
Vitlaju kopljima iznad glava
Kosti provirile iz pokošenih trava
Nebo paraju zvuci bogomolja
To mrtvaci održavaju groblja
Zemlju trese konja topot
Gorom huči Velesov kikot.
Rijeke krvi poplaviše ravnice
Siroče zatvori slikovnicu
Vatra stida silovane žene
I bajka o Zmaju od njene sjene.

FAŠIRANA PJESMA

Ja sam se istreso
Pred vama raspaso
Sve ne bil se spaso
U krvi se raskvaso...
bratska pacovska raso.
Još ću da serviram
Ovu smjesu delikatesa
Da pokusate iz lijesa
Sepsu takvog mesa...
Eh vi fašisti svi ste isti...
Ko vam je zadnji na listi?
Bacili, sline, fekalije, bakterije...
Metali, pesticidi, lijekovi, hemikalije
S njima moje tijelo faširano je.

NIGHTLIFE U SARAJEVU

Zbog kog pokupit ću blasfemičnu žetvu, vjerovatno fetvu

I

(Oralno, moralno)

Oko ponoći, pod nikabom šminku,
dopičnjak na golo tetovirano tijelo
i pravac kasabi u kaldrmačama...
Kolki ti je kolac zlato, sat stoja?- viberom spiku
onda pravac iznajmljen stan
na muško sijelo nalik svima nam onim krmačama...
Janičar isukanim jataganom siječe
veli kus pošla s tim na vratu?
Selam Mladim muslimanima i dobro veče...
Pušćaj me imam člansku kartu...

II

Jednoštavno bosanska
(državna opsesija, s druge strane sevdaha)
Tri Džeka Trbosjeka
mašu mladoj Bosanki ulicom,
prvi viče, dudlaj mi piče
i mješaj tom guzicom,
dok drugi kolac u nju šteka,
treći štruže maternicom...

Sarajevo, 14.02.2018.

KIŠNI DAN

Ko kaže da sunce sreću donosi,
Kao da nikad nije s kišom plesao,
Nit su ga kapi milovale po kosi
Nit je stopalima po njima veslao.

Možda čuo nije onaj ritam,
Ni vidio odsjaj kad se svjetla u magli dave,
Jel uopšte obratio pažnju da ga pitam,
Na tišinu koju ulice prave...

Vozio se gradom, gledao ljude kako jure,
Mokre, plahe što se srklete i dure,
A mene uopšte ne pogađa njihova jeka,
Jer me u 17h novi susret čeka.

Ja biram sreću, zbog nje da poživim...
Malim stvarima da se divim.

**AD VERBUM U PRIJEVODU
(DOSLOVNO U PRIJEVODU)**

TIŠINA Odiše muk
Svjetla dekor, a lica
PLIMA Salutira praznoj čaši
VINA Pjesnik kom glava
Surova je KLIMA.

Svi ti likovi koji tješe
znaše da zabluda sve bijaše...
IDEALIMA
u svakom koji ovo biće grebe
sahranih živa i dio sebe...
SLOVIMA
moleći tako Boga
da me brže spusti do groba...

Sam sa sobom pomnožen
osjećam se nekako ugrožen,
da ne bude kasno, pa progledam jasno...
molim za lobotomiju glave...
neki tuđi stav da mi stave...
Il bar neki osrednji kamen
da ne bude baš dibidus šuplja
kad je prostor lobanje ispunjen...
teža na vagi bit će za pazar skuplja...

JEDNOM MLADIĆU

Voljela bih vas vidjeti
Kako s djevojkom šetate
Beogradom...

Ne moramo se prepoznati...
sjedite na klupu pored, ne smetate
kojim god želite povodom.

Držite je za ruku, čvrsto.
Vrijeme otme te trenutke.
I moju dotaknite prstom
samo krišom i ćutke.

Dozvolite bar da misli
srce kog košavom su stisli,
da vi i dotična dama niste sjene
da ste sretniji bez mene.

FEUDALAC ILI ENTITERITORIJALAC

/ius primae noctis/

Bio sam kralj, vitez, plemić...
izdajnik, katil, osvajač...
dvorska luda, sluga, pajac i konj...

Svoj sam žilavi spermic
rasplodio u tolku nejač
koja ko pašcad reže na vlastiti vonj...
...Kad ostanem sam...
Obavijte se oko mene
sjene mržnje i straha,
ranama ću hranit vene
i bivat jači svakog daha.
...jer ja gotov nisam...
svoju krv ko vampir sisam...
iz 1389 razloga!

DESPOT NA ČETIRI DUNUMA

Ja sam despot na 4 dunuma
i nemoj da mi među diraš,
sadim koljenicu mjesto lijehe luka
kćerka će da mi rađa sina.

Da se spalim i prospem po zemlji
u nekoj šumi il niz neku rijeku...
gdje bi mi bili onda temelji...
u vijekovima što povratno teku?

Vlašt mog poremećnog uma
sječe prst kojim krivnju upiraš,
na ime moje neće pašti bruka
ne dam kuji da tuđe kopile nina.

NISAM UMORNA

Kad pođem dolinom seni svoje,
ni nade skršene,
tad više ne postoje.
Plemenitosti, nijanse samo,
tad se već, uveliko broje.

Umire se misli,
sarkastično čiviluke biraju,
nejasan glas,
do šapata stiže,
sopstvenom predstavom,
o sebi.

Glatkoćom, srećnom,
lice odiše,
kose po jastuku rasute,
suzom u oku,
dotakla sam usnule ruke,
bez progona mladosti,
vlastite,
buri u susret.

Pričekaj trenutak,
blistavosti nedostajaće,
anđela, srebrnog,
godina rastapajućih,
uz nebo jutarnje,
istina neiskrivljenih.
Nisam umorna.

СВЕДОЦИ

На зиду окачен стари сат,
поред – орман, ко да му брат.
Сведоци неми,
сећање, некад и сад,
Рат и пијани сват,
па још један рат.
И дуње и пекмез од шљива,
па поплава и деца болешљива.
И кад је добро родила њива,
празници и јутра сањива.
И кад је било и кад је било ништа
и новине над којима је деда
уснио, одлазећи у вечна ловишта.
Иза - година низ дугачак,
испред - наде трачак
да још дуго ће дуборез
пијаног свата красити ормана врата,
сат ће куцати стари
који за време и не мари,
исписаће се још листова прилично
и остаће, остаће за наслеђе породично.

- Kad narod pusti mozak na pašu obično ga čuva neki čoban.
- Da sam onaj ko ceo život drugima ispunjava želje dokaz je to da je i zlatna ribica stala u red.
- Aforističari nemaju dlake na jeziku pa po svima brijū.
- Zapalio je preko grane, kaže neće više pušiti krdžu.
- Otkrila sam svoj talenat za glumu, jer neki još veruju da sam im prijatelj.
- Nekima je u prirodi da se majmunišu.
- Sve dok u državi traju ove igre bez granica pasoš će biti jedna od glavnih literatura.
- Aforističari su poput anđela čuvara, ne daju da nam vrag odnese šalu.
- U banana državi majmuni kolo vode.
- To što je otkrivena Amerike ne znači da smo videli i sveta.
- Ko je kriv narodu što ima loše navike pa se stalno hvata za prazan džep.
- Narod je sabrao utiske. Računa na minimalno.
- Načepio me prijatelj, sad smo na ratnoj nozi.
- Skockala se za izlazak, karirano kaže nikada ne izlazi iz mode.
- Danas sam mogla oformiti stranku koliko sam dugo čekala pred šalterom.
- Sviđa mi se detektivski stil oblačenja, ne znam da l' da počnem pratiti modu.
- Narod je dokusuren za sve pare.
- Seljaci su u blatu do guše, zemlja im je došla glave.
- Leteće perje ako se tuđim i okitite.

PROLEĆE I ONA

Kroz dugokose vrbe nazirem razdragane oblake
dok vetrić srebrnu muziku sipa,
i ovo me proleće na tebe seća
dok treptim od želje da slučajno te sretnem
ko onog avgusta ispod starih lipa.

Nebo miriše na onu sonata
kojom sam tebe kitio u svanuća,
zapevaj je i ti draga i ukrasi njome
pticama gnezda od pruća.

Znam da su ovde u dašku vetra
lahor te stidljivo ljuljuška,
jer kakav bi to bio u proleće maj
bez očiju tvojih svetlucavog sunca.

MOJE DOBRE VILE

Ova priča počinje jednog avgustovskog jutra, davne 1984.godine
Tada je svet dobio još jednog stanovnika. Rodila sam se ja.

Bila sam prvo dete svojih roditelja. Nisu imali decu četiri godine, a onda sam se rodila ja. Mogu da zamislim njihovu sreću. Kao beba, bila sam pravi mali đavolak.

Baka Milojka, mamina mama, dolazila je kod nas da me čuva dok su mama i tata bili na poslu. Vreme koje sam provodila sa njom bilo je predivno. Ali nažalost, baka se razbolela i više nisam imala prilike da je vidam. Umrla je kada sam imala četiri ipo godine. Bila sam mala i nisam mogla dobro da je zapamtim. Sećam se kako smo se igrale u dvorištu ispod kuće. I danas, dok se igram sa svojom decom po dvorištu, ja se setim igre koju mi je baka pokazala kad sam bila mala. Tada se setim i svoje drage bake koju nikada neću da zaboravim. Kažu da imam njene veđe, njene usne, njen osmeh... A ja se time ponosim. Bila je žena sa puno vrlina. Hrabra, vredna i uvek nasmejana. Svojim odlaskom ostavila je veliku prazninu u mnogim srcima. Svima nam puno nedostaje. Zauvek ćemo pamtiti tu divnu ženu sa predivnim odmehom. Kada mi je teško pogledam u nebo. A onda zatvorim oči i ugledam bakino nasmejano lice. Ma gde god bila znam da je uvek uz mene, moja draga baka, moja dobra vila.

Kad sam bila mala, mama bi mi satima pevušila i ljuljala me kako bih zaspala, a ja ništa. Gledala bih pravo u nju svojim crnim, krupnim okicama. Još uvek sam bila beba, a ipak tako uporna i tvrdoglava. Mama mi je pričala priče, pevala mi i učila pesmice. Zajedno smo gledale slikovnice. Igrale smo se sa lutkama i loptom. Kada zadremam, mama bi me toplo ušuškala i nežno poljubila za laku noć. Tako bih zaspala mirnim snom. I sada, kada sam odrasla, mama je uvek tu za mene. Ona je moj veliki oslonac i podrška u svemu. Uvek će biti moj najveći i najbolji prijatelj.

Ona je moja dobra vila koja me kroz život prati.

SAN

I tako, nekada kasno noću, kada je vrela ljetni vazduh treperio od pjesme zrikavaca i teškog oporog mirisa svježe pokošenog sijena, on je volio da legne na tlo i preko svog dugačkog nosa posmatra zvijezde. Tamo gore nalazio bi sve što mu treba, nalazio bi sva rješenja, svu zabavu i svo uživanje. Mašta bi mu divljala kao mlad ždrijabac dok bi posmatrao tu mrežu miliona, milijardi - beskonačnost malih iskri... Tu negdje, tik iznad njegovog nosa, spajalo bi se stvarno i nestvarno, san bi se uplitaio u javu tako nestašno i hitro, kao dječak koji bos hita po snijegu i smijući se sluša prekore svoje majke...

U tom trenutku prelaska on bi lebdio iznad tla, nošen vjetrom postajao bi oblak, fini bijeli oblak, lak i neopipljiv... Samo za trenutak...

Nakon toga, ustajao bi okupan svjetlošću najtoplije zvijezde, umivao lice na potoku hladnom, pošao starim šumskim putem u pravcu nepoznatom. Usput, hranio bi se toplom pjesmom skrivenih ptica, gazio meku mahovinu i mogao čak da prizove kišu, ali onu nježnu, veselu, tek toliko da daje ritam... Šuma bi onda nestala, naišlo bi polje zlatno, pa brdo, pa opet šuma, pa bi rijeka tekla naopačke. Hodao bi on tako u vječnost, pa bi zastao dvije vječnosti da odmori stare noge, preveže pojas i popravi šubar. Vodir bi mu stajao kao sablja oko struka, a brci su mu ponosito titrali uz zvuke poznate mu pjesme...

I baš ta pjesma bi ga budila iz sna. Dizao bi se hitro, iako star, umivao lice rosom djetelinom, iz vodira vadio sablju, njome oštrio kosu i lakim korakom zauzimaio svoje mjesto medju koscima, hvatajuci bez po' muke niti malopredašnje pjesme...

Snovi starog kosca su brzo iščezavali, ali je onaj sijedi brk prkosno stajao pravo, kao barjak kojeg je podigla čista i vesela duša...

СКРИВЕНИ/ОТКРИВЕНИ ДАРОВИ

Сви моји таленти су сачувани, они се не виде? Чак и кад их демонстрирам изгледа као да не припадају мени. Не само да је посреди раздвајање већ и узмицање пред једним „овде и сада”. Као да онај који није, приказује оно чега нема. Значи, ми заправо нисмо!? Постоји слутња да јесмо или наговештај да ћемо бити. У том смислу изненађење душе је веће, делује да из ничега настаје нешто?! Баш то и јесте креација! Тако да у овом случају појавна страна не заварава, него посведочује; јер цела је суштина стваралаштва покретање једне невидљиве унутрашњости да се изрази, проговори, отелотвори. Дакле, рађање нове вредности у лепоти. Еротичност? Нису ми потребне ове руке, ни ови удови, нити овај заводљиви језик. Само симболи, игра са светлошћу шибица, звуком стаклених перли или неправилним облицима каменчића... И она ме због тога воли; ако је ту посреди разлог? Омогућавамо једно другом да се суштински остваримо! Када ту могућност душа сагледа својим дубинским сочивом, либидо, као експонент интимних хтења спрема се за акцију; Онда се она омамљена телесност, које смо се условно и методски лишили, буди и враћа у животну игру... Ипак, квалитет и тајну играња не бих демаскирао и одузео јој спонтанитет и чаролију. Само ћу Вас на расстанку пољубити драга госпо! Потом одлазим. Да живите дуго у овој краткој причи. С љубављу...

ЧЕКАМ ТЕ

Чекам те ноћас у кафани Зора;
Пијем пелинковац, бoемско пиће.
Нисам храбар као песник,
који стојећи дочекује лепоту.
Упаљени су фењери јер месеца нама?
Преселио се негде!?
Можда ће на твоји уснама остати његов сјај!?
Не могу те описати јер ти излазиш
из обриса мојих визура...
Обистињујеш се у времену које долази!
Појави се најзад;
да ме овај горкослатки наговештај љубави
потпуно не заведе.

ВИНО И КАМЕН

Вино тајну има,
а виноград причу
казивану на камену...
Чарне очи гледају ме,
а ја очаран каменитом Херцеговином
украшеном распуклим гроздовима!
Љубав је као море,
мирише и дозива виноградаре,
опијене медитеранским сунцем.
Таласи ударају у гребене
и милују стеновите обале,
маслинке просуте у твом крилу...
Арому има ово пиће,
у рукама држим исцеђени сир
и осушени пршут.
Све је црвено и бело,
и твоја хаљина и моја кожа,
и црвено вино и бели камен.
Јер се ту сабира искуство,
садиментира суштина и расипа срце.
На крају ће остати само љубав,
уснула на требињском камењару,
и покривена небом.
Све остало попићемо као вино!

HEROJI

Sprema se nebo da okupa sve ulice. Danima kiša dobuje po majskim plećima. Pakujem sva nadanja i sećanja u čošak za polazak ka jugu. Ređaju mi se belutci spoticanja, a ja ih kupim i sa njima ukrašavam bezbojne police. Ko zna, možda mi zatrebaju baš kao takvi za odbranu jednog dana.

Pokisle mi cipele dok sam jurila do oaze zaboravljenih, nema veze tamo se svi razumemo, iz istog smo tabora. Očistila sam uprljana okna da bolje vidim snove i pronašla onaj viteški mač u uglu „palate” uspomena. Na dan njegovog rođenja hitam umornim stopama do ulica gde on svoje bitke bije da mu donesem oružje za još neku bitku ako se slučajno desi .Očevi su naši prvi heroji. Moj otac je to danas više nego ikad...

Šetajući ulicama gledala sam njegovo lice ponosa. Veliki kô planina, poput Sv.Đorđa je delio svima i vreme i novce. Krov kome treba, putokaz ako se zagubi, slovo utehe i britku reč ako bi se neko nedaj Bože zaboravio u naumu. „Pomozi kad treba, skloni se kad shvatiš da nema smisla ostati i veruj da ništa nije zalud. A o izgubljenom vremenu i proćerdanom grošu ne troši zboru, prošlo je jer je tako moralo biti.”

Njegova garda ga čuva od poroka, čuvaju mu žilu kucavicu. Dok ga grlim pred puteve kaže mi da čuvam pertle za svoj par cipela i da ne odustanem od njih. On je morao - ja ne moram, kaže...

Vraćam se tiho u svoje čardake. Dva orla kruže nebom iznad moje čuvarkuće. I oni čuvaju današnji dan od svejednoće. Svečanost se nastavlja i drugog dana svetkovine, zbog još jednog heroja. A, trećeg dana ću skupiti svoje parčiče u skute da lakše podnesem vreme koje nam krađe čekanje.

Pertle čuvam u podnožju prozora da tačno znam gde su kad krenem na put da nađem svoj par cipela. Do tada ima ko da me brani od aždaja...

PETRONIJE ALEKSIĆ

Svako ima svog prvog učitelja. I od njega zavisi kojim će putem krenuti u život. Neki su strogi oštra jezika, pa nam kasnije u životu bude teško da ne ličimo upravo na to oštro i resko slovo. Neki su mudri, nateraju nas da sami spoznamo meru za korak. Blaga reč na mestu kad treba i ćutnja kad nema potrebe išta reći. Imala sam učitelja, imala sam privilegiju da to bude on. Čovek planina, čovek kuća i čovek nad čovekom među svim ljudima koje sam u životu srela.

Petronije Aleksić nije bio samo moj učitelj i moj deda već institucija. Crpeo je mudrost života u Levačkoj dolini, pored Kaleničke reke, i rukama ispucalim od mukotrpnog rada kovao za sve nas ime i prezime kojim ćemo se ponositi. Pored svih ponuda da ode sa svoga ognjišta Petronije je znao reći: *Ako svi odemo, ko će vas sačekati?*

Teško je to kad vas više niko ne čeka na rodnom pragu. Onomad sam prvi put osetila šta znači gubitak učitelja. Suočila sam se sa činjenicom da više nikada neću čuti dobrodošlicu i videti raširene ruke Petronija Aleksića koji nas je dočekivao kao svoje „piliće”. Otišla sam preko reke, tamo gde se odlazi zadnji put. Odnela sam mu knjigu, zapalila duvan i nemo gledala u onaj grob. Gledao me Petronije sa slike a ja sam mu pričala kao i uvek kad bi dolazila. Pričala o stranama sveta kojima jurcam, o ljudima koji ga spominju, o mojim greškama i uspesima...

„Znaš deda, sve sam uradila ko što si nas učio. Ne postidi se svoga. Ne postidi se neznanja. Ne libi se rada. Ne odustani u nameri. Samo jednu stranu još nisam našla, onu gde se ide u istom paru cipela...”

Ostavih „PREVEŠT” pored krsta. Kažu da još uvek tamo stoji. Prevešt u Preveštu jer ta strana sveta se nađe i bez kompasa. Učitelju u čast na večna spominjanja, za sve ono što nas je naučio i za sve ono čemu nismo dorasli da naučimo...

SREĆA

Ima jedna mudrost stara: I za sreću treba dara!
Čika Duško reče tako – Srećan biti ne zna svako!

Pojedinci u životu zaista se puno muče,
Šta da rade kad ne znaju svoju sreću da uključe?
Biti srećan stvar je stava, naših misli, naše volje –
Zamislimo da smo srećni i sve odmah biće bolje!

Prvi korak, zamisao, onda valja prelomiti –
Odlučimo biti srećni – treba čvrsto to rešiti,
Mada, nije tako prosto – na tom mora da se radi,
No, verujte, svaki napor pošteno će da s' nagradi!

Nije, dakle, sve do sreće, mnogo više je do ljudi,
Tek iskreno srećan čovek uvek se kraj sreće budi!
U drugima uzaludno može tražiti se godinama,
Što i nije ništa čudno – prava sreća je u nama!

ODLUKE I DILEME

Ovo – ono, tamo – vamo, dvoumim se tako često,
Teško mi je da odredim gde je čemu pravo mesto!
Ja sam jako neodlučna – to i drugi dobro znaju,
Pa me da im što prelomom nikada ni ne pitaju!

Dileme i nisu ništa, ako sasvim je svejedno –
Suštinski kad nije važno da l' je drugo ili jedno!
Ali, meni jeste bitno, jer ja gledam sve u sitno,
Te se kidam, jedem, pečem, a nikako da presečem!

Kada ja sam na raskršću, ne znam kuda, u kom smeru,
Nemojte me za sudiju – nisam za tu karijeru,
Pravedno i pošteno, po sto puta sve premerim,
Da nikoga ne oštetim i nikom se ne zamerim!

Noćima ne spavam, sebe preslišavam,
Bezbroj puta ja sve to opet proveravam!
Vagam šta da radim, čemu da se nadam...
Ako tako nastavim, gadno ću da stradam!

Moram da se trudim da sve brže rešim,
Po cenu da nekad nešto i pogrešim,
Do sad moje greške nisu bile česte,
Ali da me izmuče – to da jeste-jeste!

ZVEZDE

Da noću nije tako tamno i mračno,
Kako bi se videle zvezde na nebu –
Naoko samo izgleda strašno,
No, nešto lepo se krije u svemu!

Gledajmo život sa vedrije strane –
Nekad do nje samo dublje se kopa,
Jer ako stalno mu tražimo mane,
Unapred to će da nas pokopa!

Od limuna spremajte svi limunadu,
Neka sve gorko postane slatko,
U svemu uvek treba tražite nadu,
Jer život, svejedno traje prekratko!

Učinimo ga zato življenja vrednim,
Na kraju puta da ponosni mi smo –
Ako ga punimo samo danima bednim,
Isto je kao da ni živeli nismo!

ЂАК ПРВАК

У цик зоре ране септембарског јутра,
спаковала мајка торбу пуну ђаку.
Што сам био до сад нећу бити сутра,
књиге ће заменити кликере прваку.

Нек' чекају игре на мене све драге,
марљиво ћу учити бројеве и слова,
јер ко има воље тај има и снаге,
нисам плашни зеко већ премудра сова.

Другове и друге упознаћу нове,
не брини се мати петице су моје,
само једном ето, прваком се зове
стасало за школу, мило дете твоје.

Зато сузи не дај да низ образ кане,
међу клупе школске са радошћу трчим.
Обећање дајем да ђак ћу без мане
бити првог дана кад почнем да учим.

КОЗЈИ СВЕТ

Пролог

Свака нова глупост- разлог да се слави.
Имамо ли ишта сем сламе у глави,
Докле ли ће лично, као стадо коза
Да нас вода грандоман, чаробњак из Оза?

***

Од паше до паше, од брсја и листа,
Обећаних пропланака и кучина триста,
Патетичном глумом, шаргарепом, штапом,
Гони нас корбачем и фантомком капом.

Где су ти обори и злаћане штале
Што времешни јарци и бабакозе хвале?
Где се једе више а мање се музе,
Да на очи нагна радоснице сузе?

Још се каже мора облизнути стадо,
Оно што нам треба то је јаре младо.
Има неких награда за бројчано стање,
Можда ће даровати и престижно звање.

Весело мекећемо у сенци декрета,
Када ће објавити да смо део света.
Да кажемо: „доста!”, папак нас заболе,
Замишљамо траву сред пољане голе..

ПУТ КУЋИ

У свакоме ћошку, при кораку сваком,
Дуж улице која вијуга уз пругу,
У ветровном пиру који са мраком
Вреба на мене носећи тугу;

Ја могу да видим заспале снове,
Како се боре у бици залудној,
Док црви дубе, глођу и рове,
И постају само сукрв и гној;

Ја могу да спознам да излаза нема.
Мртво лишће под ногама шуми,
Ко бескрајно море што бурно дрема.
Ломе се мноме слабашни разуми.

А нигде никог, бандере не сјаје,
Ни пролазник случајни да путем ходи,
Ни звук да се проломи, ни пас да лаје.
Ни наговештаја живота, слободи.

Само ноћ, надмоћна, алава,
Самоћа срасла са мојом сржи.
Сећање аветно са мноштвом глава
Чврсто ме стеже, мучи и држи.

И као да хаотично тумарам,
Дуж кућа, сеновитих црнина,
Носећи спознају за вратом- ко јарам-
На циљу ме чека само празнина.

ЧЕЖЊА

Недостаје ми твоја коса на јастуку,
То мирисно море од таласа страсни,
Што шуме о срећи испод мојих руку,
И будног ме држе у тај часак касни.

Недостаје ми уздах влажан, устрептао,
Кад се санку предаш, сама од сна биваш,
И месечев зрачак што је шапутао
О том пламу дражи којег у себ' скриваш.

Да ми је још једном да тако пребдијем
Бесконачну ноћ покрај свог олтара,
Да огрејем душу, заувек те скријем
У пепелу мртвом, жишку жива жара.

Недостаје ми мис'о о бесмрћу страсти,
Јер ти тада беше та вечност живота.
Ма шта да се деси, наставиће расти
Чежљивост у срцу и твоја лепота.

НЕ СПАВАШ

Не спаваш.
Сад у твојој орбити
Нема места за мене.
Некад сам могао стати
У око вољене жене.

Свећа полако догоревала.
Ничија није до зоре горела
Тако кажу.
Кад чујем да ме ниси ни волела
Мислим да лажу.

Кад у ноћи дубокој
Звезде затрепере
И заиграју сене
Знам, да је у твом срцу било
Место за мене...

Не спаваш.
У полумраку собе
Крцкање намештаја те прене.
Отворила си очи
И помислила на мене.

ГОТОВО ЈЕ

готово је.
из непребола се јављаш
кад јуни замирише
а знам да те нећу срести
никад више...
чворови судбине
и неслућене дубине
у нама.
понори страсти
које стишава
једино тиха молитва
коју изговарам у самоћи.
филм се одмотава
кад склопим очи.
откуцаји срца
постају све тиши
и време се промени
кад те се сетим.
све оне шетње покрај реке
загрљаји и руке
неописиво нежне и меке
какве једном у животу нађеш.
или се снађеш или се не снађеш.
готово је.
из непребола се јављаш
кад јуни замирише
а знам да те нећу срести
никад више...

ОТИСАК НОЋИ

Отисак ноћи на булеварима
Отисак ноћи на распалом лишћу,
Отисак ноћи, у мени, у теби,
Свуда.
На чамцима доле у луци,
На лицима важних људи
Печат је пролазности.
У погледу,
У додиру,
У пољупцу који ће проћи-
Отисак ноћи.
Распетост је достигла врхунац
Питање је да ли остати
Или сићи са свог крста
Побећи некуд, било где
У ништавило.
Али узалуд.
Отисак ноћи
Остаје и у белом снегу, иза тебе
И ти остајеш сам
На позорници
Док се једно по једно
Светло гаси
На нас се навлаче
Завесе заборава.

МАЈКА

Жестоко удара ветар
О прозорска окна
Она је у старој кући сама -
Мајка.

Помрчина се гнезди
У мојим грудима
И као мало дете
Желим да ме загрли -
Мајка.

Напољу су странци
И ја међу њима,
А она је далеко -
Мајка.

Када ме не буде
Нико неће заплакати
Као она, као
Мајка.

ЋУКОВО ДВОРИШТЕ

Напуштене куће,
одлазе људи некуда
трбухом за крухом.
Коров по дворишту посвуда.
Дом је испуњен страшним духом.
Беше то некада
дечијих игара поприште.
Данас је ово опустили дом,
напуштено огњиште
и ћуково двориште.

KUVÍKOV DVOR

на словачком језику

Opustené domy,
odchádzajú ľudia
za kúskom chleba.
Burina po dvore vystrieda.
Po dome strašný duch vyprieda.
Bolo tu drieb na dvore
detské hrisko.
Dnes je to opustený dom,
zahasené ohnisko
a kuvíkové dvorisko.

PITAM SE

...pitam se
zašto uvijek
noću pišem pjesme,
zašto su sjećanja
na tebe noću najjača
i zašto me
baš svake noći
zbog tebe
razdire čežnja...

...pitam se
zašto noću
tijelo mira nema
i budno sanja
tvoje vruće dodire,
zašto mi u mislima
odzvanja tvoj glas
i kad nisi
kraj mene...

ZAJEDNO U SNOVIMA

Noćas sam ti u snu ime šaptala,
tražila obrise tvoga lika
u nemirnim sjenama noći,
misli mi daljinama putuju,
rukama te ne mogu dodirnuti,
samo srcem blizinu osjećati.

U snovima te ljubim,
nježno čuperke kose sklanjam
s tvoga oznojena čela,
naslanjam glavu na tvoje rame,
naposljetku zaspim umirena
opet smo zajedno u snovima.

FRMAJ SE

Kumpanjica moja,
nu, samo jedan hipac
se ode poli mene
u hladu frmaj,
kako i nikad
povi ča smično,
neka se ud srca utkine,
na usti zakolemba
uni lipi smih
ki duši forcu daje,
da teški baštin
z trudnih pleći
doli hitimo
i laglje u svoj put
pojti naprid
moremo.

ZAUSTAVI SE

Prijateljice moja,
hajde samo jedan tren
zaustavi se
ovdje kraj mene
u hladovini,
kao nekad
ispričaj nešto smiješno,
neka iz srca poteče,
na usnama se zakotrlja
onaj lijepi smijeh
koji duši daje snagu,
da teški teret
s umornih leđa
zbacimo
i lakše dalje
krenuti možemo.

ŠTORIJE ŽIVLJENJA

na putu ud življenja
svakega čeka
jušto uno
ča merita,

mogari se
nike pute zgoda
i uno ča čovik
ne bi rada...

...uni ki je
veći ud nas
štorije piše
i harte miša

PRIČE KOJE ŽIVOT PIŠE

Na životnom putu
svakoga čeka
baš ono
što zasluži,

makar se
ponekad dogodi
i ono što čovjek
ne bi želio...

...onaj tko je
veći od nas
priče piše
i mješa karte

MORE

čipkasta pjena
zaigralo se more
stjene ljubi val

...

tri sandoline
pokraj mora na žalu
čekaju vesla

...

razigrani val
tka pjenušavu čipku
bjeli se kamen

...

dijete plače
nemirni val progutao
njegov sladoled

DEŠTIN

besidu je čut
grdi aviz je riva
škik i suze

črno je nebo
ni barke ni vesla ni
zgubljena srića

kronicu moli
gleda na propetega
cide se suze

grišpavo lice
spod črnega facola
gorki deštin

SUDBINA

čuje se riječ
došla je ružna vijest
vrisak i suze

crno je nebo
nema čamca ni vesla
izgubljena sreća

kronicu moli
gleda prema raspelu
suze klize

naborano lice
ispod crne marame
teška sudbina

IGRA VODE

Šumno šumori more, šumi, prska i pljuska,
val za valom poskakuje, pjena finu čipku plete,
oplahuju vali kamenje, more se penje i pada,
na krijesti vala plava nemirne misli plove.

More oblutke prevrće, svuda svoje prste zapliće,
miluje male školjke, zavlači se u puževe kućice,
s zrnčima pjeska se igra u plavi zagrljaj me zove
da me nježno njiše darujući mi mokre poljupce.

Zaigrano oblijeće stijene, otkida krhotine kamena
pjeva samo njemu znane pjesme, šumno grolji,
u sebi čuva mirise daljina, nostalgije i sjećanja.

U sunčanim zrakama što mu miluju obraze
srebro se i zlato presijava, kao dragulji bliješti,
šumori more i uživa u neprekinutoj igri vode.

NADALEKO

Kulturna se baština
sačuvati neizostavno mora,
o tom nema zбора,
novim generacijama da služi,
vidike im proširi i produži.

Srpskih je dela gomila cela
neke je autore na njih
sama muka nanela,
zaljubljenike u lepo
načisto do srži kostiju zavela.

Bez polemike, opčinjeni sad ostaju,
dileme vrednosne im nestaju,
snaži ih preciznost,
priča jedinstvenog nadahnuća
led hladna ili goruća.

Kulturnim se delima dičiti treba,
to nikom nić mnogo pruža
nić otima hleba,
al' hrani dušu svaćiju,
nadaleko o njoj neka svi ćuju.

SIJASET PORUKA

Rasla sam u okrilju Desankine blagosti
i njene skoro svake antologijske pesme,
međ' stihovima sledbenice Mire Alečković
i rođene otočanke, Perun Vesne.

Raskošna bašta njihovih reči
u strofama od kojih ako imaš duše
ne možeš nikud pobeći
već čitajući rasteš, postaješ duhovno veći.

Ogromna baština
za svaku ćerku, svakog sina
što na ovom podneblju obitava
i za život stasava.

Poruka sijaset pršti na sve strane,
biranim rečima otvaraju se ljudske rane,
progovaraju mane i želja da to zasvagda stane
kao što su Miljkovića Branka pesničke grane.

SVUDA RAD, IZBEGAVAJUĆI TRAPAVI PAD

Čvornovate precizne vizije
Utkane u kvalitetan
Vremenski period spoznaje
Apostrofiraju ljude i mesta
Rasprostrte širom Srbije
Izbirljivim okom što iskustvom obiluje.

Trnovitom ukupnom putanjom
Rad se u supstanci vrednuje
Analizira krajnje brižno,
Do diskretnih detalja,
I sagledava mogućnost
Cvetanja buntovne emocije,
Istog i znatno boljeg,
Još snažnijeg, većeg, tvogeg i mojeg
Epicentralno i obodno. Oprezno!

- Živimo fazno pa doživljavamo razno.
- Srbija – škrgut zuba u napadu tame.
- I visoki letači nisko slete.
- Koga tabani golicaju, u ljubavi se foliraju.
- Prožeti strahom, zlom i nesrećom drhtulje dok drugi umesto njih sa velikim Ž žive.
- Odnedavno sam podstanar u sopstvenom telu... Sa ponuđenim prostorom jedva se snalazim.
- To što zapaljiva retorika potpali, na terenu se dodatno potpiri.
- Ko nema šta, možda ima rašta.
- Da li ćeš da se predaš ili da se ne daš, odlučuješ sam.
- I kad nam olovke nisu naoštrene, negodovanje uspevamo da saopštimo.
- Naše je žezlo u rđu ogrezlo.
- Sve što do ušiju dođe, ne mora i da uđe.
- U susret filozofskoj misli, um se čisti.
- Putevima srca može da se nasuka.
- Ne krše se ruke bez muke.
- Tlu kojim gaziš, ne treba da se plaziš.
- Nemam želudac za nove poraze.
- Kome se duže živi, na vreme prekomerne strasti umiri.
- Na Bežanijskoj kosi impozantan grad... ispod zemlje.
- Život i smrt, razlikuju se po dužini trajanja.
- Kad jednom umreš, miran si za ceo život.
- Osetan pad nivoa memorije, svakom starenjem sleduje.
- Za svaki put, moraš imati sluh.
- Vreme radi kao mrav – neprestano.
- Kad te vreme obrlati, moraš stati.

IMA JEDAN GRAD

Ima jedan grad
Gdje sunce vječno sja
I oblak ga nikada
Zakloniti neće

Ima jedan grad
Okupan nebeskom svjetlošću
Koji ni najdublji noć
Potamnjeti neće

Ima jedan grad
Kroz njega protiče bistra rijeka
Ni krv nevinih
Zamutiti je ne može

Ima jedan most
Koji spaja dva srca
I ništa na ovome svijetu
Neće ih razdvojiti

Ima jedno srce
Što čuva uspomene
Niko ih iz njega
Ne može izbrisati

Stari most u Mostaru, akrilik

PROBUDI ME POLJUPCEM

Probudi me poljupcem
nek' mi krv žilama poteče
treba mi energija tvog zagrljaja
da poletim do bijelih oblaka
u kojima snivaju proljetne kiše.
Priveži me tijelom kao sidro brod
da me valovi ne razliju po stijenama
da pod suncem ne isparim
da se u zrnu soli ne izgubim.
Ljuljaj me u krilu kao vjetar
crvene makove u zlatnim poljima žita.
Čuvaj me kao što neotkrivena žila
čuva posljednji grumen zlata.
Zarobi me kao podmorski vulkan magmu
da se ne zapalim, da ne izgorim
da se u lavu ne pretvorim i u pepelu nestanem.
Ljubi me nježno kao jutarnja zraka zoru.
Ljubi me strasno kao vjetar oluju.
Uzdignut ću se nad vodom
zamirisati ženstveno i primamljivo
poput bijelih latica lopoča.
Probudi me poljupcem.

USPOMENA

U narančastom moru sutona
na jug plovi jato gusaka
i pozdravlja jesen
svojim crnim krilima.
Vjetar je zaspao
u granama voćaka
rumena lica poput jabuke
koju je ubrao sa stabla
s okusom zrelih krušaka u ustima
i modrinom šljiva u snovima.
S tornja se probija zvuk zvona
kroz maglu koja u vinogradima
proljeva suze po jagodicama grožđa.
U pustoj luci bonaca pali zvijezde.
Noćas me mjesec gleda
tužnim majčinih očima.

JA ZA LJUBAV ŽIVIM

Iz desne se pretkljetke
moja venska krv
slijeva u desnu kljetku.
Iz desnog srca
plućna je arterija
odvodi u pluća.
Rješavam se ugljičnog dioksida
i svih negativnih čestica.
Sistola...
Srce krv ispumpava.
Dubokim uzdahom
obogaćujem ju kisikom
i pozitivnim česticama.
Dijastola...
Izdahom je u srce vraćam.
Otvaram lijevu pretkljetku
prelijevam krv
zatvaram zaliske.
Otvaram lijevu kljetku
i krv poteče.
Zatvaram polumjesečaste zaliske
krv aortom struji
prenoseći ljubavne kapi
cijelim tijelom.
Dok uzdišem
Ja za ljubav živim.

NE KRADITE MI SNOVE

Ne, nije to šapat mora usnulim obalama
ne šulja se vjetar pustim ulicama
nit uvelo lišće pleše svoj posljednji tango
po mokrim krovovima,
a nije ni šum raširenih sovinih krila
koja se nemilosrdno približava plijenu
ni posljednji uzdah pijanca
u jarku kraj puta
dok ga duša napušta.

To zvuk je snova mojih tajnih stražara
što se podižu u visine
i poput lopova svilenim rukavicama
krađu fotone na svemirskim izvorima
da im putove osvijetle
i srce umire.

Zato vas molim,
ako treba nekom da se rugate
rugajte se meni,
ako treba nekog da povrijedite
povrijedite mene,
ako vam treba krv
uzmite je od mene.

Samo mi snove ne kradite
u njih, molim vas,
ne ulazite.

Bojana Milovanović

- Naša klima je postala klimakterična.
- Sve više ličimo na Veliku Britaniju. Samo ne po platama, nego po vremenskim prilikama i odnosu sa Evropskom unijom.
- Mi smo ekološki osveščena nacija. Vešto selektujemo otpad različitih vrsta i odlažemo ga na vrh.
- Tri osmice u životu jednog Beograđanina: 8 sati spavanja, 8 sati posla i 8 sati putovanja na posao i sa posla.
- Kažu da se na kiši raste. Ipak, ne pokušavajte to sa vašim platama.
- Jednačina života u Srbiji: Dok jedni stežu kaiš, drugi šire novčanike.
- Moji računi su proglasili nezavisnost i tako narušili suverenitet i teritorijalni integritet mog novčanika.
- Himna jedne očajne domaćice: Joooj, kućo moja, kuda tako srljaš, što te više čistim ti se više prljaš?
- Ne, ne, pogrešno ste shvatili. Biti iskren ne znači da treba nešto da iskrenete.
- Ako već umirete za nekim, neka to bude od smeha.
- Nisam meteorolog, ali umem da pogrešim.
- Retrogradni merkur treba da se proglasi državnim praznikom u Srbiji.
- Zlatno doba u Srbiji počinje 30. februara

PROKLETA STAROSTI

Idem starim stazama.
Nekada su ovdje rasle ruže.
Sada su posute suzama.
A mene nema,
život me uze!

Kô stara kuća,
naherena, stojim.
U srcu mira više nema.
Samo bolove brojim.
A duša bi da odmori,
malo da drijema!

I staze ne vode radosti.
Niz njih kiša suzâ 'ljeva.
Dobro došla prokleta starosti!
Odnesi i poslednji osmijeh
što pjeva!

ОД ЉУБАВ СИ УМИРАМ

Бол болујем, болујем
од љубав си умирам
јер не знајем жива ли си
јер не знајем куде си
јер не знајем срећна ли си

Живот катил ми те одузе
силом те куде њег одведе
на други саг кошуљу везеш
на други саг лице милујеш
очи твоји бисерни како да забравим
не знајем, мори, које да напрајим

Бол болујем, болујем
од љубав си умирам
од дерт си ни леб не једем
од дерт си ни воду не пијем
за мен ми живот више га нема
за мен на гробје рака гу има

Од жал голем, голем
без љубав твоју - мој мелем
и дан и ноћ си умирам

У СЕЛО НА ОРО ДА СИ ОТИДЕМО

Пођосмо сас Ленче
на мајка да си викамо:
„Нане мори, нане, на оро шарено
ако да си отиднемо?”
„Јас саг сас тој нећу се мајем,
ене ви татко, татко ће си знаје.”
Пођосмо сас Ленче
на татка да си питајемо:
„Татко мори, татко, на оро шарено
ако да си отиднемо?”
„Тој си неје саг брига моја,
ене ви стареји, казујте на њега.”
„Дедо мори, дедо, на оро шарено
ако да си отиднемо?
Ће искочи многу мома
и на Мару девојче, и на Љубу мезимче
ће искочи у оро шарено
оро шарено да гу накити.”
Рипну си дедо ко момче из кревет
севну си сас онија очи снени:
„Чули Миланче и чули Ленче,
кошула везена побрго амо,
на ноге саг чашире и опанци
појас свилени да си упасујем
босилак зелен да си заденем
на оро шарено да си отиднем!”

KROŠNJA

Još samo jedan list,
na goloj grani kisne,
na hladnom vetru,
leluja se i njiše,
samo još jedan list i nijedan više.
Još samo jedna ptica,
na istoj grani, put k' jugu čeka,
stoji, mokra sva od kiše,
samo još jedna ptica i nijedna više.
I već sutra, jutro kad' svane,
ta krošnja, neće biti ista,
sneg će zameniti kišu,
ostaće sama, bez ptice i lista.

OPROŠTAJ SA PLAVO-ZELENOM PLANETOM

„Mama, o čemu razmišljaš?“, pitala sam je znajući da umire i da će za nekoliko dana napustiti ovaj svet. Kako je болоvala od metastaza iz sata u sat bilo joj je sve teže, bolovi su bili nepodnošljivi, pluća su se punila vodom, jako je teško disala i prestala da guta. „O životu razmišljam“, rekla je sklopljenih očiju i začuđujuće razborito, kao da joj otrov iz metastaza nije pomutio mozak. „I kakav ti je bio život?“ „Težak“, na šta sam se ja upitala u sebi pa čemu je onda i služio. Kako da joj olakšam rastanak, pitala sam se. „Mama, možda ovo i nije tako tragično. Ideš kod Boga, kod tvoje majke i oca, kod prijatelja, kod rođaka. Pozdravi ih sve“. „Hoću“. „Ma reci tom Bogu da i ja nisam tako loša, da prestane da me kažnjava“. Za majčinu smrt pripremala sam se dugo jer skoro godinu dana ranije lekari su je u potpunosti otpisali. Mama se sa osmejkom setila: „Znaš u životu je ipak bilo i mnogo lepih trenutaka, gotovo nestvarnih, koje je vredelo živeti“. „Mama, koji mi savet daješ“. „Budi uvek jako oprezna“. Mama je tog trenutka govorila bistro, mada je danima buncala i nije nas ponekad čak ni prepoznavala. „Mama, volim te. Možda sam nekad bila gruba prema tebi, možda sam čak i povisila ton“. „Opraštam ti“, vrlo brzo je odgovorila, čak i blago klimnula glavom želeći kao i uvek da mi ne zadaje bol, pa čak ni u tom trenutku. Koliko je samo njen oproštaj milovao moje srce i koliko mi je danas lakše svaki put kad se upitam da li sam dovoljno učinila za nju. Posle je došla hitna pomoć, dali su joj neke injekcije, posle je ona kukala satima, rekli su nam da halucinira, iako smo mi znali da je sve boli. Kad će da uvedu eutanaziju? Bila je kod kuće, bio je praznik. Posle višesatne kome u kojoj joj je srce jako udaralo, a ona hvatala poslednje uzdahe, preminula je pola sata pošto je i moj brat, njen sin, video. Onaj na nebu je čekao da se svi oprostimo sa njom na neki način. Umrla je u nedelji posle Uskrsa, priča se da tada duše idu u Raj.

Nikola Dragaš

Miroslav Mika Antić

AUTORI - АУТОРИ

ТИЈАНА НАШПАЛИЋ

Тијана има 10 година и ученица је О. Ш. „Јован Поповић” у Кикинди. Почела је да пише песме са 6 година. Прва збирка песама под називом „Од срца деци на дар”, објављена је у октобру 2018. Освојила је бројна признања и награде за свој досадашњи рад. Њене песме су објављиване у: „Алманах 4 - Жамор речи”, „Месопотамија”, „Била једна јесења ноћ”, „Уметничка синергија”, „Радовићев венац”, „Новогодишњи зборник” - КК Поета... Многе друге још чека. Тијана је тренутно, најмлађе дете у Србији са издатом збирком песама.

СУЗАНА ВЕЉКОВИЋ

Живи и ради у Нишу. Професор је разредне наставе у ОШ „Бранко Миљковић”. Носилац је признања *Најбољи едукатор Србије 2014.* које додељује Удружење за подстицање предузетништва „Живојин Мишић”, чиме је постала амбасадор образовања свог града у Србији. Носилац је *Плакете за изузетне резултате у професионалном раду и афирмацији Учитељског друштва и професије у школској 2013/2014. год.* коју додељује „Учитељско друштво Ниш”. Носилац је *Плакете „Најуспешнија жена у послу 2015.год.”* коју додељује „Унија занатлија и предузетника региона јужне Србије”. Носилац је *Плакете* Фондације „Ухвати живот” (Образовање плус) за допринос образованом друштву у коме се негују људске вредности поводом расписаног конкурса „Жана Борисављевић 2016.” Аутор је више радова уврштених у јавно доступну Базу радова (ЗУОВ-а и Креативне школе) као и песама за децу. Истиче се у професионалном раду што доказују бројна признања, плакете, дипломе, захвалнице и

освојени пласмани и награде њених ученика. 2015. је стекла звање педагошког саветника.

МАЈА САВИЋ

Рођена 20.03.1966. у Београду. Похађала некадашњу Осму београдску гимназију. Дипломирала на Филолошком факултету у Београду одсек романистика, смер шпански језик и књижевност. До сада није објављивала радове.

MIRJANA ĐAPO

Rođena 1950. u Smederevu. Završila Filološki fakultet u Beogradu, grupa za srpsko-hrvatski jezik i književnost. Živi u Brčkom kao profesor u penziji. Objavljena dela: zbirke poezije: „U bunilu”, „Tumaranje po egu”, „Grafiti po zastorima duše”; zbirke priča: „Klupa za tihu raju”; „Uzdizanje vlastitog neba”; romani: „ElySION”, „Sećanja - nasleđe prošlosti”, „Lady i Aziz-aga” priče za decu „Put u središte bajke” i „Lepe i ružne reči”; knjige aforizama: „Talanjanje po suvom”; „I vi ste tu” „Otvori oči - zaudara”; knjiga prikaza – „U potrazi za lepotom i smislom pisane reči”. Dobila više prestižnih nagrada i priznanja. Zastupljena u antologijama i zajedničkim zbirkama. Prevodena na više jezika. Nosioc „Zlatne značke” *Kulturno prosvetne zajednice Srbije*. Član *Udruženja književnika Srbije*.

MARIJANA LAZAREVIĆ

Završila Višu poljoprivrednu školu. Želja joj je da objavi svoju zbirku pesama. Učestvovala na tri konkursa književnog časopisa *Zvezdani Kolodvor*, na jednom konkursu *Panonski galeb*, Subotičkog književnog kluba *Sloga* i na konkursu *Jahač konja*, takođe u književnom klubu *Zlatno pero* u Knjaževcu na njihovom petom konkursu. Potiče iz sela Kusadak, opština Smederevska Palanka.

DUŠICA MATICKI

Rođena, na Božić, 25.12.1968. godine u Beogradu. Uvek se pitala zašto mama nije mogla da se „strpi” pet dana i da je rodi 1969. godine, jer bi tako bila mlađa jednu godinu. Kasnije, je shvatila da

godina rođenja nije slučajnost, jer je rođena u godini studentske revolucije i tako su protesti obeležili ceo njen život. Kao dete mnogo je čitala, gledala filmove, pozorišne predstave, slušala koncerte, pisala pesme i kolumne i zato odlučuje da hobi pretvorim u zanimanje – upisuje i diplomira na Filološkom fakultetu u Beogradu, na grupi za Srpski jezik i književnost.

Prvi posao dobija u listu „Politika”, objavljuje u „Radio TV reviji”, a zatim profesionalno nastavlja da se usavršava na Radio Jugoslaviji. Tako je još jedna njena ljubav – slušanje radija od kako otvori oči, pretvorena u profesiju. Na Radio Jugoslaviji petnaest godina bila je novinar Spoljnopolitičke redakcije, a zatim dobija šansu da se profesionalno dokaže u Redakciji kulture i muzike, koju je uređivala sve do zatvaranja Radija. Posao koji sada radi (sekretar Vukove zadužbine) omogućio joj je da upozna i rad jednog velikog nacionalnog resursa koje u sebi imaju zadužbine, a misli da je poslenicima u kulturi ova oblast potpuno nepoznata. Takođe, rad na ovom poslu, omogućio joj je da se okuša i u organizaciji velikih skupova kao što je Skupština, da koordinira rad Upravnog odbora, Predsedništva, Odbora za dodelu nagrada u umetnosti i nauci, sajamskih promocija, književnih večeri kao i poslovnu saradnju sa velikim brojem državnih institucija kulture i sa nevladinim sektorom iz ove oblasti, kordiniranje učešća na konkursima u kulturi. Rad na poziciji sekretara omogućio joj je da veoma vešto ovlada finansijskim delom posla kao i kancelarijskim poslovanjem koje je neophodno za uspešno, samostalno vođenje kampanje. Govori lepim književnim jezikom i to smatra za prednost, jer živimo u vreme u kome internet mediji, zbog tehničkih ograničenja, diktiraju oskudnu upotrebu reči. Piše kratke priče i aforizme. Hobi su joj čitanje i fotografija.

NADICA ILIĆ

Rođena 1948. u Pirotu, VSS pravnog smeru. Posle ovog rata ostala sama i sada živi u Beogradu. Član je *Kulture snova poezije* Zagreb, *Saveza književnika u otadžbini i rasejanju SKOR-a*, Književnog kluba *Mika Antić* Novi Beograd, *Književnog kluba Čukarica* Beograd i saradnica književnih klubova širom bivših republika SFRJ i van nje.

Nagrađivana je za svoja književna stvaralaštva u grupi autora kod nas i široj regiji, kao i u Aziji gde je živela više od 25 godina sve do ovog rata jer je suprug radio u diplomatiji.

VESNA ĐUKANOVIĆ

Rođena 16.02.1963. godine u Kikindi, školovala se na Pedagoškoj akademiji *Zora Krdžalić Zaga* u Kikindi. Pored pisanja bavi se oslikavanjem svile. Nosioc je književne nagrade „Čučkova knjiga” koju dodeljuje Narodna biblioteka Han Pijesak, Republika Srpska, za zbirku kratkih priča „Radost žute lubenice”(2016.). Drugu knjigu priča „Odsjaj svilenih niti” objavila 2018. godine. Dobitnik je treće nagrade na *Svetosavskom* konkursu biblioteke u Knjaževcu 2018. godine. Njene priče su objavljene u više Zbornika.

VESNA ZAZIĆ

Rođena u Aleksincu. Od malena ljubitelj pisane reči. Poezija joj je uteha i strast. Inače je majka, supruga i medicinska sestra.

САША МИЛИВОЈЕВ

Рођен 8.1.1974. у месту Меленци покрај Зрењанина. Поезију за децу пише од 2011. године. Објавио три књиге поезије за децу: „Ветровита киша”, „Пријатељи мога детињства” и „Песма и стих”. Члан К.К. „Бранко Радичевић” - Житиште, Књижевне заједнице Југославије статус књижевника, КР Балкан - Београд, Удружења слободних уметника Аустралије, К.К. „Златно перо” - Књажевац. Учесник многих литерарних конкурса. Награђиван: „Клуб уметничких душа” Мркоњић град: *најдуховитија сатирична песма* и *најемотивнија љубавна песма*. Удружења слободних уметника Аустралије: *најлепша љубавна песма*, К.К. „Златно перо”: *најбоља песма о зими*, Удружења „Пескара” - Меленци: *најбоља песма о виноградима*, Галерије „Глобал арт” Бари-Италија: *најбоља родољубива песма* и „Нобел” награда и сертификат за књижевност. У.К. „Лахор” - Пожаревац: *повеља „Сребрни Медаљон”* и сребрна медаља „Балкански песнички караван”.

СЛАЂАНА ЛИПТАК

Професор разредне наставе – школски библиотекар. Ради у две основне школе. Ради са децом већ 20 година и шаље једну драгу, дечју песму која промовише екологију и очување природе кроз пријатељство дечака и дрвета..

JASMINA ISAJLOV

Penzionerka, рођена у Срепаји 1958. год., где и данас живи са породицом. Из хобија се бави писањем. До сада објављено: Приче: „Срепајачки дуги резанци” и „Kus pet'o pile do veka”, Џикаго(2014.) објављене у „Pismu iz Banata”. У knjizi „PESME I PRIČE IZ BANATSKE RAVNICE” објављено 5 прича (2017.) Knjiga „Joca”, чији је аутор (2018.) „Zavičajni pisci Opštine Kovačica.” На конкурсима „Kovačkički mozaik” освојила је награде за приповетке и то: 2009, 2012. 2013. 2014. и 2015. godine. Prvu nagradu „Zlatna medalja” - konkurs *Mihajlo I. Pupin naučnik, rodoljub i humanista* (2017.) за уметничку креацију. Prvu nagradu „Zlatna medalja” на konkursu „Vek pobednika 1918.-2018.” - *Mihajlo I. Pupin i nasleđe*, за уметничку креацију. VI Међународни književni konkurs „Ljubav na dar” Književni klub „Zlatno pero” Knjaževac, објављена pesma „Čežnja” i priča „Uskršnja radost” која је добила уз diplomu и „Pohvalu.”(2019.). Bavi se amaterskim slikarstvom и oslikavanjem suvenirа.

ЈОВАН БАЈЦ

Рођен је 13. јула 1976 год. у Аранђеловцу. У родном граду завршио је основну, а у Младеновцу Техничку школу. Од ране младости бави се писањем поезије, коју и објављује по школским и локалним књижевним часописима. Осликавајући реалну слику Србије кроз сва времена, ствара поетски роман *Ватрено оружје* (2003), чиме је доказао да поседује изузетан таленат за приповедање. Савременим романом *Раснеће* (2005) потврђује своје књижевне способности, што му отвара многа врата у свету културе и уметности. Активно учествује на књижевној манифестацији *Инспирација Дунав*, презентујући своје литерарно стваралаштво по европским дестинацијама. По многобројним

зборницима објављене су његове одабране песме, приче и афоризми. Из штампе излазе и збирке афоризама *Лет беле вроне* (2014) и *Земља шарених лажа* (2017), где се истиче бритким, сатиричним хумором. Наступа на многим књижевним манифестацијама, презентацијама књига и књижевним вечерима, укључујући и гостовања по иностранству. Добитник је дипломе на Фестивалу сатире у Мркоњић-граду (2014), златног одличја на Фестивалу љубавне поезије у Барајеву (2014) и златног одличја на Фестивалу *Поетска харфа* у Скопљу (2015), као и дипломе на Фестивалу љубавне поезије у Мркоњић-граду (2015) и (2016), те диплома похвала на два Фестивала љубавне поезије у Београду (2015) и друго. Константно је присутан у антологијским зборницима *Креативне радионице Балкан*. Уважени је члан књижевног клуба *Аранђеловац* у истоименом граду, где иначе живи и ствара.

ВЕРИЦА МИЛОСАВЉЕВИЋ

Рођена 14. 6. 1950. у Смедереву, Србија. Као београдски студент на Вишој школи за спољну трговину, активно је учествовала својом поезијом на књижевним вечерима. Више деценија живи у свету поезије и објавила збирку „Београдске зоре” 2017. У овој 2019. години очекује штампу друге књиге.

МАЈА ГРЧИЋ САРА

Рођена у Београду не тако давне 1970. године увек на граници између маште и јаве са отвореним погледом на свет и неизмерним разумевањем свега што је окружује. Од малих ногу навикнута да слуша и ослушкује све оно што јесте и оно што би могло бити, жудећи да трагове уметности коју осећа у себи пренесе другима на неки свој чудан начин. Заљубљена у филозофију, књижевност и филм годинама је тражила начин на који може показати свет очима којим она сама види. Пише поезију о спољашњем и унутрашњем свету, плеше и фотографише тај свет око себе који је неретко пун боја, неретко одевен у црно беле скуте. Власница књиге поезије „Свемир обузет чежњом” издате у магичним рукама *Креативне радионице Балкан*, девој-

чица оног свемира који ће заувек да плови над небом тихог београдског града Београда.

НЕБОЈША СТОЈОСКИ

Рођен 12.08.1981. у Београду. Објављивао у часописима *Сцене Црњански* 20, 22, 23, *Видовдански зборник „Поета - Дунавски Венац”* 2017, *Зборник за Сабор Свете Петке* исти зборници 2018. *Мозаик Лорике* Саше Мићковића, *Љубавни купидон* Саше Мићковића, *Лирска круна* Саше Мићковића 2018. *Лирска круна* 2019. „Поетин” *Лексикон савремених писаца* 2018. *Зборник савремене поезије „КР Балкан”* 2018. „Поетин” *Новогодишњи зборник 2018. Зборник Време говори* песничког друштва Раде и Пријатељи. Члан Удружења писаца „Поета”, „Поета - Дунавски венац”, „Уметнички хоризонт” из Крагујевца. Сарадник „Друштва Књижевника Београда”. Објавио збирку поезије *Завера ума-дневник побуне и љубави* у издању „Друштва књижевника Београда”. По занимању је инвалидски пензионер са ниским примањима. Живи у Крњачи.

MUBERA ŠABANOVIĆ

Živi u Švedskoj grad Malmo. Još od svoje rane mladosti piše поезију. Učestvovala na mnogim konkursima i mnogim Manifestacijama festivala поезије, na Sajmovima Beograda i Švedske, gdje su objavljene njene pjesme i njena Zbirka поезије LJUBAV JE DODIR-NULA NEBO. Sprema se za drugu samostalnu zbirku. Dobijala nagrade na međunarodnim konkursima, diplome, zahvalnice i plakete. Živi, radi i stvara u Švedskoj.

MARINA RAIČEVIĆ

Devojačko Vučić, rođena je 11. maja 1968. u Pirotu. Osnovnu i dve godine srednje škole pohađala je u Boru, pripremni stepen Pedagoške akademije završila je u Pirotu. Studirala je na Filozofskom fakultetu u Nišu gde je stekla diplomu profesora engleskog jezika i književnosti. Od septembra 1994. predaje engleski jezik u Osnovnoj školi „Vuk Karadžić” u Boru. Dobitnica je prve nagrade za autorsku

zagonetku na Susretima enigmata Srbije u Valjevu 2015. godine. Njena satirična priča „Dobro je” proglašena je za najbolju priču Satira festa u Beogradu 2017. Piše pesme, aforizme i scenarija za školske predstave. Bavi se enigmatikom. Radovi su joj objavljeni u nekoliko zbornika poezije, među kojima su i zbornici *Kreativne radionice Balkan*. Svoje enigmatske radove objavljuje u časopisu „Novosti Enigma”. Zastupljena je u satiričnom almanahu „Osinjak” i knjigama, „Jedan za sve”; „Žena i aforizam”; „Aforizam i aforističari 18”; „Divka” i „Žensko pismo”. Objavila je dve knjige aforizama – „Aforizmi i još ponešto” i „Lalilint” i jednu knjigu poezije za decu – „Spomenar jedne učiteljice”.

МЛАДОМИР КНЕЖЕВИЋ

Рођен у Липници код Чачка. Пише поезију и афоризме. Објављивао у домаћим и међународним часописима за књижевност. Заступљен у заједничким књигама, домаћим и међународним зборницима, лексиконима и антологијама. Превођен на македонски и арапски језик. Објавио девет књига поезије. Живи у Пожеги.

ВІВА МУЈАЧИЋ

Nije sasvim novo ime na književnoj sceni ovih prostora. Rođena je 1945. u Brčkom gdje završava osnovnu školu i gimnaziju. Na Jugoslovenskom insitutu za novinarstvo u Beogradu 1982. godine završava Visoku školu za obrazovanje i usavršavanje novinara. Radila je kao novinar i glavni urednik *Informatora* u GIK, gdje je bila zaposlena. *Informator* je izlazio kao podlistak u sklopu lokalnog lista „Graditelj”. Primljena je u Udruženje novinara BiH čiji je i danas član. Objavljena joj je zbirka priča - „Neke davne priče”. Piše poeziju i prozu i aktivno je uključena u kulturno književni život Brčko distrikta.

SUADA KOVAČEVIĆ

Rođena 1957. god u Dubravama kod Bosanske Gradiške, BiH. Osnovno i srednje obrazovanje završila je u Dubravama i Bosanskoj

Gradišci a više u Banjaluci. Već dugi niz godina bavi se pisanjem poezije za djecu i odrasle, kao i vjerske i duhovne poezije, a okušala se i u slaganju haiku poezije. Radovi su joj izlazili u brojnim časopisama. 2008. godine izdaje prvu samostalnu zbirku poezije pod naslovom „BOSNA U SRCU” a 2017. zbirku poezije za djecu „ŠARENE STRANE ZA MALIŠANE”. Zastupljena je u desetak zajedničkih zbirki i zbornika. Živi i stvara u Brčkom.

РАНКО ГРЕБОВИЋ

Рођен је 06.07.1972 год. у Бијелом Пољу, Црна Гора. Поезију пише од раног дјетињства. Учествовао је на бројним конкурсима поезије, на неким и побеђивао. Песме су му објављене у зборницима поезије „Ватра коју не видим”, „Мој Град”, „Далеке ствари које личе”, затим у зборнику „Књижевне омладине Јагодине”, и другим. Ранко Гребовић ради као просветни радник. Живи у Београду.

MILEVA MIHAJLOVIĆ

Pesnik u duši, рођена је 6. маја 1948. год. У Smederevu. Mada tehnolog po struci, Tehnološki fakultet завршила у Београду, душом и senzibilitetom наклонјенија је уметничим водама. Literarni počeci су јој били још у основној школи и гимназији у Јagodini, где данас живи као пензионер. Tada су били не само запажени, већ и награђивани. После дуђе паузе поново се počела огледати у poetsком изразу.

ISMETA MUJAČIĆ

Рођена у Brčkom 24. 3. 1946. Ekonomsku školu завршила је 1964/65. školske godine. Sada је пензионер. Penziju зарадила као административни радник у трг.pred. „Velma”, Brčko. Do сада објављивала приче у radio emisiji „Jutrarije” Radio Brčko distrikta и у književnom годиšnjaku brčanskog književnog kluba. Objavljena knjiga pripovjedaka - „Brčko u srcu”. U štampi druga knjiga - „Iz Ismetine sehare”.

RAMIZ ŠAĆIROVIĆ

Rođen 11. VII 1949. god. u selu Ruđa (opština Tutin). Po zanimanju je profesor jezika i književnosti u OŠ „25. maj” Melaje. Pored redovnog posla bavi se i etnologijom, etno genezom, historijskom prošlošću, kao i pisanjem kratkih formi, a naročito pisanjem dječijih kratkih priča i poezije. Objavljuje po raznim časopisima i književnim publikacijama. Zastupljen je i u školskim sadržajima na bosanskom jeziku. Objavljivao u desetine književnih časopisa i publikacija širom Srbije, Crne Gore, Hrvatske i drugih. Ramiz živi, radi i stvara u selu Melaje na Koštampolju, obronku Pešteri. Izdao sedam knjiga: dvije zbirke ljubavnih pjesama, četiri knjige proze i dječiju ilustrovanu priču: „Zečija dolina”, 2005. g. Sandžački intelektualni krug (SIK); „Plavetnilo u poznom svitanju”, 2011. g.; „Kletva”, 2012. g. *Beoknjiga*, „Ispiću nebo u svitanju”, 2013. g. *IP Jovan, doo* Beograd: roman "Krvavi trag" 2015. godine. *KR Balkan* i NB „dr Ejup Mušović”, Tutin; zbirka pripovjedaka „Vasika i druge priče Koštampolja” 2017. g. *KR Balkan*, NB „dr Ejup Mušović”, Tutin; „Šaljanske legende i druge priče”, 2017. g. *KR Balkan*, NB „dr Ejup Mušović”, Tutin. Drugo izdanje pripovjedaka „Kletva” *KR Balkan*, Bg i NB „dr Ejup Mušović” Tutin.

ANA ŽIGIĆ

Rođena u Apatinu 1951. godine. Kao zdravstveni radnik radila u KCS. Objavila dva elektronska izdanja poezije PRASAK TIŠINE i NEMI JECAJI. Takođe dve knjige u štampanom obliku VRISAK SRCA i SRCE PUNO TEBE. Učestvovala svojim pesmama u Zbornicima od Makedonije do Slovenije te za iste nagrađivana od diploma, nagrada do zahvalnica. Sve pesme su iz njenog života i velikog iskustva radeći sa ljudima. One su njena životna priča.

AZEM GVOZDEN

Rođen 25.9.1962. god., u selu Pridvorci, Gornji Vakuf. Osnovnu školu završio na Buni, a srednju upravnu u Mostaru. Objavljivao je u mnogim listovima bivše Jugoslavije, a također u poslijeratnom periodu u listovima BiH. Izdao šest zbirki pjesama. Trenutno živi i radi u Bugojnu.

МР ЈОВАНКА БОЖИЋ

Рођена 1953. у Врелу, Уб. Радила као професор социологије у Ваљевској гимназији. Истовремено, од 2009. до 2014. предавала пословну етику, на Високој пословној школи струковних студија (ВИПОС) у Ваљеву. Објавила књиге: кратке приче, „Зраци”, 2015, „Ваљевска села”, 2010; „Ваљево које волим” (истраживачки пројекат о улицама града), 2008; „Извор” (интеркултуролошка студија, са др Кармен Булзан, двојезично, румунско-српско издање, Крајова, 2007); „Пријатељство за 10” (сарадња Ваљевске гимназије и Гимназије „Трајан” у Турн Северину – Румунија) са др Кармен Булзан, румунско-српско издање, (Ваљево, 2004); „Mots vivants” („Сто живих речи”), група аутора, учесника Међународног семинара „Дунавска школа” (на француском језику, Румунија, 2002); „Education pour les droits de l homme et la paix” (на француском) заједно са групом аутора, у Турну Северину (2002); „Уметност у светлу награде” (Уб, 1995); „Сто двадесет пет година Ваљевске гимназије”- група аутора, (Ваљево, 1995). Слика и пише. Хаику поезија објављена двојезично (српско-румунско) у књизи „Прозиран облак” (Clar de nor)(2001) и „De la suflet la suflet - Од душе до душе” (2015) са Камен Булзан, двојезично, румунско-српско издање (Румунија). Превођена јој је хаику поезија на француски, румунски, немачки, енглески, јапански, словеначки, пољски, македонски и бугарски.

ZORA DAVIDOVIĆ

Bivši učenik Matematičke gimnazije u Beogradu, dogurala do kraja doktorskih studija na Zaštiti životne sredine, a već desetu godinu piše završni rad. Uz put naučila nekoliko jezika, napisala gomilu naučnih radova (baš napisala, a ne prepisala), otvorila firmu koja iznenađujući dobro posluje, zasadila i odnegovala pravu pravcatu organsku baštu. Napisala i usudila se da objavi zbirku kratkih priča i beleški „Mastilo od sipe”, lirske ispovedne proze. Supruga blues baste, tetka, pomajka i vlasnica dva polu-pripitomljena psa.

ĐURO SEKULIĆ

Rođen 9.3.1975. god. u Beogradu gde je završio osnovnu i srednju elektrotehničku školu i gde i danas živi. Majstor borilačkih veština i trener aikidoa, zaljubljenik u prirodu, planinar i penjač, iz hobija plesač a iz iz nadahnuća pesnik za svoju dušu.

BISERKA pl VUKOVIĆ

Biserka pl. Vuković dipl. ing. strojarstva, rođena 29.09. godine gospodnje 1958. u Čakovcu. Završila osnovno obrazovanje u Medimurju, srednju za KV kuhara i KV Konobara, Zagrebu na Strojarskom fakultetu ZNR i ZP, stekla zvanje dipl. ing Sigurnosti, VSSR, Refleksolog i Linfolog na Veleučilištu u Lovranu, Akademija Primjenjene Umjetnosti Sveučilišta u Rijeci polaznica kiparstva i slikarstva, koji je još u procesu. Umirovljenica, koja sada slika, kipari, spisateljica s tri objavljene knjige, jednu poezije, proze, jednu proza-poezija, Haiku.

„Naše Kraljevstvo”, „Zapisi iz snene duše” i „Vječno kraljevstvo snova”, četvrte je urednica, koja će za koji dan ugledati svjetlo dana „Žena, Kraljica Života” i još jedna kombinacija proze-stiha. Njeni su spisateljski radovi objavljeni u raznim „knjigama” u mnogim zbornicima, duhovnim, domoljubnim, e - izdanjima, u lijepoj našoj domovini kao i van naše domovine, BiH, Srbiji, Sloveniji, Australiji, Bugarskoj, preko 60-tak, itd. Član mnogih udruga: *Kultura Snova*, *Rešetari*, *HKD Rijeka* i *Zg, Istarski pjesnici*, *Krk*, *Vjekoslav Majer Zg*, *Knjižnica i čitaonica Karlovac*, *Rijeka*, *Čakovec*, *Šenkovec*, *Ludbreg*, *Trakošćan*, *Varaždin*, *Lahor CG*. *Gilgameš Srbija*, *KC Mesopotamija BG*, *Biblioteka Lukavac*, *Sarajevo...* Imala jednu samostalnu Međunarodnu izložbu slika u BiH, 6 u lijepoj našoj, preko 50 –tak izložbi zajedničkih slikara kod nas i van naših granica, Mađarskoj, 15 likovnih kolonija u lijepoj našoj, polaznica je u DZM-Rijeka radionice slikarstva, kao i UMIO-Rijeka, APUR-Rijeka. Svaki svoj trenutak posvećena jednoj od tih navedenih „obaveza ljubavi” koje je navela gore u tekstu, stvara s puno ljubavi.

СПОМЕНКА ДЕНДА ХАМОВИЋ

Споменка Денда Хамовић је рођена 23. фебруара 1955. у Мостару где је и одрасла. Завршила је гимназију, а Правни факултет после друге године, због породице и запослења, оставља. Прве песме су јој штампане у мостарском листу *Слобода* још у основној школи, а после дугог периода писања само за своју душу песме и приче су објављиване у књижевним часописима: *Суштина поетике*, *Звездани Колодвор*, *Сретања*, *Сизиф*, *Сцена Црњански*, *Ада*, *Космајска вила*, *Поезија СРБ*, *Јесењин*, *Умно*, новинама *Српски глас* из Аустралије, заједничким збиркама, поетским сајтовима, порталима, зборницима, лексиконима. Заступљена је и у антологијама савремених песника 21. века: *James Joyce na Mediteranu* – Часопис за уметност и културу *Звездани колодвор* (2018), *Antologija srpske poezije i proze* – Удружење слободних уметника Аустралије (2018) и *Raindrops of Love (First rain of first love)* – Индија (2018). Песме су јој превеођене на бугарски и енглески језик. Члан је неколико књижевних клубова. Има објављену збирку песама *На крилима лептира* (2015) и *Срце из камена* (2018). Од 1992. године са супругом Драгољубом и ћеркама Марјом и Тиханом живи у Београду.

VAHIDA MUŠOVIĆ

Рођена 1972. у Новом Пазару, оријенталиста са Универзитета у Приштини. Живи и ради у Новом Пазару, у Републици Србији.

ЉИЉАНА ЛУКИЋ

Рођена смедеревка, одувек имала наклоности ка поезији и уметности. Поетске и уметничке дарове открива у раној младости. Због емиграције се мењају животни планови. Након животних турбуленција се враћа својим изворима и од тада доживљава песничку инспирацију и исписује своје три збирке у једном даху. Успут се бави даље уметношћу, за коју као и за поезију налази мотивацију у људској психи, природи и култури као и историји наше драге домовине која је неисцрпан извор њене мотивације. Љубав и раст душе су и мотивација а и по-

кретачки мотор за живот и рад ове песникиње и уметнице, која се пробудила након једног дугогодишњег сна у изолацији. Бави се сликарством и слика акрилом и акварелом. Иако је реалиста, има сањалачки дух и успешно преплиће јаву са стварношћу како у литерарним тако и сликарским делима. Живи и ствара у централној Швајцарској.

AVDULAH RAMČILOVIĆ

Pesnik, učitelj i magistar pedagoških nauka, rođen 1945. godine u Petnjici, Crna Gora. Poeziju voli, čita i stvara od rane mladosti. Piše ekavski i ijekavski, jer je rastao, školovao se, radio i živio uz oba dijalekta. Objavio knjige: *Poslovice i izreke iz celog sveta*, Beoknjiga, Beograd 2008; *Putevi života*, zbirka poezije Šumadijske metafore, Mladenovac, Beograd 2011; *Osmjehni se suncu*, zbirka poezije, Stihom govorim, Bijelo Polje 2013; *Najlepša je ljubav tvoja*, zbirka poezije, Udruženje pisaca Poeta, Beograd 2014; *Još jedan krug*, zbirka poezije, Stihom govorim, Bijelo Polje, 2016. Zastupljen je u 117 zajedničkih knjiga, zbirki poezije autora sa područja bivše Jugoslavije, Evrope i sveta, među njima u šest zbornika *Kreativne radionice Balkan*, Beograd... Član Međunarodnog udruženja književnika *Stihom govorim* Bijelo Polje; *Kreativne radionice Balkan*, Beograd; *Zlatnog medaljona*, Požarevac; *Uduženja bosanskih umjetnika*, Sarajevo; *Divan*, Skoplje; *Umetničkog horizonta*, Kragujevac... Za svoju poeziju i učešće na pesničkim manifestacijama, pesnik Ramčilović je dobio brojne zahvalnice, priznanja, povelje i diplome. Pesme su mu prevedene na engleski, nemački, bugarski, mađarski, arapski, a knjiga *Još jedan krug* je u celini prevedena na makedonski jezik i objavljena u okviru projekta Ministarstva za kulturu Makedonije, *Divan*, Skoplje 2018.

ИЛИНКА МАРКОВИЋ

Објављене збирке песама: „Између јуче и данас” 2014. (III награда на књижевном конкурсy „Пегаз”); „Право на живот” 2016. године и „Са свитањем” 2018. - издавач Књижевна омладина Србије. Добитник више награда на књижевним конкурсима. „Ко зна циљ, пут ће наћи.”

BILJANA HUKIĆ

Rođena je 23.10.1965 u Kikindi. Član je Kluba pisaca *Čukarica*, Udruženje pisaca *Poeta*, Međunarodnog udruženja književnih stvaralaca i umetnika *Nekazano – Bar*, *Saveza književnika u otadžbini i rasejanju – SKOR* i *Srpskog umetničkog društva* Beograd. Ima objavljene dve knjige poezije **ODA ANĐELU** (2017 god.) i **PLES SA KIŠOM** (2018 god.) Svoju poeziju je objavljivala u mnogim zbornicima, antologijama u časopisu za umetnost i kulturu *Zvezdani kolodvor*. Majka i supruga, pisanjem poezije bavi se poslednjih osam godina, živi u Beogradu.

MARGITA ZMIJANOVIĆ

MgA Margita (Stokić) Zmijanović, rođena je u Beogradu, 20.05.1959. Od 1999 god. živi u Pragu, Češka Republika. Ak.Prim. Um. – odsek kostimografija, Beograd. Diplomirala 1985. Od 1994 član ULUPUDS-a. Piše od svoje 10 godine, poeziju od svoje 15 godine. Poezija: od 2015. do 2018. Učestvovala u 20 međunarodnih zbornika na maternjem jeziku, engleskom, i dvojezičnim izdanjima srpsko - bugarskom. Izdato 47 autorskih radova. Prvi put javno objavljuje od 2015. Od tada objavljuje u: 6 *FB festival poezije, KR Balkan* - 4 zbornika, *Srpsko Bugarskog prijateljstva*-dvojezično- 5 zbornika, 7 *FB festival poezije*, Zbornik- *Kaži mi ko si*, Zbornik - *Plavi safir*, Zbornik - *Da sam ptica*, Zbornik-*Treptaj vremena*, USUA – 3 zbornika - 1 na engleskom jeziku, *Pisci i književnost* - Hrvatska – 2 zbornika poezije.

ПЛАМЕНКА ЂОГО ВУЛИЋ

Професор српског језика и књижевности, рођена у Мостару, живи у Београду, ради у школи. Добијала је многе награде и похвале за свој књижевни рад. Међу њима су и две прве награде на међународним конкурсима, једна за поезију и једна за прозу. Радови су јој објављивани у многим зборницима, часописима, антологијама. Неки радови су преведени на руски, енглески и бугарски језик. Члан је више удружења и клубова писаца. До сада је објавила три збирке песама (*ОГРЛИЦА ОД СЕЋАЊА*,

ГЛАСНО БУТАЊЕ, КАПЉИЦЕ СВЕТЛОСТИ) и збирку кратких прича (НЕБО ИЗ МОГ ВИДОКРУГА). Више година је уређивала лист ПЛАМИЧАК. Бави се и лектуром, пише рецензије и осврте на књижевна стваралаштва.

ZORAN STANOJEVIĆ

Pisac za decu i odrasle (dvadeset i jedna objavljena knjiga), satiričar, dramski pisac (drame za Radio, Pozorište i Televiziju), prevodilac (pet knjiga, među kojima trotomni „Gospodar prstenova” Dž. R. R. Tolkina), i dugogodišnji voditelj programa Radio Beograda („Vreme radoznalosti”; „Klub dva”; „Hobiskop” i „Lovac na bisere” i „Omniologija”).

MIRJANA MILENKOVIĆ

Rođena je 30. avgusta, 1987. u Leskovcu. Diplomirala je žurnalistiku, na Departmanu za novinarstvo u Nišu. Diplomirani Master novinarstva postaje 2013. godine. Autor je teksta **Persuazivna funkcija medija**, objavljenog u zborniku pod nazivom: **Inovacije i interaktivne tehnologije u obrazovanju**. Zbornik je objavljen 2012. godine u Sofiji. Kao mlada i entuzijastična novinarka, Mirjana je posvećena raznim istraživanjima na temu „**Uticaji medija na savremeno društvo**”. Takođe, ponosni je član Akademskog pozorišta u Nišu, u kome je trenutno, angažovana u nekoliko predstava. Govori engleski, ruski i španski jezik.

JASMINKA NIKOLIĆ

Rođena 1959. u Tuzli. Živi u Aleksincu. Piše dugo vremena. Uglavnom postuje sve na FB-u.

GORDANA RADOVANOVIĆ

Rođena je 23. avgusta 1963. godine u Mariboru. Gimnaziju i studije završila je u Banjaluci. Piše pesme, haiku i kratke priče. Zastupljena je u većem broju zbornika i časopisa. Više puta je nagrađivana na konkursima za poeziju i kratku prozu. Pojedini haikui su joj objavli-

vani na engleskom, italijanskom, rumunskom, japanskom, nemačkom i kineskom jeziku. Autor je sedam samostalnih knjiga: „Dok pevaju kapi svetlosti” - zbirka poezije; „Pet koprena sna” - priče; „Brodeći za maglinama” - pesme; „Lile u noći” - zbirka haiku poezije; „Kremen” - pesme; „Anđeli i oni drugi” - priče; „Mađioničar” - pesme. Po obrazovanju je diplomirani inženjer mašinstva, profesor informatike i profesor engleskog jezika i književnosti. Živi u Banjaluci.

ТАЊА СТАНОЈЕВИЋ

Рођена је 1981. године у Бору. Завршила је Филолошки факултет у Београду и професор је француског језика и књижевности. Од основне школе пише поезију. Од прошле године објављује радове (песме и кратке приче).

GORAN KRAPIĆ

Рођен је 1984. у Риједи. Живи у Ловрану. Завршио је студиј хрватског језика и књижевности те филозофије. Запослен је у Гимназији Андрије Мохоровића Ријека. Као један од одабраних аутора добитник је признанја за судjelovanje на XI. Susretima mladih pjesnika i prozaika 2014. у организацији Друштва хрватских књижевника – Ogranak у Риједи. Књижевни су му радови објављивани у часописима те на интернетским stranicama (Re, Književna Rijeka, Fantom slobode, ZiN Daily, Art Lab, Strane, Metafora, Kvaka, Astronaut, Horse Rider, Zvezdani kolodvor, zbornik Zvuk vode). Судjelovao је на неколико већери поезије те био mentor brojnim награђеним ученицима. Тijekом сiječnja 2019. судjelovao је, у организацији Art Laba и ZMAG-a, на trodnevnom pjesničko-ekološkom rezidencijskom programu Tragovi u snijegu: Sjeme za budućnost. Art Lab објавио је на интернету након наведеног програма digitalnu pjesničku zbirku у којој се налази неколико његових pjesama.

LEJLA KERIMOVIĆ

Рођена 1969. живи и ради у Београду. У слободно време, бави се ктеативним радом, са разним техникама,

MERIMA MUSTAFIĆ

Rođena u Tuzli 1997. godine, učestvovala je na velikom broju književnih natječaja, gdje je njena poezija i proza višestruko nagrađivana, te objavljujivana u zajedničkim zbirkaama poezije i proze, te domaćim i regionalnim časopisima. Za uspjeh na međunarodnim književnim natječajima u 2015. godini, dodijeljena joj je nagrada za natprosječan uspjeh učenika, studenata i sportista sa područja grada Tuzla. Prva zbirka radova „*Duše moje vrt*” objavljena je 2016. godine.

EMIR BAJROVIĆ

Rođen 1988. u Novom Pazaru. Oženjen i otac jednog djeteta. Živi u Danskoj. Po struci Pedagoški asistent. Piše poeziju i kratke priče. Dobitnik nekoliko nagrada i pohvala. Član je *Kreativne Radionice Balkan* i član Udruženja književnika *Umjetnički Horizont*. Objavljivao u mnogim zbornicima i časopisima.

LELA VUČKOVIĆ

Rođena 30.04.1973. u Koprivnici, Republika Hrvatska. Srednju školu upravno-pravnog smjera završava u Koprivnici, a 1995. godine diplomirala je na Visokom gospodarskom učilištu u Križevcima. Živi u jednom malom selu na razmeđu Podravine i Bilogore, bavi se poljoprivredom. Piše od rane mladosti, a intenzivnije se pisanju posvećuje zadnjih nekoliko godina. Radove objavljuje u nekoliko zbornika, a također piše i na nekoliko književnih portala u regionu. Supruga i majka.

OGNJENKA KALAJDŽIĆ

Rodena je 1949. u gradu sunca i pjesnika, Mostaru. Završila je elektrotehničku školu i radila kao elektrotehničar u Mostaru do 93. godine, kada je ratni vihor donio u Švedsku. Uvijek se isticala sa svojim sastavima i bila nagrađivana, ali zvanično piše nakon zaslužene penzije. Pomalo se bavi slikarstvom, a u zadnje vrijeme se potpuno posvetila poeziji. Učestvovala je u mnogim zbornicima, a svoju prvu zbirku poezije „Dunjaluk u fildžanu” objavila je 2018 godine. Želi da

se njeni stihovi ne zaborave i da ih njeni najbliži, kao i prijatelji imaju, kao simbol njene ljubavi prema njima. Nada se da će realizovati još mnoge napisane stihove i njoj veoma drage istinite priče. Voljeni grad, mir, ljubav i porodica su joj omiljene teme.

НЕБОЈША ЂУРЂЕВИЋ – НЕЦА

Рођен 22.07.1977. године у Владимирцима, код Шапца. Основну школу завршио у селу где је живео у Шабачкој Каменици, средњу школу у Сремској Каменици - Средња школа унутрашњих послова, студирао на Дефектолошком факултету у Београду. Поезију пише од 1999. године, 2007. године издао своју прву зборку поезије „Небески трагови”. У припреми издавања друге збирке поезије. Запослен је у МУП Р Србије. Члан је *Креативне радионице Балкан*, његове две песме су објављене у „Зборнику поезије стопама Алексе Шантића”.

MIRJANA MILAČIĆ – ВАЈИĆ

Рођена и живи у Београду, где се школовала и већим делом радила. Завршила основне и специјалистичке студије из оралне хирургије на Стomatолошком факултету и магистарске студије (ORL) на Медицинском факултету. Паралелно студирала и на Филолошком факултету Универзитета у Београду – свetsку књижевност. Радила у Београду и у Швајцарској. У пензији од 2010, и даље професионално ангажована, од када се интензивније, озбиљно бави писањем. Пише песме и кратке приче. Публикована knjiga поезије „Romansa zvana...” – Књижевни салон Stenka, Београд. Knjiga поезије „Dok klatno svojoj senci beži...” у припреми за publikovanje. У припреми су и рукописи кратких прича. Члан је више књижевних друштava- клубова, публиковала у многим заједничким издањима: Zbornicima, Almanasima, Leksikonima и др. Учestvovala активно на многим књижевним susretima, osvojila више књижевних nagrada, pohvala и priznanja. Pored pisanja, bavi se и drugim oblicima umetnosti: Umetničkim oblikovanjem nakita и minijatura od prirodnih materijala, prevashodno keramike. Završila и umetničku školu- kurs iz te oblasti, kod Balše Rajčevića. Posebna strast joj je fotografija, prvenstveno umetnička kao и umetnička kompjuterska

grafika i crtež. Izlagala višekратно u samostalnim kao i grupnim izložbama

DUBRAVKA Š JOVANOVIĆ

Rođena je 1958. godine u Kotoru. Objavila je zbirke pjesama „Dijalog postanka” 1991, „Kamenov cvat” 1994, „Na šotani bokelj-ske otmenosti” 2007, „Iza koltrine” 2013. „Pontapeti” knjiga poezije 2016. godine. „Boka plavo ćuti” 1995. godine sa pjesnicima Milanom S. Kosovićem, Nadeždom Pavlović, Branislavom Cvetković Vitić i Branislavom Bojićem. Brojne pjesme Dubravke Š. Jovanović dobile su muzičko ruho i zaživjele u narodu pa su neizbježna pratnja autentičnim bokeškim feštama ali i na radiju i televiziji u izvođenju klapa i vokalnih interpretatora. Zastupljena je u Antologiji pjesama o vodi „Lirika vode”. Autor je brojnih eseja, reportaža i tekstova iz kulture i književnosti. Dobitnica je nagrade grada Kotora „21. novembar” kao i više književnih nagrada u SFRJ i u Crnoj Gori.

МИЛАН С КОСОВИЋ

Доктор наука, Милан С. Косовић, рођен 10. јануара 1955. године у Београду од оца тг. рн. Слободана и мајке Данице, рођене Недељковић. Објавио је до сада осам књига поезије међу којима је приредио и једну антологију. Објављене књиге поезије: „У сенци которског сата”, ЗККС, 1989. године, Београд; „Где никад није постојало време”, *Интер ЈУ -Пресс*, Београд, 1992. године; „Хачкар”, *Просвета*, Београд, 1993. године; „Бока плаво ћути” (са групом аутора-Б. Цветковић-Витић; Н. Павловић, Б. Бојић и Д. Јовановић), *Просвета*, Београд, 1995. године; „Ако-богда”, *Интерпринт*, Београд, 1995. године; „Лирика воде”-Изабране песме о водама, *Интерпринт*, Београд, 2002. године. „Благодарник”, *Интерпринт*, Београд, 2009.године; „Љута 317”, ЗМ- Макарије, Подгорица 2015. Заступљен је у многобројним антологијама, зборницима и часописима. Бави се књижевном и ликовном критиком. Преводи поезију са италијанског и на италијански језик. Објављује стручне и научне радове из области заштите вода и екологије. Велики је заљубљеник жи-

вотиња, спашава псе луталице и мачке са београдских улица и брине се о њима. Живи, ради и ствара у Београду и у Љутој у Боки Которској.

ПЕТАР РАЈИН ВАСИЋ

Новинар и публициста, рођен је 27. јуна 1941. године у селу Пиперци, општина Бијељина. Коаутор је више књига о Брчком и овом граду као дистрикту Босне и Херцеговине. Своју самосталну књигу „Супервизор” промовисао је 2010. године, а монографију „Подмајевички Слијепчевићи” 2012. године. Обадвије ове књиге изашле су у издању Књижевне заједнице „Васо Пелагић” из Бање Луке. Са групом сарадника је 2002. године основао Удружење за његовање српског културно-историјског наслеђа „Баштинар” и покренуо истоимени часопис, чији је члан редакције и редован сарадник. До краја 2014. године изашла су 23 броја овог часописа. Покренуо је и уређивао билтен Владе Дистрикта „Мост 2000” који је излазио редовно од октобра 2000. године до октобра 2003. године. Краће књижевне радове објављивао је у поменутом часопису Баштинар као и у неким интернет издањима.

MILICA LESJAK

Umirovljenica, рођена у Киеву (Србија), живи у Ћаковцу (Хрватска). Пише pjesme и краће приче, објављује у књижевним часописима, уvrштена у неколико Zbornika. Nema објављених knjiga. Pozdrav!

SVETLANA JANKOVIĆ MITIĆ

Рођена 1955. године у Београду. Sticajem околности, detinjstvo и младост провела у Prizrenу, на Kosovu и Metohiji. Nakon завршене gimnazije, diplomirала на Filozofskom fakultetu у Prištini, odsek Jugoslovenska književnost и srpski jezik. Uglavnom је radila у svojoj struci као profesor književnosti, sve до odlaska у penziju. Još као student се iskazала на književnom planu, pišući pesme, eseje, priповetke и druge краће forme. Intenzivno се bavi stvaralaštvom на

tom planu od 2014. godine kada je, iz ljubavi prema najmlađima, počela da piše priče i pesme za decu, sa akcentom na univerzalnim poukama o dobroti, skromnosti, ljubavi, međusobnom poštovanju i prijateljstvu. Osim priča i pesama za decu i odrasle, i dalje piše eseje, prikaze i recenzije. Veoma uspešno saraduje sa el. časopisima „Pokazivač” i „Kraljevskim novinama”, a njena „Pesma za Aleksu” protiv nasilja u školama, izazvala je veliku pažnju šire javnosti i štampe. Takođe je zastupljena u mnogim zbornicima savremene srpske poezije.

DAVID VUKMIR

Rođen u Sremskoj Mitrovici koja leži na ostacima drevnog grada Sirmijuma, jedne od četiri prestonice Rimskog carstva, a jedno vreme je bila i glavna prestonica. Završio Mitrovačku gimnaziju u rodnom mestu, neki od poznatijih učenika ove gimnazije su Mileva Marić-Ajnštajn, Miloš Đurić, Petar Kralj i Siniša Kovačević. Trenutno studira filozofiju na Filozofskom fakultetu univerziteta u Novom Sadu. Voli da čita i piše pesme, najviše voli da piše pesme o svom rodnom kraju Sremu, njegovim lepotama, ljudima, istoriji, običajima i tradiciji.

JASMINA VALENTIĆ

Rođena na Vidovdan 1966. god. u Slušnici, Opština Slunj. Po zanimanju pravni tehničar. Zaposlena u nemačkoj kompaniji IGB-Automotive u Indiji. Udata, majka dva sina i baka tri mala anđela. Živi u Indiji. Porodica i poezija su ljubavi koje neguje. Zastupljena je u više zbornika poezije.

MARIANA KUNBAR

Rođena u južnoj Srbiji 1969. a od 1992. živi i radi u Izraelu. Bavi se pisanjem još od rane mladosti, piše poeziju, prozu, eseje. U časopisu ONA ima svoju rubriku pod naslovom „Naš glas iz Jerusolima”. Do danas objavila pet samostalnih knjiga od toga četiri poezije i jedan roman. *Buđenje* 2016, zbirka pesama, *Galaksija*, Niš; *Pesme kao tragovi i ples* 2016 zbirka pesama, *Galaksija*, Niš; *OLUJA (i povetarac)* 2017, zbirka pesama, *Nova Poetika*. *Šaka Mraka* 2018, zbirka pesama, *Banatski Kulturni Centar*; *Žena s dušom kameleona*,

2018, roman, *Banatski Kulturni Centar*. O njenim knjigama pisali su: profesor dr. Darko Tadić, književnica Nura Bazdulj Hubijar, književnik Miljurko Vukadinović, književnik Radovan Vlahović. Dobitnik mnogih nagrada i priznanja od kojih izdvaja: Prva nagrada na fb festivalu, *Banatski kulturni centar*, samostalna knjiga. Nagrada za najbolju satiričnu pesmu „Rastko Zakić” 2018, *Satira fest*. Pesme su joj objavljene u više od 30 različitih zbornika.

ДАНИЈЕЛА СТОЈАНОВИЋ

Рођена у Лесковцу 4.06.1973. Одрасла у Ладовици, завршила Гимназију Стеван Јаковљевић у Власотинцу. Студирала на Правном факултету у Нишу. Објавила стихове у збирци песама власотиначких песника Росуљци 1992. и зборнику савремене поезије Земља препуна весеља 2019. Самостално објавила збирке песама *Монолози* 2018. и *Моје мисли* 2019. Живи и ради у Нишу од 1992. године.

ДРАГИЦА БЕКА САВИЋ

Рођена 1958 године по занимању је дипломирани правник, а по вокацији песникиња. Као аутор је заступљена у више десетина Зборника поезије у Србији и региону. До сада је објавила три збирке песама. Добитник је више похвала и награда. Члан је *Савеза књижевника у отаџбини и расејању, Креативне радионице Балкан*, као и удружења књижевника *Уметнички хоризонт*. Живи и ствара у Бачкој Паланци.

МИЛОСАВ Б. ВЛАЈИЋ

Рођен 1950. године у селу Ковачевцу. Основну школу и гимназију завршио у Младеновцу. Апсолвирао групу за српски језик и књижевност на Филолошком факултету Београдског универзитета. Бавио се радио и тв новинарством. Објавио четири завичајне монографије. Песме и кратке приче штампане су му у око педесетак зборника. Проучава језик и говор космајског краја. Оснивач је, власник и уредник листа „Космајска вила”.

SVETLANA DIMIĆ ĆULUM

Rođena 07.02.1966. Pisanjem se bavi već 30-ak godina a fotografijom iz hobija zadnjih 10-ak godina. Pjesma joj je štampana u Zborniku „Kraj vatre”, na takmičenju Grifon Culture. Takođe, pobedila na međunarodnom takmičenju u Zagrebu „Poezija zlatnih stihova” i „Poezija zlatnih stihova 2”, i još mnogo objavljenih pesama na internet portalima, najčešće na portalu Public Figure. Živi i stvara u Bačkoj Palanci. Strastveni pecaroš dugi niz godina uz pobjede na takmičenjima. Voli prirodu i reku. Po struci ekonomista.

DEJAN IVANOVIĆ

Nema objavljenu samostalnu knjigu. Objavljivao je pesme u zajedničkim zbirkama: *Budimo ljudi poput patrijarha* (Zbornik duhovnih pesama priredio Saša Mićković); *Njegošev venac* (Zbornik pesama takođe priredio Saša Mićković)... Te u časopisima kao što su „Sizif”, „Književne vertikale” i „Avlija” Rožaje, zborniku kulturnog društva *Zlatna reč - Srpska kruna* iz Beča za 2018. godinu, zborniku pesama Udruženja *Poezija Srb* iz Kruševca br. 10, i dosta pesama objavljenih na internet portalima od kojih je najreprezentativnije internet izdanje književnog časopisa „Kvaka” iz Hrvatske. Objavljivao i književne eseje. Rođen 1966. godine, po zanimanju radnik.

ЈАДРАНКА ЂУЛУМ

Рођена је у Кључу, а студирала је на Филозофском факултету у Сарајеву. Препевала је две збирке песама мађарског песника Арона Гаала (Арон Гаал). Објавила је збирке песама: „Корак до сна”, „Између времена”, „На длану песма”, „Карта за снове”, „Презрело јутро”, „Иза будућности”, „Душа молитвена”, „Кошава”, „Додир равнице”, аутобиографску збирку „Босонога принцеза”, збирку кратких прича „Аутобуске приче” и монодраму „Женске тајне”. Добитник је бројних признања и награда. Писац је рецензија, покретач Фестивала дечје поезије у Вршцу и учесник бројних културних догађаја у земљи и ван ње. Члан је Удружења књижевника Србије, СКОР-а, Вршачког књижевног клуба и многих других удружења. Живи и ради у Вршцу као професор српског језика и књижевности.

МИЛОРАД Ч. ЋОСИЋ ЋОСА

Рођен у невреме, па зато му и није тешко да живи у невремени. То невреме има свега и свачега које треба записати. Нека неко касније види шта је стварно било. Ето тако пише своја сочињенија/афоризме, епиграме и сатиричне приче/ која су објавили а и даље објављују следећи медији *Књижевне новине*, *Јеж*, *Политика*, емисија *Караван* Првог програма Радио Београда, *Вечерње новости*, *Блиц*, *Магазин*, *Пензија*, *Илустрована Политика*, часопис *Сатиричне вертикале*, електронски часописи за хумор сатиру и културу *Етна*, *Шипак*, *Афирматор*, *Конкретно* и *Показивач* Београд, *Носорог* Бања Лука, *Словословље* Беч, *Корени* Шведска, *Српске недељне новине* Будимпешта. Објављени радови у књигама: *Зборник - Најкраће приче 2017 године* /Алма - Београд/, *Зборник - Афоризми и афористичари 18* /Алма - Београд - 2018/, *Зборник - Дивка Најлепша остварења са 17 конкурса за најкраћу кратку причу* / Алма - Београд 2018/, *357 кратке приче* / Вертикале - Београд - 2018/. Добитник друге награде за сатиричну причу на *48 Чивијади* у Шапцу за 2016 годину. На XVI и XVII Јавном конкурсима хумора и сатире Клуба умјетничких душа из Мркоњић Града добитник дипломе за 10 најдуховитијих афоризама и за најдуховитију сатиричну причу за 2017 и 2018 годину. На II Фестивалу хумора и сатире *Велика празница за велики лет* Центра за културу и образовање Раковица у Београду добитник похвале за кратку сатиричну причу за 2017 годину. Ово није све у његовој биографији – његово време тек долази јер је старији адолесцент тек у 80. години. Случајно рођен 29.3.1939 у Београду. И на крају, повећање пензије ставиће на штедњу за старе дане.

ВЕРОСЛАВА ВЛАСТИЋ

Учитељица са 19 година искуства, много времена полаже на рад у школи како би настава била занимљива деци. *Поглавица Дери* – је једна од прича из зборника прича намењена деци за лаку ноћ. Припрема ову књигу пар година, садржала би 365 прича, за сваки дан-вече.

VIOLETA PENIĆ

Rođena Marić 22.11.1974 u Vršcu. Živi i stvara u mačvan-skom selu Dublje. Poezijom se bavi od ranog detinjstva. Prvi ra-dovi su joj štampani u dečijim novinama *Neven* i *Kekec*. Njene pesme su našle mesta u mnogobrojnim Zbornicima i Antologija-ma. Dobitnica je mnogobrojnih nagrada i priznanja kako u zemlji tako i u inostranstvu. Iza sebe ima knjigu poezije *SRCE JEDNOG PESNIKA* i roman *VRISAK UMRLOG DETINJSTVA*, obe knjige u izdanju *Kreativne radionice Balkan*.

ТЕОДОРА ТЕА ИЛИЋ

Рођена 7. октобра 1998. у Санкт Галену, Швајцарска, где и даље живи и школује се. Од малих ногу показивала је склоност за цртање и сликање. У последње време бави се и вајањем. Сво-ју прву слику нацртала је са непуних осам година и то уњем на платну, да би до своје петнаесте године нацртала преко деведесет слика и имала две самосталне изложбе у Швајцарској. Ако верујемо Фројду кад каже *Детињство је родитељ човекове личности*, онда је сигурно да се родила права сликарка одана до краја кисту и бојама, предодређена да маштом претаче сво-ју душу на платна! Теодора не бира теме, слика оно што види њено унутрашње око, оно што свет гледа из дечјег срца, јер га тако најбоље види, како нас учи Антоан де Сент Егзипери.

САВА ИЛИЋ

Рођен у Шамцу (Република Српска), младост је провео у Дероњама (Бачка). Од 1989. године живи Швајцарској (Сант Га-лен), ожењен је и има две ћерке и сина, што и наводи као свој највећи успех. Издао је књиге са родољубивим и љубавним пе-смама под називом „НОСТАЛГИЈА” и „ИЗА ТАМНОГ ВИЛА-ЈЕТА”. Својом поезијом је заступљен у преко тридесет књига других удружења, међу којима су и: Удружење песника Србије, „Поезија СРБ” из Крушевца, под називом: ОКРЕТАЊЕ ТОЧКА, ВЕТРЕЊАЧА, ЉУБАВНИ РЕЦЕПАТ, ЗА МИРИС БОЖУРА,

ПИЈЕМО ЖИВОТ И ЈА, као и у зборницима књижевних клубова: „МИРОСЛАВ МИКА АНТИЋ” из Инђије, „ВЕЛИМИР РАЈИЋ” из Алексинца, „АЛЕЈА БРЕЗА” из Гнионице (Република Српска), „САВОВАЊЕ” Шамац (Република Српска) и још другим. Члан је УДРУЖЕЊА СРПСКИХ ПИСАЦА ШВАЈЦАРСКЕ, чији је и актуелни потпредседник, где учествује у заједничким годишњим зборницима „ЗАВЕШТАЊА”.

KATARINA SAVIĆ

Рођена у Београду 04.09.1975. Завршила рачуноводство и графички дизајн. Још као мала показивала је интересовање за уметност. Заједно са Зоричом Мијатовић започела је ручне радове комбинујући традиционалне и модерне мотиве и технике, попут декупажа, вајарства, сликања. Један део радова може се видети на: <https://www.facebook.com/Dekupaz-I-Jos-Po-Nesto-351284955706901/>

ZORICA MIJATOVIĆ

Рођена у Новом Саду 11.07.1981. Завршила графичку школу и гажу љубав према уметности. Воли, као и Катарина Савић, да ствара својим рукама и да сваки слободан тренутак посвети креирању путем љубави, маште и индивидуалности. Један део радова може се видети на: <https://www.facebook.com/Dekupaz-I-Jos-Po-Nesto-351284955706901/>

MILENA ZLATESKA

Milena Zlateska, дјевојачко презиме Дојчиноска, од оца Вукашина и мајке Владине, рођена је 3. сijeчња 1964. године у Македонском Броду у Републици Македонији, гдје је завршила основно и средње образовање – опћу гимназију. Економски факултет (Пословна информатика) дипломирала је у Прилепу на Свеучилишту „Св. Климент Охридски” из Битоле и стекла звање дипломираног економиста. С родитељима и својим братом Митком живјела је све до доласка у Републику Хрватску, 5. ожунка 1992. године, гдје је доводи неизмјерна љубав према својем супругу Ратку Златеском који је већ живио и радио у Пули. Заједно имају три прекарне кћери, Михаелу, Маринелу и Магдалену. Како и сама каже, сав свој живот посветила је њима покланјајући им сву своју љубав.

Od tada pa sve do danas živi i radi u Puli. Od samoga početka aktivno sudjeluje u radu makedonskih asocijacija u Puli, gdje je nekoliko mandata bila blagajnica MPCO-a „Sv. Joakim Osogovski” i dopisnica „Makedonskog glasa”. Nekoliko godina bila je administrativna tajnica i članica u Vijeću makedonske nacionalne manjine Grada Pule i tajnica MKD IŽ „Sv. Kiril i Metodij” iz Pule, a danas je potpredsjednica Društva i članica Upravnog odbora Zajednice Makedonaca u Republici Hrvatskoj, kako i članica Vijeća makedonske nacionalne manjine Grada Pule i Istarske županije, članica je i Hrvatskog književnog društva u Rijeci. Poeziju piše još iz srednjoškolskih dana, no do sada je izdala deset pjesama u zbirci pjesama „Izbor pjesama makedonskih autora iz Hrvatske”. Dvije samostojne zbirke „Ognjište” i „Oda ljubavi”, a „Čuvari duše” zapravo je samo nastavak prvoj i drugoj zbirci.

HAJRO IKIĆ

Rođen 1947. godine u selu Petrovi u blizini Novog Pazara, Srbija. U sedmoj godini života njegova porodica se preselila u selo Slatinu kod Sopoćana. Osnovnu školu je pohađao u Sopoćanima, Požegi i Dojeviću. Završio je Učiteljsku školu u Novom Pazaru 1969. godine i Pedagošku akademiju u Svetozarevu 1976. godine sa najvišom ocjenom. Proglašen je za učenika generacije Učiteljske škole. Bio je jedan od najboljih učitelja u Sandžaku. Izdao je dvije zbirke dječjih pjesama pod naslovima „Pismo učitelju” 2005. godine i „Zavičajna surla na nebeskom ekranu” 2017. godine. Pjesme objavljuje u beogradskom dječjem časopisu „Školarac”, časopisima „Bošnjačka riječ” (Novi Pazar) i „Almanah” (Podgorica). Poezija Hajra Ikića zastupljena je u antologijama poezije u izdanju *Kreativne radionice Balkan* u Beogradu: u „Zborniku poezije – stopama Alekse Šantića” 2015; u „Zborniku poezije za decu” 2016; u „Zborniku radova KR Balkan” 2017; i u „Zborniku savremene poezije” 2018. Osim u antologijama poezije *Kreativne radionice Balkan*, poezija Hajra Ikića je zastupljena u antologiji učitelja pjesnika za djecu i mlade pod naslovom „Zauvek đaci” 2016. godine, izdavač KPD *Trorečje*, Kočane kod Niša, zatim u antologiji „Moj otac hrani ptice” 2017. godine, izdavač „Lijepa riječ” Tuzla i suizdavač KPD *Trorečje*, Kočane kod Niša. Takođe su pjesme

Hajra Ikića objavljene i u zajedničkoj zbirci poezije „Mostovi prijateljstva 2” 2018.godine, izdavač *Divan*, Skoplje. Pjesme Hajra Ikića su zastupljene u nastavnom programu za osnovnu školu. Pisac živi i stvara u Novom Pazaru.

TANJA AJTIĆ

Rođena 8. oktobra 1964. godine u Beogradu u kome je odrasla i školovala se. Nakon završenog srednjeg usmerenog obrazovanja, upisala je Pedagošku akademiju i Filološki fakultet - smer srpski jezik i književnost. Radila je na administrativnim poslovima u Saveznom sudu do 2002. godine u jesen, kada je sa porodicom nastavila da živi u Kanadi, Vankuver. Član je Saveza književnika u otadžbini i rasejanju, Novi Sad i Kreativne radionice Balkan, Beograd, kao i što je član u mnogim književnim grupama i udruženjima. Objavljene su njene pesme i priče u više od četrdeset zbornika (knjiga) i elektronskih knjiga i u časopisima. Za svoje stvaralaštvo dobitnik je diploma, nagrada i zahvalnica i jedne medalje. Očekuje se objavljivanje novih pesama i priča u 2019. godini. Književna omladina Srbije je izdala njenu prvu knjigu poezije 2018. godine „Obrisi ljubavi”. Knjiga je bila izložena i na Sajmu knjiga u Beogradu iste godine kao i na Salonu knjiga u Torontu 2019. godine. Trenutno se bavi umetničkom grafikom. Osnovala je malu firmu koja se zove „T-Ray studio” za umetnost i primenjeni dizajn. Zainteresovana je i za jogu i tai-chi. Uživa u šetnjama sa psom Atosom.

AMELA VEJZOVIĆ

Rođena 02.06.1989. pravnik iz Sarajeva koja studira bankarstvo i finansije te živi na relaciji Sarajevo, Beograd, London i u slobodno vrijeme se bavi grafičkim dizajnom, pisanjem pjesama i voli da putuje.

ČEDNA RADINOVIĆ LUKIĆ LALIĆ

Poreklom iz Dalmacije, živi u Beogradu. Objavila dve zbirke poezije, treća izlazi uskoro. Predsednik SKOR-a za Beograd, i potpredsednik celog Saveza. Prva knjiga „Refleksija jednog tanga” izdavač

Poeta, druga „Raspletivi versi”, izdavač *Kreativna radionica Balkan*. Član mnogih klubova i udruženja, kako u Srbiji, tako i van nje. Član Hrvatskog književnog društva. Štampana u raznim zbornicima i antologijama.

ГОРДАНА ВЛАДИСАВЉЕВИЋ

Рођена у Нишу, 18.06.1961. године, где и сада живи. По образовању дипломирани правник. Члан удружења писаца „Чегар” Ниш. Пише поезију за децу и одрасле. До сада су јој песме објављиване у Зборнику радова КР Балкан 2017. Зборнику поезије за децу КР Балкан 2016. Зборнику савремене поезије КР Балкан 2018. Затим у оквиру антологије поезије за децу „Осмехни се” Дејана Богојевића, Зборницима „Кутија љубави” и „Комад вечности” Х. Химел, Зборнику радова Х међународне уметничке колоније „Панонски бисери” инспирисане стваралаштвом Душка Трифуновића, у Зборницима „Уметничка синергија”, „Све љубави Балкана”, „Моћ љубави” у издању Златног пера из Књажевца, Зборнику „Музика прича” - Удружења Мокрањац, Зборнику „Гарави сокак” који је објављен поводом 29. Међународног сусрета песника у Инђији где је такође била учесник. Објављена је у Лексикону савремених српских писаца 2018. Учесник је 15. Фестивала писаца за децу „Витезово пролеће”. Своју прву самосталну збирку песама за децу под називом „Шишање једног лава” објавила је 2017. године . Такође је написала и дечији роман под називом „Луткарева кућа” који није објављен.

SENKA RAKOČEVIĆ ĐEKIĆ

Рођена 12. marta 1971. u Vukovaru. Živi u Veterniku. Po struci je krojač. Član je *Umetničkog horizonta* -Kragujevac i *Satiričkih vertikalala* – Sremski Karlovci. Deo je jedne antologijske knjige - *Žensko pismo* i zastupljena u nekoliko zbornika poezije i aforizama. U slobodno vreme piše, crta, pleše...

JELENA JEKA KOČOVIĆ

Jelena Jeka Kočović rođ. Stepanović 26.08.1984 god. Živi i radi u Kragujevcu. Piše poeziju i kratke priče. Njeni radovi zastupljeni su u zbornicima *Kreativne radionice Balkan* i *Umetnički horizonti*. Član je *Kreativne radionice Balkan*.

SLOBODAN GLUVAJIĆ

Rođen 1989. u Banjoj Luci. Student arhitekture. Živi i radi u Laktašima. Pisanjem se kao hobijem bavi još od gimnazijskih dana. Uglavnom je u pitanju proza u obliku kratke priče, a rjeđe i poezija. Nema objavljenih radova, ako se izuzme priča „Septembar-ski čovjek“, objavljena u gimnazijskom časopisu „Orfej“ neke davne 2004/2005. Dugo godina bio član amaterskog pozorišta. Gaji ogromnu ljubav prema muzici.

СИНИША МИТРИЋ

Рођен у Сарајеву 1969. Филозофски факултет завршио у Београду. Наставник филозофије у МГ. Ожењен, отац троје деце. Пишем песме, кратке приче и есеје. Шетам уз Дунав и размишљам...

VIOLETA ALEKSIĆ

Rođena 01.01.1974. godine u Levču piše od svoje 15 godine. Svoju prvu zbirku pesama „Negde u mojoj pesmi“ sa urednikom Slavkom Čelapom izdala je 2011 godine. Iste godine u štampa drugu zbirka pesama „Život je čudan momak“ koju objavljuje u BEO-KNJIZI, urednik Stevan Krstec. Treća, zbirka pesama „Nisi ti meni bilo ko“, nastala je 2012. godine, izdavačka kuća „IP Jovan“. Četvrta zbirka poezije „Kada se hrabrost odrobija“ (*IP Jovan*) i roman „U tvojim godinama“ (*Beoknjiga*), izlaze 2013. Godine 2014., knjiga „Nisi ti meni bio ko“ štampa se na romskom jeziku u *IK Prom produkcija* Beograd. Na knjizi su radili Zlatimir Jovanović i Bajram Haliti. Iste godine nastaje i knjiga „Ako me razumeš“ koju objavljuje u *IK ARTE*. Knjiga „Dan kada se bre vratilo kući“, prva knjiga

kratkih priča izlazi iz štampe 2016. godine u *Kreativnoj radionici Balkan*, iste godine izlazi još jedna zbirka poezije „Kompas” koju izdaje *IK Prom produkcija* Beograd. Peto, dopunjeno izdanje zbirke pesama „Nisi ti meni bilo ko” u saradnji sa *Kreativnom radionicom Balkan* izlazi 2016. godine. Godine 2013. postaje član *Udruženja književnika Srbije* a 2014. godine i član *Udruženja srpskih pisaca Švajcarske*, godine 2015. Član je mnogih književnih klubova u matici, dijaspori i regionu, iza sebe broji mnoge medijske nastupe kao i promocije u zemlji, regionu i rasejanju. Dopisnik je Radio Beograda, svake srede ima svoju rubriku u emisiji „VEČERAS ZAJEDNO”. Kao kolumnista Violeta Aleksić je pisala i za nekoliko naših novina. Dopisnik je i RTK2, srpske televizije na Kosovu i RTS-a. Od septembra 2018. je urednik i voditelj radio emisije „Krug”, srpskog radija koji se emituje sa „Kanala K” iz švajcarskog grada Araua. Već 25 godine živi i stvara u Švajcarskoj i aktivno saraduje sa kolegama u matici i dijaspori...

JELENA GRUJIĆ

Rođena 1984. odrasla je i živi u Batajnici, Beograd, Srbija. Jedinstvena je, neponovljiva i izuzetno ponosna na sebe, svoju posebnost i snagu za borbu sa gomilom problema dovoljnom da ispuni barem 7 običnih, prozaičnih života - možda je baš zato svoj izraz pronašla u poeziji?! Zvanično je diplomirani ekonomista, čak i master, mada se u toj sferi nikada nije ozbiljnije radno angažovala. Od malena je vesna da joj „gimnastika reči” dobro ide, ali je tek od nedavno počela i da zapisuje svoje umotvorine.

ЗОРАН ТАНКОСИЋ

Рођен 5.8.1981 године у Сомбору. Основну и средњу школу завршава у Апатину као осредњи ђак. До сада објављиван у многим зборницима. Поред поезије за одрасле бави се и писањем поезије за децу. Живи, ствара и ради у Апатину.

МИЛАН МАРЈАНОВИЋ

Рођен 09.12.1978, песник из Београда. Аутор две збирке песама „Ружичњак”, и „Докторова кула”. Учесник у више зборника, као и на више песничких сабора. Ожењен, отац троје деце. Живи и ради у Београду (Падинска Скела).

МАРТИН МАРЕК

Рођен је 22.09.1966. у Јаношику (Банат). Математичку гимназију завршио је у Београду, а летњу новинарску школу на Палићу. До сада је објавио четири своје мале збирке песама. Ожењен је и отац је двоје деце. Члан је Удружења писаца „Поета”. Живи у Београду. Песме су му објављиване и у зборницима: „Месопотамија 2018”, „Божанствено жено 2019” и „Да се не заборави 2019”

NEVIA KOŽLJAN

Рођена 18.03.1961. у Пули, гдје је завршила средњу школу и Педагошки факултет те стекла звање наставнице предшколског одgoја. Живи и ствара у Барбану (Истра, Хрватска). У слободно вријеме пјева у црквеном збору и бави се културним аматеризмом као чланица KUD-а „Барбан”. Ауторича је текстова двију монографија које је до сада објавило Друштво. Чланица је Хрватског савора културе и добитница признанја 2018. године као завичајна pjesnikinja. Пише поезију, haiku и кратке приче на čakavskom дијалекту и hrvatskom književnom језику. Чланица је удруге *Kultura snova* из Загреба и још неколико удруга које okupljaju писце и pjesnike. Поезију је почела објављивати 2016. године и до сада су јој стихови и кратке приче објављени у 32 заједничке збирке. Своју прву самосталну збирку поезије на čakavskom дијалекту „Škatula ud spomeni” објавила је 2018. године.

SNEŽANA MARKO - MUSINOV

Снежана Marko-Musinov (Padina, 1958) у Zемуну трага за инспирацијом за оглашавање у бројним часописима и зборницима/лексиконима/antologijama: кратким причама, pesmama за decу и odrasle

(haiku, slobodna forma, višeslojna pesma, akrostih, glosa, sonet), aforizmima, esejima i kritičkim osvrtima. Poeziju povremeno piše i objavljuje i na engleskom jeziku. Pohvaljivana i nagrađivana je u Beogradu, Rožajama, Mrkonjić gradu, Titelu, Sokobanji, Knjaževcu, Kruševcu, Leću-Italija (za foto poeziju), Gornjem Milanovcu, Mladenovcu, Subotici, Nišu, Velikoj Ivanči i Podgorici. Stalni je saradnik književnog časopisa „Zvezdani kolodvor“. U kultnoj ediciji *Pegaz* Književne omladine Srbije, u Beogradu, 2018. godine objavljena joj je samostalna poetska knjiga „Zaustavljen tok“.

VESNA OBORINA

Prim mr sci med dr Vesna Oborina rođena je u Mostaru, BiH. Studij medicine završila u Beogradu, a postdiplomsko usavršavanje u Sarajevu. Radila kao ljekar. Mostar napustila 1992. ratne godine. Živi u Podgorici, Crna Gora. Piše, uglavnom poeziju i slika. Slike izlagala 33 puta samostalno, u Crnoj Gori, Bosni i Hercegovini i Srbiji, a kolektivno mnogo puta. Objavila dvanaest zbirki poezije, od toga četiri *Haiku*, te jedan roman. Zastupljena u više antologija i zbornika poezije. Pjesme su joj objavljivane u više književnih časopisa. Zastupljena je u više monografija, zbornika i antologija. 2012. godine dodijeljena joj je nagrada IP Unireks „Dušan Kostić“ za knjigu pjesama „Na mostu“.

VERA BOSAZZI

Rođena u Rovinju 1949. godine. Zaposlila se u rovinjskoj Gimnaziji, nakon završetka Pedagoške Akademije u Puli smjer fizika-matematika. Od 1969. do 1992. radila u školstvu, a tada sa suprugom otvara privatno poduzeće, napušta školu i vodi poslovne knjige firme. Dugogodišnji je član *Društva likovnih stvaratelja* Pazin i članica *Kulture snova* Zagreb. Objavila je zbirku poezije na čakavici *Se ima soje vrime*, knjigu priča *Pričala mi moja nona*, autobiografsku knjigu na hrvatskom, talijanskom i čakavici *Između trnja i ruža*, dvojezičnu slikovnicu *Moj nono, ja i batana - Mio nono, io e la batana*, zbirku poezije *Fotografije*, dvojezičnu zbirku priča *Grickove čarobne kuglice - Le sfere magiche di Rosicchio*, roman *Oči koje sam volio* i ro-

man *Uljez*. Njezine pjesme i priče možete pronaći u mnogobrojnim zajedničkim zbirkama poezije i priča.

GORAN IVIĆ

Na ovaj svet došao je 30.8.1964. godine u Sarajevu. Osnovnu školu i Gimnaziju završio je u Bileći. Studije na Poljoprivrednom fakultetu, započeo je u Sarajevu, ali zbog ratnih prilika, okončao ih je i diplomirao na Poljoprivrednom fakultetu u Novom Sadu. Poeziju je počeo da piše još u srednjoškolskim danima i do sada ima više stotina pesama rodoljubive, socijalne, misaone i ljubavne lirike. Neki od njegovih naslova koji su ostavili veliki uticaj na čitaoce su: *Metož*, *Nemoj da mi zaspeš*, *Sjećanje*, *Sarajevo*, *Molitva*, *Rađanje*, *Pokojnom ocu*, *Staričice stara* i druge. Njegova prva knjiga *Cvijeće i (ne)cvijeće* izašla je u izdanju *Kreativne radionice Balkan*.

НЕВЕНКА БОШЊАК – ЧОЛИЋ

Професор српског језика и лектор, живи и ради у Београду. Претежно се бави писањем кратких прича, али негује и поезију, као и стваралаштво за децу. Објавила је три књиге приповедне прозе: „Софкине унукe“, „Човек који је двапут живео“ и „Плаве очи траве“ (приче за децу). Песме и приче су јој више пута на књижевним конкурсима награђиване и похваљиване, те објављиване у зборницима и часописима. Између осталог, бави се и писањем поезије и прозе на дијалекту.

MATIJA R. DRLJAČA

Rođen 13. decembra 1975. iz Beograda. Završio filološku Gimnaziju i pravni Fakultet u Beogradu. Novinarstvom i pisanjem, bavi se od studentskih dana. Do sada izdao jednu zbirku lirske poezije, pod nazivom „Čekajući da prolista“. Učesnik brojnih konkursa, od zbornika, do književnih časopisa, kako u Srbiji, tako i u inostranstvu.

TAMARA KUZMANOVIĆ – TAMKUZ

Rođena u Beogradu jednog 11. jula za koji nismo pretpostavljali da će biti ozloglašen kao datum. Od 1996. godine radila kao novinarka reporter prvo na *Radiju Politika*, a potom i na istoimenoj televiziji. Ne dugo zatim uporedo počela da radi za Novinsku agenciju *Beta* i prelazi u pisano novinarstvo. Od 1999. do 2006. izveštavala iz Ženeve iz Ujedinjenih nacija za Agenciju *Beta*, japansku agenciju *Kyodo News* i povremeno list *Politika*. Potom bila saradnik sajta B92. U Beograd se vratila 2011. Počinje da piše kratke priče na blogu tamkuz.wordpress.com i objavljuje u zajedničkim zbirkama. Govori tečno engleski i francuski jezik, a služim se ruskim. Završila je Visoku strukovnu školu tržišnih komunikacija i trenutno radi za švajcarski levičarski list *Gošebdo* (Gauchebdo) i singapurski www.yourtradenews.com.

NIKOLA DRAGAŠ

Rođen je 15.09.1981. godine u Pančevu, gde i danas živi. Bavi se karikaturom, ilustracijom, grafičkim dizajnom i stripom. Član 279 je „ULUPUDS”-a, „Udruženja karikaturista Srbije - FECO”, i „ULU Svetionik”. Nagrađivan je za svoj umetnički rad, a svoje radove je izlagao u zemlji i inostranstvu. Od 2011. godine bavi se i pedagoškim radom sa decom, kroz radionice karikature i ilustracije, a u Pančevu vodi školu crtanja za decu - „Čarobni svet crtanja”.

Чика Пеца,

„ирафшток” Креативне радионице БАЛКАН”

ПОГОВОР

ТРАКТАТ О КРИВАКУ

Шта је права? То је линија која пролази кроз две тачке и поклапа се са најкраћим растојањем између њих!

Шта је крива? Свака могућа линија која пролази кроз две тачке и не поклапа се са најкраћим растојањем између њих две, и под условом да није изломљена.

Свака крива има лук, тетиву и тангенту.

Крива је скуп тачака којима је досадило да буду део праве.

У скупу речи чија је основа иста као у речи „кривак” су и кривац, кривотворење, окривљени, укриво, искривљени, накривљени, кривина, скривио...

Постављају се многа питања на која криваци треба да дају одговоре:

- да ли је свако ко је обесправљен - искривљен
- како се нешто што је криво исправља, како се право криви
- како се хвата кривина
- да ли кривак демистификује појам правога
- да ли право уопште постоји, или је оно покушај да се криво исправи
- да ли је лакше право накривити или криво исправити

- зашто не постоји криво као што постоји право, онда би осим правника постојали и кривници

- да ли кривда тријумфује увек када правда није задовољена

- да ли је нешто што је право поштеније од оног што је криво

- кад се неко хвали да је децу извео на прави пут, да ли постоји могућност да залутају и крену кривим путем.

- да ли је криви пут увек дужи од правог пута.

- какав је то кривудава пут.

- којим се путем стиже до врха – кривим или правим

Ако грешка може да се исправља, да ли оно што је исправно може да се искриви.

Ако је за све крива политика, шта је онда у животу право

Прави политичар је онај који никада није био крив.

Да ли је прав и некрив исто, односно да ли је неправ и крив исто.

Да ли осим криве Дрине постоји крива Морава, крива Сава...

Ако неко накриви капу, да ли може да је исправи.

Да ли је за садашњост увек крива прошлост.

Многе речи које за основу имају део „крив” имају различита значења и често доводе у недоумицу оне који их употребљавају:

- Крив си ако претичеш у кривини

- Боље пролазиш ако хваташ кривину.

Кривак се често погрешно употребљава, а некад и злоупотребљава.

Кривак је омиљена реч у свакодневном говору, понекад голица машту, мада је наивна и потпуно безопасна и често служи као поштапалица у свакодневном говору и лек је за оне којима је језик псовачки:

„Иди у кривак”, „Опет сам у криваку”, „Не свирај криваку”, „Боли ме кривак”..

Кривак је имао улогу у разним ситуацијама, револуцијама и контрареволуцијама, био је, рецимо:

- крива мочуга којом је наш предак, нешто паметнији мајмун од ових садашњих, ишао у лов на крупну и ситну дивљач,
- сечиво гиљотине која је спречила рани комунизам,
- сабља димискија у турско доба која је била дневна алатка за одсецање глава,
- криви колац за хумано набијање непослушне раје,
- бумеранг за обрачун са домаћим кенгурима скакачима у политичком зоолошком врту,
- опсесија свих који до оргазма и назад гледају ТВ серије типа „Секс и град”.

У нашем случају КРИВАК је сигурна кућа од политике, некултуре, незнања, медија, душевне празнине, дневних чемера, људског јада и многих беда које се свакодневно сваљују на поштоваоце симбола корисног трошења времена и ниподаштаваоце таштине, сујете и зависти.

И на крају зашто КРИВАК у свету сви цене и воле, одговор је зато што је то ударац који користи Ноле:

*Свакоме на очи пада мрки мрак
кад му Ноле упути свој српски кривак.
Сада се већ зна, не то није шала,
српски кривак крив је за поразе
Федерера и Рафе Надала.*

Дозволите ми да ову метафизичку „цицеронштину“ завршим СТИХОКЛЕПОМ, коме само „мрвица“ недостаје па да буде ГРАНДиозан:

Песма о криваку

Брзи поток, дубок вир,
поточара, храст и жир,
док у њиви кривак расте,
на ливади сено пласте,
кад је време да се меље,
сви нек' дођу на весеље,
следе врућа проја, сир,
време стаје, влада мир!

Ко је за ту бајку крив?
Одговор је брз и лак,
свак' нек' памти док је жив
да је кривац српски кривак!

Плаво небо зашарала дуга,
брзи поток јаругом вијуга,
док његова воденица стара,
стално меље, никад не одмара.
Крај потока шуме кукурузи
сваки клип је у свиленој блузи.
Зором песма чује се са њива,
кукуруз се са росом умива.

Крај Мораве јоште прела праве,
поред Ибра још мирише џибра,
из жара се ваде печењаци
- прави српски курузи криваци.

Када је клип крив – то је прави знак,
да је тај кукуруз наш српски кривак!

Ако имаш брига – што пре их одбаци,
дођи да се дружимо – зову те криваци.
Знање, воља, осмех – то су наши знаци,
јер ми смо криваци у томе прваци!

У чему је тајна, у чему је квака,
тајна је у моћи српскога кривака
да се људи друже, да се људи зближе,
да кад треба лечи и да морал диже,
Зато нек' се многи широм земље стиде,
што место кривака негују хибриде!

Када је клип крив – то је прави знак,
да је тај кукуруз наш српски кривак!

САДРЖАЈ - SADRŽAJ

1.	МИРИШЕ ДЕЛА ТВОЈИХ ТРУД, БЛИСТАЈУ УЧЕЊА ТВОГА РЕЧИ – Тјјана Наšпалић	5
2.	ШКОЛСКА БИБЛИОТЕКА – Сузана Вељковић	6
3.	ПОГЛЕД – Маја Савић	7
4.	КОВАЧИ НОЋИ – Маја Савић	8
5.	ЧЕЖЊА – Маја Савић	9
6.	ИЗБОР – Маја Савић	10
7.	УПОТРЕБА РЕЧИ – Мирјана Ђаро	11
8.	SLIKE MOGA ZAVIČAJA – Mariјana Lazarević	12
9.	ТИНИ LJUDI – Dušica Maticki	13
10.	NEŠTAŠLUK II – Dušica Maticki	14
11.	DEVOJČICA I GUŠTER – Dušica Maticki	15
12.	ZAVIČAJ U MISLIMA – Nadica Ilić	16
13.	LOV NA ZJALE – Vesna Đukanović	17
14.	IMAŠ SVE KAD IMAŠ MENE – Vesna Đukanović	18
15.	SLIKA NA SVILI: PESMA – Vesna Đukanović	19
16.	USPOMENE IZ DETINJSTVA – Vesna Zazić	20
17.	ПИТОМА РАВНИЦА – Саша Миливојев	21
18.	ОСТАТАК ПАНОНСКОГ МОРА – Саша Миливојев	22
19.	ЈАБУКА – Слађана Липтак	23
20.	СРЕПАЈАЧКЕ LJULJAŠКЕ – Jasmina Isajlov	24
21.	ЈАБУКЕ I TRADICIЈA U СРЕПАЈИ – Jasmina Isajlov	25
22.	FOTOGRAFIЈE – Jasmina Isajlov	26
23.	АФОРИЗМИ – Јован Бајц	27
24.	ЗАГОНЕТКА – Верица Милосављевић	28
25.	ŽIVOT PROLAZI PORED NAS – Маја Grčić Sara	29
26.	НАРОД МОЈ – Небојша Стојоски	30

27.	ЗАВЕТ РОДУ МОМ – Небојша Стојоски.....	31
28.	СВЕТОМ САВИ – Небојша Стојоски	32
29.	ЗЕМЉА – Небојша Стојоски.....	33
30.	ЈЕ ЛИ КРИВА САВАН ЗОРА – Mubera Šabanović.....	34
31.	ЇАРОВНО ДРВО – Marina Raićević.....	35
32.	ДАР – Марина Раичевић	36
33.	ФОТОГРАФИЈЕ – Младомир Кнежевић.....	37
34.	МОЈА КУЋА – Младомир Кнежевић.....	38
35.	ЛИПНИЦА – Младомир Кнежевић	39
36.	VOLIM DA ME NE VOLE – Biba Mujačić	40
37.	DUŠECI МАЈКЕ МОЈЕ – Suada Kovaćević.....	41
38.	ГЛАС ПРОТИВ – Ранко Гребовић	42
39.	STREPIM НЕРОГОДЕ – Mileva Mihajlović	43
40.	SAMOĆA – Ismeta Mujačić	44
41.	NE ПИТАЈ МЕ – Ramiz Šaćirović	45
42.	KADA SE BUDEMO SRELI – Ramiz Šaćirović.....	46
43.	FOTOGRAFIЈЕ – Ana Žigić.....	47
44.	SELO МОЈЕ - Ana Žigić.....	48
45.	ОГЛАС – Azem Gvozden	49
46.	ХАИКУ – Мр Јованка Божић	50
47.	ОТЕТО – Zora Davidović.....	51
48.	NEDELJNI RUČAK – Zora Davidović	52
49.	VREME KAO DA STOЈИ – Đuro Sekulić.....	53
50.	ZIMA – Đuro Sekulić	54
51.	SLIKE – Biserka pl Vuković	55
52.	MOLITVA ANĐELU – Biserka pl Vuković.....	56
53.	DRAGI МОЈИ ПРИЈАТЕЉИ – Biserka pl Vuković.....	57
54.	ГЛАДНЕ ПТИЦЕ – Споменка Денда Хамовић	58
55.	ЧАРОЛИЈА – Споменка Денда Хамовић	59
56.	ЧУЛНИ ПИР – Споменка Денда Хамовић.....	60
57.	MOZAIK – Vahida Mušović.....	61

58.	SKRIVALICA – Ljiljana Lukić.....	62
59.	RAJSKA PTICA – Ljiljana Lukić.....	63
60.	OSVETA – Ljiljana Lukić.....	64
61.	SVEĆA – Ljiljana Lukić.....	65
62.	BUNAR – Ljiljana Lukić.....	66
63.	SVOJA – Ljiljana Lukić.....	67
64.	PUN MJESEC – Avdulah Ramčilović.....	68
65.	ENO SUNCA – Avdulah Ramčilović.....	69
66.	TVOJA NJEŽNOST – Avdulah Ramčilović.....	70
67.	SJEĆANJE – Avdulah Ramčilović.....	71
68.	ХРАБРИ ЛУКА, НЕМА МУКА – Илинка Марковић.....	72
69.	КЛИНЦИ И КЛИНЦЕЗЕ – Илинка Марковић.....	73
70.	МИСЛИ – Илинка Марковић.....	74
71.	МОЈА МУЗА – Biljana Hukić.....	75
72.	SLIKE – Margita Zmijanović.....	76
73.	ČUDNA BILJKA – Margita Zmijanović.....	77
74.	KRAJ – Margita Zmijanović.....	78
75.	NEOSTVARENE ŽELJE – Margita Zmijanović.....	79
76.	ЈЕДНОМ – Пламенка Ђого Вулић.....	80
77.	ЈОШ ЈЕДАН ДАН – Пламенка Ђого Вулић.....	81
78.	МЕСЕЧЕВ СРП – Пламенка Ђого Вулић.....	82
79.	НЕ БУДИ – Пламенка Ђого Вулић.....	83
80.	AFORIZMI – Zoran Stanojević.....	84
81.	ЕМПАТИЈА ЈЕ LAŽ – Mirjana Milenković.....	85
82.	PEČURKE – Mirjana Milenković.....	86
83.	DOSADNA PESMA – Jasminka Nikolić.....	87
84.	PREPOZNAJ TRENUTAK RADOSTI – Jasminka Nikolić.....	88
85.	KONTRA – Gordana Radovanović.....	89
86.	ČETVORE OČI – Gordana Radovanović.....	90
87.	CRNO ZNAMENJE – Gordana Radovanović.....	91
88.	SENKA – Gordana Radovanović.....	92

89.	МЕЂАШИ – Gordana Radovanović	93
90.	HAIKU – Gordana Radovanović	94
91.	СУДБИНА – Тања Станојевић.....	95
92.	KASNOĆA DODIRNUTE UDIVLJENOSTI – Goran Krapić	96
93.	MALO – Goran Krapić.....	97
94.	JEDNOM GRIJAT ĆEMO – Goran Krapić	98
95.	USKRŠNJA FOTOGRAFIJA – Lejla Kerimović	99
96.	SEHARA – Merima Mustafić.....	100
97.	STARAČKI DOM – Emir Bajrović	101
98.	LAŽNI BOG – Emir Bajrović	102
99.	RIJEČ – Emir Bajrović.....	103
100.	TEK PONEKAD – Lela Vučković.....	104
101.	U KRILU BILOGORE – Lela Vučković.....	105
102.	SUTRA JE PRAZNIK – Ognjenka Kalajdžić.....	106
103.	ISTINITA PJESMA – Ognjenka Kalajdžić.....	107
104.	DA SI ODLAZIO – Ognjenka Kalajdžić.....	108
105.	РАСТАНАК – Небојша Ђурђевић – Неца.....	109
106.	УСПЛАХИРАНА ПОКВАРА – Небојша Ђурђевић – Неца.....	110
107.	ILUSTRACIJE – Mirjana Milačić Bajić.....	111
108.	RECITE MI – Mirjana Milačić Bajić	113
109.	*** - Mirjana Milačić Bajić.....	114
110.	CRKVA SVETOG PETRA NA LJUTU – Dubravka Š Jovanović.....	115
111.	ФОТОГРАФИЈЕ – Милан С Косовић.....	116
112.	ГЛЕДАЊЕ У ШОЉБУ – Милан С Косовић	117
113.	СТИДНА ТРАВА – Петар Рајин Васић.....	118
114.	ЧАРИ ПЕТРОВДАНА – Петар Рајин Васић.....	119
115.	INAT – Milica Lesjak.....	120
116.	NE BUDITE IH – Milica Lesjak.....	121
117.	OTISCI – Milica Lesjak.....	122

118. SUTRA – Milica Lesjak	123
119. U IME RAZUMA – Milica Lesjak	124
120. МОЛИТВА БОГОРОДИЦИ ТРОЈЕРУЧИЦИ – Светлана Јанковић Митић.....	125
121. FRUŠKA GORA DO PONOVOG UJEDINJENJA I NAKON – David Vukmir	126
122. AFORIZMI – Jasmina Valentić	127
123. LJUBAV – Jasmina Valentić.....	128
124. ZVAO SE ALEN – Jasmina Valentić	129
125. PITANJA – Jasmina Valentić	130
126. HIMNA VINU – Mariana Kunbar	131
127. ФОТОГРАФИЈЕ – Данијела Стојановић.....	132
128. НОСТАЛГИЈА – Данијела Стојановић.....	133
129. КАД ОТАЦ ГУСЛА – Драгица Бека Савић.....	134
130. СТАРАЦ МЛАДОЖЕЊА – Милосав Б Влајић.....	135
131. ФОТОГРАФИЈЕ – Svetlana Dimić Ćulum	136
132. TAS – Svetlana Dimić Ćulum	140
133. LUTANJE – Svetlana Dimić Ćulum	141
134. MASKA – Svetlana Dimić Ćulum.....	142
135. ŽENA – Svetlana Dimić Ćulum	143
136. ТОЧАК VREMENA – Svetlana Dimić Ćulum.....	144
137. HAIKU – Dejan Ivanović.....	145
138. SATIRIČNI REKLAMNI SLOGANI – Dejan Ivanović.....	146
139. OPASNI PSI – Dejan Ivanović.....	147
140. NEDOSTAJEŠ – Dejan Ivanović.....	148
141. У САМОЋИ – Јадранка Ђулум.....	149
142. КАКО СЕ ДАНАС ПИШЕ БИОГРАФИЈА ЗА ПОСАО – Милорад Ч Ђосић Ђоса	150
143. ПОГЛАВИЦА ЦЕРИ – Верослава Властић.....	151
144. SVEDOCI JEDNOG VREMENA – Violeta Penić.....	152
145. СЛИКЕ – Теодора Теа Илић	153
146. ВЕРУЈЕМ – Сава Илић.....	159

147. ВЕТРОПИР – Сава Илић	160
148. ДАЉИНЕ – Сава Илић	161
149. КАЈАЊЕ – Сава Илић	162
150. ЈЕСЕН ЖИВОТА – Сава Илић	163
151. МИРИС БАГРЕМА – Сава Илић	164
152. ПОЕТА – Сава Илић	165
153. СЕТНА ПЕСМА – Сава Илић	166
154. РАПСОДИЈА ДУШЕ – Сава Илић	167
155. ДЕКУРАŽ - Katarina Savić	168
156. ДЕКУРАŽ – Zorica Mijatović	171
157. МОЈОЈ МАЈЦИ – Milena Zlateska	173
158. НА МОЈАТА МАЈКА – Milena Zlateska	174
159. СРНА ВАЈКА - Hajro Ikić	175
160. МАЧКА I ТАЧКА – Hajro Ikić	176
161. PRAZNE RUKЕ – Hajro Ikić	177
162. SLOVA – Hajro Ikić	178
163. СТРАH ОD ОGLEДАLА – Hajro Ikić	179
164. ZИМА – Hajro Ikić	180
165. SVADBA – Tanja Ajtić	181
166. VISKI I SAV TAJ JAZZ – Amela Vejzović	182
167. KRUNA – Amela Vejzović	183
168. LJUBAVNICA – Amela Vejzović	184
169. KO JE KO, KOJEKOKALO – Amela Vejzović	185
170. KASNO, JASNO JE – Amela Vejzović	186
171. PERUNIKA – Amela Vejzović	187
172. FAŠIRANA PJESMA – Amela Vejzović	188
173. NIGHTLIFE U SARAJEVU – Amela Vejzović	189
174. KIŠNI DAN – Amela Vejzović	190
175. AD VERBUM U PRIJEVODU (DOSLOVNO U PRIJEVODU) – Amela Vejzović	191
176. JEDNOM MLADIĆU – Amela Vejzović	192

177. FEUDALAC ILI ENTITERITORIJALAC / <i>ius primae noctis</i> / - Amela Velzović	193
178. DESPOT NA ČETIRI DUNUMA – Amela Vejzović	194
179. NISAM UMORNA – Čedna Radinović Lukić Lalić.....	195
180. СВЕДОЦИ – Гордана Владисављевић.....	196
181. AFORIZMI – Senka Rakočević Đekić.....	197
182. PROLEĆE I ONA – Senka Rakočević Đekić.....	198
183. MOJE DOBRE VILE – Jelena Jeka Kočović	199
184. SAN – Slobodan Gluvajić.....	200
185. СКРИВЕНИ/ОТКРИВЕНИ ДАРОВИ – Синиша Митрић	201
186. ЧЕКАМ ТЕ – Синиша Митрић.....	202
187. ВИНО И КАМЕН – Синиша Митрић.....	203
188. HEROJI – Violeta Aleksić	204
189. PETRONIJE ALEKSIĆ – Violeta Aleksić	205
190. SREĆA – Jelena Grujić	206
191. ODLUKE I DILEME – Jelena Grujić.....	207
192. ZVEZDE – Jelena Grujić.....	208
193. ЂАК ПРВАК – Зоран Танкосић.....	209
194. КОЗЈИ СВЕТ – Зоран Танкосић.....	210
195. ПУТ КУЋИ – Зоран Танкосић.....	211
196. ЧЕЖЊА – Зоран Танкосић	212
197. НЕ СПАВАШ – Милан Марјановић.....	213
198. ГОТОВО ЈЕ – Милан Марјановић	214
199. ОТИСАК НОЋИ – Милан Марјановић	215
200. МАЈКА – Милан Марјановић	216
201. ЂУКОВО ДВОРИШТЕ/ KUVÍKOV DVOR – Мартин Марек	217
202. ПИТАМ SE – Nevia Kožljan.....	218
203. ЗАЈЕДНО U SNOVIMA – Nevia Kožljan	219
204. FRMAJ SE/ZAUSTAVI SE – Nevia Kožljan.....	220
205. ŠTORIJE ŽIVLJENJ – Nevia Kožljan	221

206	PRIČE KOJE ŽIVOT PIŠE - Nevia Kožljan	222
207.	MORE – Nevia Kožljan	223
208.	DEŠTIN/SUDBINA – Nevia Kožljan	224
209	IGRA VODE - Nevia Kožljan	225
210.	NADALEKO – Snežana Marko – Musinov	226
211.	SIJASET PORUKA – Snežana Marko – Musinov	227
212.	SVUDA RADA, IZBEGAVAJUĆI TRAPAVI PAD – Snežana Marko – Musinov	228
213.	AFORIZMI – Snežana Marko – Musinov.....	229
214.	IMA JEDAN GRAD – Vesna Oborina	300
215.	SLIKA – Vesna Oborina	231
216.	PROBUDI ME POLJUPCEM – Vera Bosazzi	232
217.	USPOMENA – Vera Bosazzi	233
218.	JA ZA LJUBAV ŽIVIM – Vera Bosazzi	234
219.	NE KRADITE MI SNOVE – Vera Bosazzi	235
220.	AFORIZMI – Bojana Milovanović	236
221.	PROKLETA STAROSTI – Goran Ivić	237
222.	ОД ЉУБАВ СИ УМИРАМ – Невенка Бошњак-Чолић .	238
223.	У СЕЛО НА ОРО ДА СИ ОТИДЕМО – Невенка Бошњак-Чолић.....	239
224.	KROŠNJA – Matija R Drljača	240
225.	OPROŠTAJ SA PLAVO – ZELENOM PLANETOM – Tamara Kuzmanović - Tamkuz	241
226	KARIKATURA – Nikola Dragaš	242

САДРЖАЈ АУТОРА

Avdulah Ramčilović	68, 69, 70, 71, 265
Azem Gvozden	49, 252
Amela Vejzović	182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 271
Ana Žigić	47, 48, 252
Biba Mujačić	40, 250
Biljana Hukić	75, 257
Biserka pl Vuković	55, 56, 57, 254
Bojana Milovanović	236
Vahida Mušović	61, 255
Vera Bosazzi	232, 233, 234, 235, 276
Верица Миросављевић	28, 248
Верослава Властић	151, 267
Vesna Đukanović	17, 18, 19, 246
Vesna Zazić	20, 246
Vesna Oborina	230, 231, 276
Violeta Aleksić	204, 205, 273
Violeta Penić	152, 268
Goran Ivić	237, 277
Goran Krapić	96, 97, 98, 259
Гордана Владисављевић	196, 272
Gordana Radovanović	89, 90, 91, 92, 93, 94, 258
David Vukmir	126, 264
Данијела Стојановић	132, 133, 265
Dejan Ivanović	145, 146, 147, 148, 266
Драгица Бека Савић	134, 265
Dubravka Š Jovanović	115, 262
Dušica Maticki	13, 14, 15, 244

Đuro Sekulić.....	53, 54, 254
Emir Bajrović	101, 102, 103, 260
Zora Davidović	51, 52, 253
Zoran Stanojević.....	84, 258
Зоран Танкосић.....	209, 210, 211, 212, 274
Zorica Mijatović	171, 172, 269
Илинка Марковић.....	72, 73, 74, 256
Ismeta Mujačić.....	44, 251
Јадранка Ђулум.....	149, 266
Jasmina Valentić	127, 128, 129, 30, 264
Jasmina Isajlov	24, 25, 26, 27, 247
Jasminka Nikolić.....	87, 88, 258
Jelena Grujić.....	206, 207, 208, 274
Jelena Jeka Kočović.....	199, 273
Јован Бајц	27, 247
Katarina Savić	168, 169, 170, 269
Lejla Kerimović.....	99, 259
Lela Vučković	104, 105, 260
Љиљана Лукић	62, 63, 64, 65, 66, 67, 255
Маја Грчић Сара.....	29, 248
Маја Савић.....	7, 8, 9, 10, 244
Margita Zmijanović.....	76, 77, 78, 79, 257
Mariana Kunbar.....	131, 264
Marijana Lazarević	12, 244
Marina Raičević.....	35, 36, 249
Мартин Марек.....	217, 275
Matija R Drljača.....	240, 277
Merima Mustafić	100, 260
Милан С Косовић.....	116, 117, 262
Милан Марјановић.....	213, 214, 215, 216, 275

Mileva Mihajlović.....	43, 251
Milena Zlateska.....	173, 174, 269
Milica Lesjak	120, 121, 122, 123, 124, 263
Милорад Ч Ђосић Ђоса.....	150, 267
Милосав Б. Влајић.....	135, 265
Мирјана Ђаро.....	11, 244
Мирјана Милачић Вајић.....	111, 112, 113, 114, 261
Мирјана Миленковић.....	85, 86, 258
Младомир Кнежевић.....	37, 38, 39, 250
Мр Јованка Божић	50, 253
Mubera Šabanović	34, 249
Nadica Pić.....	16, 245
Nikola Dragaš	242, 278
Небојша Ђурђевић - Неца.....	109, 110, 261
Небојша Стојоски.....	30, 31, 32, 33, 249
Невенка Бошњак-Чолић	238, 239, 277
Nevia Kožljan	218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 275
Петар Рајин Васић.....	118, 119, 263
Пламенка Ђого Вулић	80, 81, 82, 83, 257
Ранко Ђребовић	42, 251
Ramiz Šaćirović	45, 46, 252
Сава Илић	159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 268
Саша Миливојев.....	21, 22, 246
Svetlana Dimić Ćulum.....	136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 266
Светлана Јанковић Митић	125, 263
Senka Rakočević Đekić.....	197, 198, 272
Синиша Митрић.....	201, 202, 203, 273
Слађана Липтак	23, 247
Slobodan Gluvajić.....	200, 273

Snežana Marko - Musinov	226, 227, 228, 229, 275
Споменка Денда Хамовић	58, 59, 60, 255
Suada Kovačević	41, 250
Сузана Вељковић	6, 243
Tamara Kuzmanović - Tamkuz.....	241, 278
Танја Ајтић.....	181, 271
Тања Станојевић.....	95, 259
Теодора Теа Илић	153, 154, 155, 156, 157, 158, 268
Тијана Нашпалић	5, 243
Најро Икић.....	175, 176, 177, 178, 179, 180, 270
Čedna Radinović Lukić Lalić.....	195, 272

ПРЕНУМЕРАНТИ – DONATORI

1. Тијана Нашпалић, Кикинда, Србија – 1 примерак
2. Сузана Вељковић, Ниш, Србија – 1 примерак
3. Маја Савић, Београд, Србија – 4 примерка
4. Mirjana Đaro, Beograd, Srbija – 1 primerak
5. Marijana Lazarević, Kusadak, Srbija – 1 primerak
6. Dušica Matički, Beograd, Srbija – 3 primerka
7. Nadica Ilić, Beograd, Srbija – 1 primerak
8. Vesna Đukanović, Kikinda, Srbija – 3 primerka
9. Vesna Zazić, Aleksinac, Srbija – 1 primerak
10. Саша Миливојевић, Зрењанин, Србија – 2 примерка
11. Слађана Липтак, Хајдучица, Србија – 1 примерак
12. Jasmina Isajlov, Срепаја, Србија – 3 примерка
13. Јован Бајц, Аранђеловац, Србија – 1 примерак
14. Верица Милосављевић, Јагодина, Србија – 1 примерак
15. Маја Грчић Сара, Београд, Србија – 1 примерак
16. Небојша Стојоски, Београд, Србија – 4 примерка
17. Mubera Šabanović, Malmö, Švedska – 1 primerak
18. Marina Raičević, Bor, Srbija – 2 primerka
19. Младомир Кнежевић, Пожега, Србија – 3 примерка
20. Biba Mujačić. Brčko distrikt, BiH – 1 primerak
21. Suada Kovačević, Brčko distrikt, BiH – 1 primerak
22. Ранко Грбовић, Београд, Србија – 1 примерак
23. Mileva Mihajlović, Jagodina, Srbija – 1 primerak
24. Ismeta Mujačić, Brčko distrikt, BiH – 1 primerak
25. Ramiz Šaćirović, Melaje, Srbija – 2 primerka
26. Ana Žigić, Beograd, Srbija – 2 primerka

27. Azem Gvozden, Bugojno, BiH – 1 primerak
28. Мр Јованка Божић, Ваљево, Србија – 1 примерак
29. Zora Davidović, Beograd, Srbija – 2 primerka
30. Đuro Sekulić, Beograd, Srbija – 2 primerka
31. Biserka pl Vuković, Lovran, Hrvatska – 3 primerka
32. Споменка Денда Хамовић, Београд, Србија – 3 примерка
33. Vahida Mušović, Novi Pazar, Srbija – 1 primerak
34. Ljiljana Lukić, Steinhausen, Švajcarska – 6 primeraka
35. Avdulah Ramčilović, Linz, Austrija – 4 primerka
36. Илинка Марковић, Београд, Србија – 4 примерка
37. Biljana Hukić, Beograd, Srbija – 1 primerak
38. Margita Zmijanović, Prag, Češka – 4 primerka
39. Пламенка Ђого Вулић, Београд, Србија – 4 примерка
40. Zoran Stanojević, Beograd, Srbija – 1 primerak
41. Mirjana Milenković – Niš, Srbija – 2 primerka
42. Jasminka Nikolić, Aleksinac, Srbija – 2 primerka
43. Gordana Radovanović, Banjaluka, RS, BiH – 6 primeraka
44. Тања Станојевић, Бор, Србија – 1 примерак
45. Goran Krapić, Lovran, Hrvatska – 3 primerka
46. Lejla Kerimović, Beograd, Srbija – 1 primerak
47. Merima Mustafić, Tuzla, BiH – 1 primerak
48. Emir Vajrović, Naskov, Danska – 3 primerka
49. Lela Vučković, Novigrad Podravski – 2 primerka
50. Ognjenka Kalajdžić, Växjö, Švedska – 3 primerka
51. Небојша Ђурђевић – Неца, Владимирци, Србија – 2 примерка
52. Mirjana Milačić Bajić, Beograd, Srbija – 4 primerka
53. Dubravka Š Jovanović, Kotor, Crna Gora – 1 primerak
54. Милан С Косовић, Београд, Србија – 2 примерка

55. Петар Рајин Васић, Брчко дистрикт, БИХ – 2 примерка
56. Milica Lesjak, Šakovac, Hrvatska – 5 primeraka
57. Светлана Јанковић Митић, Београд, Србија – 1 примерак
58. David Vukmir, Sremska Mitrovica, Srbija – 1 primerak
59. Jasmina Valentić, Indija, Srbija – 4 primerka
60. Mariana Kunbar, Jerusalem, Izrael – 1 primerak
61. Данијела Стојановић, Ниш, Србија – 2 примерка
62. Драгица Бека Савић, Бачка Паланка, Србија – 1 примерак
63. Милосав Б Влајић, Младеновац, Србија – 1 примерак
64. Svetlana Dimić Čulum, Bačka Palanka, Srbija – 9 primeraka
65. Dejan Ivanović, Baroševac, Srbija – 4 primerka
66. Јадранка Ђулум, Вршац, Србија – 1 примерак
67. Милорад Ч Ђосић Ђоса, Београд, Србија – 1 примерак
68. Верослава Властић, Селевац, Србија – 1 примерак
69. Violeta Penić, Dublje, Srbija – 1 primerak
70. Теодора Теа Илић, Санкт Гален, Швајцарска – 6 примерака
71. Сава Илић, Санкт Гален, Швајцарска – 9 примерака
72. Katarina Savić, Beograd, Srbija – 3 primerka
73. Zorica Mijatović, Beograd, Srbija – 2 primerka
74. Milena Zlateska, Pula, Hrvatska – 2 primerka
75. Hajro Ikić. Novi Pazar, Srbija – 6 primeraka
76. Tanja Ajtić, Vankuver, Kanada – 1 primerak
77. Amela Vejzović, Sarajevo, BiH – 13 primeraka

78. Čedna Radinović Lukić Lalić, Beograd, Srbija – 1 primerak
79. Гордана Владисављевић, Ниш, Србија – 1 примерак
80. Senka Rakočević Đekić, Veternik, Srbija – 2 primerka
81. Jelena Jeka Kočović, Kragujevac, Srbija – 1 primerak
82. Slobodan Gluvajić, Laktaši, BiH – 1 primerak
83. Синиша Митрић, Београд, Србија – 3 примерка
84. Violeta Aleksić, Ciri, Švajcarska – 2 primerka
85. Jelena Grujić, Beograd, Srbija – 3 primerka
86. Зоран Танкосић, Апатин, Србија – 4 примерка
87. Милан Марјановић, Београд, Србија – 4 примерка
88. Мартин Марек, Београд, Србија – 1 примерак
89. Nevia Kožljan, Barban, Hrvatska – 7 primeraka
90. Snežana Marko – Musinov, Beograd, Srbija – 4 primerka
91. Vesna Oborina, Podgorica, Crna Gora - 2 primerka
92. Vera Bosazzi, Rovinj, Hrvatska – 4 primerka
93. Војана Миловановић, Београд, Србија – 1 примерак
94. Goran Ivić, Novi Sad, Srbija – 1 primerak
95. Невенка Бошњак-Чолић, Београд, Србија – 2 примерка
96. Matija R Drljača, Beograd, Srbija – 1 primerak
97. Tamara Kuzmanović – Tamkuz, Beograd, Srbija – 1 primerak
98. KARIKATURA – Nikola Dragaš

Vašim „pametnim” telefonom skeniranjem ovog koda moći će te da pregledate i preslušate sve materijale koje smo postavili ili koje ćemo postaviti. Time će ovaj Zbornik moći da se čita, gleda i sluša.

Ukoliko nemate instaliran QR code reader, možete ga besplatno preuzeti sa:
Google play, Windows Phone store ili App store.

CIP - katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.163.41-1(082.2)

821.163.42-1(082.2)

821.163.4(497.6)-1(082.2)

ZBORNIK čuvara tradicije / [redakcijski kolegijum Marina
Đenadić ... et al.]. - Beograd : Kreativna radionica Balkan, 2019
(Beograd : Jovan). - 296 str. ; 21 cm. - (Biblioteka Antologija /
[Kreativna radionica Balkan])

Tekst na srp., hrv., i boš. jeziku. - Tekst ćir. i lat. - Tiraž 300. -
Autori: str. 243-278.

ISBN 978-86-6403-101-1

COBISS.SR-ID 27950695

